

BABS' BOOTJE

KRIJGT EEN STUURMAN

door
A. M. Vachenius
Roegholt

ALKMAAR — GEBR. KLUITMAN

BABS' BOOTJE KRIJGT EEN STUURMAN
DOOR A. M. NACHENIUS-ROEGHOLT

MEISJES-ROMAN SERIE

Vriendelijk als steeds verzocht hij: „Eén oogenblikje, meisje,”
(Blz. 18)

VOOR OUDERE MEISJES

BABS' BOOTJE KRIJGT EEN STUURMAN

DOOR A. M. NACHENIUS-ROEGHOLT
GEILLUSTREERD DOOR HANS BORREBACH

ALKMAAR — GEBR. KLUITMAN

HOOFDSTUK I

BABS WORDT WAKKER

Het was ongewoon stil in VI A. De klas had niet voor niets zijn naam van woelig en lastig verworven, maar geen der leerlingen vertoonde in dit uur ook maar de minste neiging om die reputatie hoog te houden door zich met andere dingen dan de les te bemoeien. Aller aandacht was grondig bij den jongen leeraar, die boeiend vertelde en met levendige gebaren het gesproken woord als het ware onderstreepte.

„Leuk stelletje, die Zes-A'ers,” luidde zijn welwillend oordeel over deze klas, toen in de docentenkamer eens minder vleierende opmerkingen werden gemaakt aan het adres van eenige leidende „insiders”. Hij, voor zich, verkoos leerlingen met spirit boven een troepje halfslapende braverds zonder geest of belangstelling. Met een knipoogje, voegde de rector, die bij het gesprek tegenwoordig was geweest, hem plagend toe:

„Je moet niet vergeten, dat geschiedenis een vak is, dat men desnoods wat „smeuig” kan maken door een tikje specerij toe te voegen.”

„O zoo!”

Lachend had de jonge docent, Dr. van Es, het toegegeven. Hij wist heel goed, hoe de rector het bedoelde en waarop hij zinspeelde. Dikwijls bracht een kleinigheid hem ongemerkt op zijn praatstoel en wijdde hij in het lesuur uit over allerlei onder-

2   *BABS' BOOTJE KRIJGT EEN STUURMAN*

werpen, die niet altijd in direct verband tot zijn leerstof stonden. Hoeveel keeren betrapte hij zich zelf er niet op, dat hij zich alweer uit zijn tent had laten lokken! Maar wat hinderde het: het deed zijn vak niet te kort. Aan het eind van het jaar kenden de leerlingen hun zaakjes van vaderlandsche en algemeene geschiedenis grondig en bij hem was het geven van taken of „herretjes” uitzondering. Hij wist hen tot werken te brengen door zijn persoonlijkheid, zonder dwangmiddelen.

Maar nu vanochtend was het iets anders. Hij was willens en wetens aan het vertellen gegaan. De jongelui hadden gehoord, dat hij op de literaire Kring van de H.B.S. een lezing had gehouden over Stefan Zweig's „Fouché.” De mare was tot hen gekomen, uitgebazuind door de trotsche leden van die club, dat het iets bijzonders was geworden en...

„Krankzinnig jaloersch zijn we, meneer, en met reden,” beweerde Babs Eerens met een grappigen nadruk, en de anderen waren haar bijgevallen.

„In ieder geval moeten wij er een partje van hebben. U kunt ons niet heelemaal passeeren. Zijn wij niet even goed uw leerlingen? U moest eens weten, hoe onuitstaanbaar pedant die H.B.S.-ers over uw „voortrekken” zijn, want het is niets minder dan dat.”

Hugo lachte om de krasse beweringen en liet onderwijl zijn blik spiedend door de klas gaan. Hij bestudeerde de verschillende gezichten eens grondig. Ja, ze waren er allen echt in en ineens gaf hij toe:

„Ik zal goedertieren zijn en een overeenkomst met jullie aangaan. Gek,” week hij even af, „maar die soort animositeit tusschen Gymnasiasten en Burgerscholieren schijnt nog steeds, net als in mijn tijd te bestaan. Dat hoort er nu eenmaal bij en ik zou niet graag degene zijn, die een echten strijd ont-

ketende met bloedbaden en gekneusde ribben."

Even dacht hij na en de klas, die iets goeds voorzag, was muisjes-stil.

Toen kwam dan ook een gewaardeerd voorstel:

„Jongelui, ik voel iets voor jullie redenatie en daarom volgt hier een plan, Salomo waardig."

Zijn jolige oogen dansten bij dit compliment, dat hij zichzelf toedacht, en hij vervolgde:

„In de beide eerste lesuren, die ik hier in VIA geef, ga ik kris kras door de Fransche revolutie heen vragen stellen, jaartallen en data. Loopt dat zonder een hopeloos fiasco af — en ik zal heusch streng zijn — dan besteed ik de rest van den tijd om jullie een resumé te geven van mijn lezing voor de L.K. Wat vinden jullie hiervan?"

Weer omvatte zijn blik de klas, die opleefde bij zijn woorden en hij voegde er bij:

„Wie vóór is, steke zijn hand op. De rest onthoude zich van eenig gebaar omtrent zijn of haar gevoelens."

Bliksemsnel schoten alle armen met evenveel handen de hoogte in, als zaten ze aan elastiekjes, en konden ook verscheidenen een hardop „vóór, vóór," niet weerhouden.

„In orde," constateerde Hugo, die niets anders verwacht had, zonder meer, daar de leerlingen wisten, dat die opgaaf terdege in orde moest zijn, om hem zijn belofte te doen houden. Zóó kenden ze hem wel!

De luie broeders en zusters werd dit ondubbeltzinnig ingeprent en men raadde hen aan, flink te vossen en te pompen en niet op het laatste nipper-tje te beginnen.

„Je weet hoe hij is."

Van Es had zich even afgewend om hun de gelegenheid te geven tot een oogenblikje van onder-

linge conversatie. Hij deed of hij iets noteerde en Jaap Brouwer, die klas-vertegenwoordiger was, liet zijn stem waarschuwend klinken.

„Als d'r eentje is, die de kantjes er af loopt en met de mond vol tanden blijft zitten, boeten we er „en masse” voor en blijft zijn resumé in zijn zak. Houdt het jullie allen dus voor gezegd.”

Het verlangen naar dit uur, gecombineerd met een gezond ontzag voor Van Es en boycot van vertoornde klasgenooten, had allen, ook de minst ijverigen over de geschiedenisboeken en dictaten doen buigen en het was dan ook goed afgelopen bij zijn kruisvuur van vragen en jaartallen.

„Dat ging als gesmeerd. Mijn compliment!”

Het was Van Es zelf, die kernachtig deze populaire uitdrukking gebruikte en terwijl de jongelui zich met zuchten van verlichting tot luisteren zetten, begon hij met een enkel inleidend woord over Zweig's werken, waarover hij wel eens vaker met hen had gesproken. Even noemde hij „Marie-Antoinette,” maar zat toen meteen midden in „Fouché”. Dadelijk trok hij de heele klas mee in zijn boeiend betoog over het werk, dat den laatsten tijd deel van zijn studie had uitgemaakt en hem zelf ook nog steeds in een ban hield.

Het hoofd gesteund in beide handen, terwijl ze haar armen stevig op het blad van de bank geplant hield, zat Babs in haar bank en met heel haar wezen gespannen, luisterde ze roerloos naar de bezielde voordracht. Al het andere was uit haar weg, dat nare loodzware, dat ze bewust en onbewust den laatsten tijd steeds met zich meedroeg, zonder het van zich af te kunnen zetten. Nu bleef het op een afstand en drong zich niet op: ze beleefde alleen het vertelde mee, was er in met heel haar geest en leven.

Hugo zag haar intense belangstelling en terwijl onder het spreken door, zijn onderbewustzijn het verwerkte en het extra gloed en bezieling aan zijn betoog bijzette, drong het tot hem door:

„Wat kan dat kind heerlijk luisteren!”

Hij voelde het als een bijzondere gave, dat ze zich zoo volkomen kon overgeven aan wat haar boeide en tevens hoe het een ander tot meer bezieling kon brengen.

„Ze zal het niet gemakkelijk hebben in het leven, zij met haar intensen aard. Ze is zoo heel, heel ontvankelijk.”

Terwijl hij verder sprak over zijn lievelings-onderwerp, kwamen zijn gedachten toch telkens weer even bij haar terug en was hij verheugd, haar eindelijk weer zóó te zien. Het was hem een verademing na den laatsten vreemden tijd, waarin ze veranderd was, veel te down en rustig was ze naar zijn zin geworden. Al het sprankelende, levendige, dat zoo echt bij haar persoontje hoorde en het zijn groote aparte bekoring gaf was uit haar weggevloeid en hij was blij, toen hij opmerkte, dat het maar voor tijdelijk was geweest. Hij had werkelijk angst gehad, dat het voor altijd zou zijn, dat het volwassen worden dit als het ware in zijn proces had opgeslokt! Maar dat was gelukkig niet zoo en hij vermoedde nu eerder, dat ze moeilijkheden te doorworstelen had, die ze niet dadelijk aankon en dat deze het levendige en spontane van haar natuurtje tijdelijk op den achtergrond hadden gedrongen en haar hadden versomberd. Vreemd vond hij het even, dat hij geanimeerd kon spreken en toch aan zulke dingen denken, zonder werkelijk te worden afgeleid.

Babs zelf dacht niet aan haar moeilijkheden en in volkomen overgave luisterde ze naar hem, ze dronk het begeerig in en later, vanavond, wanneer ze rustig

in haar bed lag, zou het weer boven komen en zou ze nagenieten. Ze had „Fouché” gelezen, maar nu werd het pas levendig voor haar. Ze wist, dat heele brokstukken in zijn typische woordenkeus dan vanzelf aan de oppervlakte van haar geheugen zouden komen opduiken. Nu al was er een vaag verheugen in haar, omdat ze ook dan het nare zou kunnen ontvluchten.

De minuten vlogen voorbij, het werden veel te gauw kwartieren, die het uur vólmaakten, en Hugo, die zichzelf kende, keek op het horloge dat hij duidelijk zichtbaar naast zich op het tafeltje had gelegd, en trok zijn rem aan. Met het oog op den beperkten tijd dwong hij zich een afgerond geheel te maken, door een kort, kernachtig einde. Het uur was goed voor zijn leerlingen geweest, daarvan was hij overtuigd. Ze hadden er iets van opgestoken, maar hij moest binnen de juiste grenzen blijven, zooals een goed leeraar betaamt. De les voor den volgenden keer moest nog in enkele woorden worden besproken en opgegeven, anders kwam zijn leerplan, dat hij heel nauwkeurig voor zich had uitgestippeld, in het gedrang.

Zijn stem hield op te praten, zijn gestalte verstilde en een diepe zucht ontsnapte Babs, die zich bij dit plotselinge einde eventjes moest bezinnen, waar ze was en met bevreemden blik merkte, dat ze in het oude, bekende lokaal zat, te midden van de klasgenootjes en dat ze geschiedenisles hadden! Weg was ze geweest, weg uit hun modernen tijd en aangeland in een periode, romantisch en somber, waar een man als Fouché langs duistere wegen, door kuipen en dringen zijn sinistere plannen kon doen slagen ten koste van o zooveel! Ze huiverde en was toen opeens vol bewondering voor Van Es, die het voor haar oogen had doen leven.

„Eenvoudig prachtig, meneer!” ontsnapte haar heel kinderlijk in haar verrukking. Ondanks zichzelf moest ze het uiten en een glimlach speelde om Van Es' mond, terwijl hij tot zijn eigen verbazing die ongekunstelde en onomwonden lof heel zoet vond om aan te hooren. Vriendelijk knikte hij haar toe. Grappig kind was die Babs, echt iemand die een ander mensch met zich zelf en de wereld in het reine wist te brengen!

Toen vlug en kundig gaf hij zijn aanwijzingen voor den volgenden keer en liet een paar dingen noteeren... Werktuigelijk deed Babs haar plicht. Ze diepte de agenda uit haar tasch op en nog driekwart in de sfeer van zijn verhaal, schreef ze er in, wat hij dicteerde. Tegelijk werd er op de deur geklopt, kort en krachtig, door iemand, die typisch te kennen wist te geven, dat hij niet van wachten hield.

„C'est lui!”

Kuuk, Babs' boezemvriendin, ook al één met het gehoorde en net als Babs nog niet in de schoolwereld terug, sprak er Fransch van, en ze kneep Babs in den arm, alsof Fouché in eigen persoon één van zijn mysterieuse entrée's zou maken, donker en onheilspellend! In antwoord voelde ze Babs trillen, wier levendige fantasie meteen op hol sloeg en wier oogen groot werden van bange verwachting. Gebannen bleven beider blikken op de deur rusten.

„Binnen!” riep Van Es met forsche stem, zoo heel nuchter en normaal, en de ban brak volkomen, toen Stok, de concierge, zich in de gaping van de deur vertoonde, zijn smalle gestalte militairement rechtop, den knevel, als een waar martiaal attriboot steil naar boven gestreken, volgens het oude „es ist erreicht” recept, dat deze kinderen als heel antiek beschouwden.

Even vloog zijn blik pijlsnel over de klas of er soms ongerechtigheid te bespeuren was, die hij dolgraag zou verraden en de terugkeer in het gewone leven was voor allen een voldongen feit. Zijn verschijnen werkte als een koude regenvlaag op een warmen, zonnigen dag. Geen der gymnasiasten, noch van de oude noch van de jongere generatie, kon hem uitstaan en volgens de overlevering was die antipathie steeds wederkeerig geweest. Stok beschouwde hen niet als kinderen in den groei, die hun teveel aan levenslust in lawaai en drukte moesten omzetten, vooral na eenige uren van stilzitten, maar als een soort miliciens, aan wie hij plichtsbef, dat hun ten eenenmale vreemd was, moest instampen.

„Had ik ze maar eens op het exercitieterrein!” moest hem eens zijn ontvallen, toen de rector een klein vergrijp over het hoofd had gezien, dat Stok hem met iets van leedvermaak had overgebriefd. Tucht was volgens hem het allervoornaamste, dat een school en zeker een gemengd gymnasium, behoefde en ondanks de welgemeende pogingen van den rector om het strakke van zijn begrippen te verzachten, had hij het niet kunnen leeren. Zijn houding van bijna vijandigheid tegenover de jongens en meisjes veranderde in den loop der jaren niet. Hij vond hen brutaal, eigengereid, zonder eenigen eerbied jegens hun ouderen en wijzeren, waartoe hij zichzelf in de eerste plaats rekende. Hij begon nooit met aan een andere mogelijkheid te denken: van te voren beschouwde hij hen als zijn vijanden, die steeds kwaad in den zin hadden en het natuurlijk gevolg was, dat dit wat hem betrof, ook uitkwam. Ze lieten geen gelegenheid voorbijgaan om hem te plagen en van zijn kant zag hij niets door de vingers. Zijn bijnaam in de schoolwereld was dan ook „dragonder”.

Ieder begreep, dat alleen de groote tact van den rector en diens menschelijkheid het mogelijk maakten, dat het niet veel vaker tot een uitbarsting kwam, met nare gevolgen voor beide partijen. Toch moest diezelfde dragonder wel bijzondere kwaliteiten hebben, want hoe kon de rector hem anders waardeeren ondanks alles, en hem handhaven? En het was inderdaad zooals Babs tegen haar zin veronderstelde en ook tegen Kuuk uitte. Hij was een ware dragonder, maar was dat even goed voor zichzelf in zijn werk als tegenover de leerlingen en wat hij noodig oordeelde om te doen, verrichtte hij met de grootste nauwgezetheid. Plicht met een heel groote „P” ging bij hem vóór alles, ook voor eigen gemak en voordeel.

Nu stond hij als een toonbeeld van correctheid te wachten — pink op den naad van de broek, werd er gegicheld — tot Van Es hem met een knikje aan het woord liet komen. Zijn mond opende zich tot een spleet en met krakende stem klonk het in stadhuisaal, die hij bij zulke gelegenheden passend achtte:

„De Rector laat weten, dat Barbara Eerens zich te elf uur vijftien aan zijn Edele's kamer heeft te vervoegen.”

De zin was er uit: de lippen klapten weer samen, de snorrebaard, die mee had gewipt, kwam tot rust en met een nog net bedwongen handbeweging, als wilde hij oudergewoonte voor een „luit” aanslaan, maakte hij een prachtig „rechts in de flank”, schreed — loopen was te gewoon voor deze manoeuvre — de klas uit en sloot geruischloos en solide de deur van het lokaal achter zich dicht met een laatst beslist klikje van de knop.

Op het hooren van haar officiëelen naam languit, was Babs in een heel reëelen schrik rechtop ge-

schoten in haar bank. Er had iets grimmigs en vol-
daans geklonken in Stok's: „Barbara Eerens”. Ze
werd bij den rector ontboden en allerlei vreeselijke
visioenen doken op voor haar geestesoog. Wat was
er aan de hand? Zooiets gebeurde maar sporadisch
en dus moest er een zeer geldige reden zijn, en met-
een flitste door haar heen: natuurlijk was er thuis
iets verschrikkelijks gebeurd, dat de rector haar nu
zacht zou meedeelen. O, ze wist wat het was!
Moeder was plotseling erger geworden of Dolf!
Dolf had een inzinking, die fatale gevolgen zou
hebben! Hij was... hij was...

Van Es zag de verschillende emoties van schrik
tot groote angst zich op haar levendig gezichtje af-
spelen. Hij wist niet, dat ze thuis ziekte had en
daarom verwonderde hij er zich over, hoe een op-
roep om bij den rector te komen, dien ze allen eer-
der als een vaderlijken vriend dan als een boeman
beschouwden, haar zoo kon doen ontstellen.

Kuuk zag zijn verbaasden blik en begreep, wat
hij dacht. Ook met Babs beleefde ze alles mee en
vlug lichtte ze hem in, half uit haar bank hangend
om niet te luid te spreken.

„Haar moeder is erg ziek en haar oudste broer
ligt in de kliniek met iets naars!”

Nu begreep hij haar reactie beter. Natuurlijk
schrok ze en dadelijk wist hij te troosten.

„Het is niets van thuis, Babs, vast en zeker niet.
Dan was de rector je zelf komen halen en zou je
zeker geen oogenblik langer laten wachten dan
noodzakelijk is. Dat voel je toch zelf ook wel!”

De juistheid van zijn woorden drong tot Babs
door en even liet ze zich in groote opluchting weer
in de bank zakken, maar toen beseftte ze, dat het
dus iets moest zijn, dat haar zelf en haar school-
bestaan betrof. Dat was wel niet zoo erg als wat

ze eerst had gedacht, maar toch! Haar geweten was op dat gebied lang niet zuiver en de heele lijst met al de achteruit gegane cijfers trok langs haar geestes-oog voorbij. De dikke onvoldoendes van gister en eergister dansten samen een wilden galop! Nu wist ze wel heel zeker, waaraan ze dezen oproep te danken had. Daar had je alle poppen aan het dansen en niet bepaald een vreugdedans! En het was de rector, die aan de touwtjes trok!

„O jeetje!” ontviel haar goed hoorbaar in haar ontsteltenis, en Hugo, die ook dezen gedachtengang maar al te goed kon volgen, lachte nu hardop, terwijl hij plaagde: „Ja, Babsje, zoo gaat het nog steeds in deze wereld. De straf volgt nog steeds op de zonde. Hoe vaak een mensch het ook vergeet, als hij het graag wil!”

Met groote oogen keek ze hem aan. Blijkbaar wist hij er meer van, want waarom zei hij anders zooiets? Was er op de leeraarskamer over gesproken?

Maar Van Es vervolgde haastig, toen hij merkte hoe ze zijn woorden opvatte:

„Nee hoor, ik weet van niets! Het is louter fantasie, dat ik ten beste geef. Ik maak mijn gevolgtrekkingen uit je benauwde gezicht, waar een blik, driedubbeldik van schuld, op ligt. Zooveel leerlingenkennis moet ik als leeraar toch wel bezitten!”

Het was maar een flauw glimlachje, dat Babs als antwoord te voorschijn wist te persen. Meteen luidde de bel, door den dragonder bescheiden en toch goed hoorbaar bediend, en de rest van haar klasgenooten maakte aanstalten om naar huis te gaan. Boekentasschen werden overvol gepropt en wat er onherroepelijk niet meer bij kon van hun bezittingen, ging onder den arm mee. VIA had het laatste uur vrij door de plotselinge afwezigheid van een leeraar, en daarom had de rector Stok bijtijds naar

beneden gestuurd, eer Babs verdwenen was. Ze zat nog steeds echt in angst en solidair als altijd bleef Kuuk talmen en zeuren om haar niet alleen te laten in de ure der ellende. Zoo langzaam mogelijk sorteerte ze schriften en boeken, sjoerde de riem extra stevig vast om haar tasch en slenterde naar de gang, terwijl ze de deur open liet. Voor het spiegeltje, dat anders voor haar geen dienst deed, zette ze nu met zorg haar mutsje op en trok onmogelijke gezichten tegen het wonderlijk verwrongen beeld, dat dit goedkoope ding terugkaatste. Degeen, die dezen aankoop had gedaan, had het zeker bedoeld als een maatregel tegen te groote ijdelheid. Een dikke neus en appelwangetjes als in een lachspiegel, werden je deel als je je daarin bekeek. Maar eindelijk zat de muts en nu wurmde ze zelfs handschoenen aan, die ze in den diepen zak van haar mantel ontdekte, maar ook dit vorderde niet genoeg tijd, en ze kwam nog eens binnen met een angstig spiedenden blik naar den grond, omdat ze zoogenaamd haar vulpen kwijt was. Ze moest wel met een smoesje komen aanzetten, hoewel ze veel liever gewoon bij Babs in de bank was gekropen om haar gezelschap te houden, maar de dragonder had arendsoogen, die blijkbaar tot in de ziel van verknochte vriendinnen konden lezen. Hij vermoedde wel, dat Kuuk niet zonder meer van het tapijt zou verdwijnen en na een paar minuten keerde hij op zijn schreden terug en ging nogmaals naar VI A. Weer vulde hij voor zoover dat mogelijk was met zijn schrale figuur, de deuropening en met veldheersblik overzag hij het lokaal, dat op Babs na leeg behoorde te zijn. En hij bofte, hij had beet! Kuuk in zoekende, gebukte houding, was zichtbaar onder de bank.

„Oudenhoef!”

Zijn stem klonk gebiedend, maar Kuuk, die aldus met haar „van” werd aangesproken, deed of ze niets hoorde. Zonder antwoord te geven kroop ze nu op haar knieën verder, tuurde ingespannen onder de rij banken door en met prijzenswaardigen ijver zocht ze naar het verloren voorwerp, dat onderwijl kalm in haar mantelzak rustte, een veilig plaatsje, want tot een onderzoek aan den lijve zou het toch wel niet komen. Stok en zijn vermanend geroep negeerde ze kalm. De onaangename gewoonte van den dragonder om ook de meisjes bij hun achternamen aan te spreken hinderde allen erg en Kuuk, overigens de eenvoud in persoon, kon het al heel slecht verdragen.

„Als hij het vertikt om juffrouw te zeggen, laat hij er dan onzen voornaam, desnoods voluit, bijvoegen, dan klinkt het tenminste niet zoo verschrikkelijk „mannerig”,” dacht ze ook nu weer opstandig. Ze besloot het hem nog wat lastig te maken en wat langer aan doofheid en onbegrijpelijkheid te lijden. Dat was goed voor zijn zieleheil, waaraan niemand ooit voldoende gewerkt scheen te hebben, en toen hij nog eens met meer stemverheffing herhaalde:

„Oudenhoef!” bleef ze nog Oost-Indisch doof.

Even boekte ze succes. Stok voelde zich wat onzeker. Wat kon hij doen? Was het een jongen geweest, dan had hij zonder twijfel korte metten gemaakt en hem bij zijn kleeren onder de bank uitgesleept; ondanks zijn minimale afmetingen was hij flink gespierd, maar bij een meisje vond zelfs hij een dergelijke maatregel wat te drastisch. De rector halen? Dat nooit, zelf moest hij raad schaffen en Stok deed water in zijn wijn!

„Kunera Oudenhoef!” was zijn volgende poging om contact te krijgen met deze recalcitrante leer-

linge. Kuuk waardeerde haar overwinning en was blij, dat ze gelegenheid kreeg, zonder haar waardigheid te kort te doen, hem te antwoorden. Als hoorde ze voor het eerst zijn paradiestem, stak ze nu plotseling haar guitig meisjessnuitje boven de bank uit. De ondeugende flikkering van haar oogen deed Babs wat nieuws verwachten en ook hij had er uit kunnen lezen, dat ze nog niet getemd was, maar hij kon niets doen en ze gaf hem op zijn eigen toon even kernachtig en kort afgebeten terug:

„Klaas Stok.”

Babs beleefde het intens mee, ze had zich niet vergist, Kuuk „nam” hem te grazen en ondanks haar zenuwachtige afwachten schoot ze in een eenvoudig niet te weerhouden lach om dien raken zet, die langzaam een vaal rood over Stok's wangen deed trekken, terwijl hij geërgerd op zijn snorren beet. „Klaas Stok” had dat brutale ding hem genoemd en ineens was hij in de kazerne terug, tusschen morrende miliciens. Zijn officiële naam was Marinus. Hoe was dat nest er achter gekomen, dat men hem in dienst het pseudoniem „houten Klaas” had gegeven, dat uit schuilhoeken of in het donker hem maar al te vaak had tegengeklonken? Zou hij datzelfde hier weer moeten beleven? Het verlangen om haar door elkaar te schudden om dat zoogenaamde onschuldige lachje van haar gezicht te vegen, werd hem haast te machtig. Als hij eens... Booze woorden welden hem naar de lippen, maar hij uitte ze niet, nog net kon hij zich beheerschen. Hij wist maar al te goed, dat de rector, hoe gemakkelijk ook in andere dingen, hem privé zeker niet gauw gelijk zou geven, als het weer eens tot openlijke onaangenaamheden kwam tusschen den concierge en de leerlingen. Hij trachtte de balans tusschen deze twee partijen goed in evenwicht te houden. Hij zou

wel gelooven, dat dat meisje brutaal was geweest, maar zou ook terdege willen weten of Stok's methode de juiste was om dit te bezweren, eerder dan het uit te lokken.

„Een beetje tact, mijn waarde, zoo'n heel klein beetje, en als het kan wat humor, en ze zijn als lammetjes!”

Het was of hij de stem hoorde van hem, die juist zoo bijzonder goed te allen tijde het juiste woord wist te vinden, dat stormen kon bezweren. Hij bezag niet alles van den sombersten kant en Stok slikte manmoedig den zin weer in, die hem bijna was ontsnapt en nu bepaalde hij zich er toe met een gebiedend gebaar de gang in te wijzen. De uitgestrekte vinger was duidelijk genoeg en Kuuk droop af, een treurige aftocht ondanks haar kleine zege.

„Als een geslagen hond,” vond ze zelf minachtend, maar er was nu eenmaal niets aan te doen. Zij moest de minste zijn, want Stok was in zijn recht, hij had de macht in handen. Het was verboden buiten de schooluren in het gebouw rond te hangen, als je geen geldige reden had en vaag beloofde ze zichzelf en hem: „we peperen het je later wel eens in, houten Klaas.”

Voorloopig moesten die toekomstplannen haar eenige troost blijven en met een totaal negeeren van den dragonder, die iets had van den engel met het vlammend zwaard, voegde ze Babs toe:

„Sterkte, Babsje, ik wacht buiten wel op je, al wordt het middernacht,” en verdween met zooveel waardigheid als ze bijeen kon garen in de onaangename wetenschap, dat Stok's stekende oogen in haar rug boorden.

Babs bleef alleen achter in het holle lokaal en zonder de sterkende aanwezigheid van Kuuk daalde haar moed tot onder het nulpunt. Onafgebroken

hield ze haar armbandhorloge in het oog, maar het leek wel of de wijzers stilstonden, zoo langzaam schoten ze op.

Dat één kwartier zoo lang kon duren! Hoewel Van Es haar gerustgesteld had, dat het geen slechte berichten van thuis konden zijn, die de rector zijn boodschap had doen sturen, dwaalden haar gedachten daar toch weer heen af. Ook was de angst er weer. Tegenwoordig gebeurde dat telkens, ze was er den laatsten tijd nooit zonder. De ellende door al die ziekte veroorzaakte het. Even was ze het heelemaal kwijt geweest, met een heerlijk verlossend gevoel, toen Van Es zoo boeiend vertelde, maar nu kwam het in volle kracht terug. Ze kon zich haast niet meer voorstellen, dat ze vroeger anders was geweest, dat er thuis toen altijd vroolijkheid en opgewektheid heerschte. Toen was moeder gezond, met belangstelling voor alles, wat de kinderen beleefden. Nu lag ze al meer dan twee maanden in bed en wilden die verschrikkelijke hoofdpijnen nog niet wijken. Soms bleven ze een paar dagen weg, maar om gewoonlijk erger terug te komen. En dan Dolf! Die treurige geschiedenis met Dolf! Vandaag was het drie maanden geleden, dat de ziekenauto voor het huis stond en hij er heel voorzichtig op een brancard werd ingedragen, om naar het ziekenhuis te worden vervoerd. Moeder had hem eerst zelf verpleegd en het leek wel of ze ziek was geworden van verdriet, dat dit niet voldoende was gebleken om hem beter te maken. Nog een tijd had ze zich voortgesleept, totdat een flauwte haar weerstand brak en vader haar naar boven moest dragen. Het was dan ook wel heel erg om te moeten aanzien, hoe een flinke jongen van 25 jaar, die nooit iets had gemankeerd en die goed studeerde, na een griepje met keelontsteking dat als niet ernstig werd beschouwd,

zich niet meer kon bewegen. Lachend had hij eerst nog beweerd, dat ze hem wel eens extra mochten verwennen, want dat zijn beenen aanvoelden of ze van glas gemaakt waren. Dat was het begin. Later kreeg hij hetzelfde ook in zijn armen. Toen ze zoover in haar gedachten was gekomen, kwam ze met een felle schok tot bezinning. Het was waar ook, hoe had ze het kunnen vergeten! Ze had dien ochtend, net toen ze het hekje van den tuin achter zich dichtklapte om naar school te gaan, Dr. Versteeg uit zijn wagen zien stappen en nu drong pas tot haar door, dat hij wel heel vroeg op het pad was geweest. Gek was dat! Zou zuster Tine hem voor moeder hebben opgebeld? Nee, dat kon niet, want ze had zuster nog even op de gang gesproken en deze had haar ongevraagd verteld, dat moeder voor háár doen een goeden nacht had doorgebracht. Dus dàt kon de reden niet zijn. Had hij dan slechte berichten uit het ziekenhuis gekregen, die hij liever persoonlijk aan vader wilde vertellen? Nee, dat was wel onwaarschijnlijk, want zoodra hij haar zag had hij haar geplaagd:

„Hallo Rabarber, je doet je naamgenoot nog steeds eer aan.”

Het was een toespeling al van vroeger op haar roode wangen, waaraan ze evenveel het land had als aan rabarber. Dokter Versteeg had haar naam verbasterd, zoolang ze het zich kon herinneren, want hij beweerde, dat ze hem aan goede rabarber deed denken en veelbeteekenend raakte hij daarbij haar wangen aan. Alleen in den heel ergen tijd van moeder en Dolf noemde hij haar gewoon „Babsje”. Nog nooit had ze met zooveel genoegen aan haar bijnaam gedacht als nu, en met verlichting wist ze nu zeker, dat hij extra vroeg was gekomen om vader nog te treffen.

Toen stond de groote wijzer bijna op het kwartier en met grooten tegenzin slofte Babs de bank uit. Nu was er toch in elk geval iets náárs op komst!

In de gangen van het gymnasium was het vreemd stil en toen ze voorzichtig, haar voetstappen dempend omdat ze zoo griezelig weerklonken, de trap naar de eerste verdieping opliep, waar de rector vóór aan de straat zijn ruime kamer had, bekleemde het haar. Het leek niets op haar gezellige, oude school van allendag, waar ze gearmd en pratend met Kuuk doorheen zeilde en groeten en knikjes wisselde met de vele bekenden. Met een huivering vond ze het net het ziekenhuis waar Dolf lag, dat haar ook benauwde, eer ze in zijn kamer was.

Vanuit een lokaal hoorde ze plotseling een vermanende stem, die „stilte” donderde.

Onwillekeurig bleef ze staan, beide handen tegen het hart gedrukt, als was het tegen háár gericht.

„Griezelig! Hu!” huiverde ze, en vlug nu, met twee treden tegelijk wipte ze de trap verderop om aan die eenzaamheid te ontkomen en in een ommezien was ze bij haar doel. Maar nog had de angst haar te pakken en even voelde ze het of ze er niets meer bij kon verdragen, alsjeblijft geen standje van den rector!

Ze klopte bescheiden aan en toen er dadelijk een helder en opgewekt „binnen” klonk, duwde ze de deur open en kwam langzaam de kamer in.

Ze zag den rector achter zijn groote bureau zitten, de vulpen in de hoogte. Blijkbaar stoorde ze hem in zijn schrijverij. Vriendelijk als steeds verzocht hij:

„Eén oogenblikje, meisje,” en wees haar een stoel aan bij het raam.

Meteen verdween als bij tooverslag iets van het nare gevoel! Het was of de kamer en de rustige

figuur van den rector nu al hun goeden invloed op haar deden gelden, voordat hij met een laatsten kras van de pen iets op het papier vóór hem zette.

Het was dan ook een flinkere Babs, die zijn blik ontmoette, toen hij zich tot haar wendde.

„Zoo, Babsje!” begon Dr. Brandsma het onderhoud op zijn gewonen, gemoedelijken toon, waarin niets van den ontevreden schoolmeester of paedagoog te bespeuren viel.

Babs herademde en ze was zich niet bewust van den lieven glimlach, die op haar gezicht kwam. Zij en de vriendinnen hadden een groote vereering voor dezen ouderen man, die hen met zachtheid leidde en hen beter en verder voerde dan het ooit door strengen tucht zou gelukken. Ze wisten allen, dat het iets in zijn bijzondere persoonlijkheid was en dat hij daardoor van hen gedaan kon krijgen wat hij wou.

„Jammer, dat hij niet getrouwd is. Er is een echte dot van een vader aan hem verloren gegaan,” maakten de meisjes onderling uit, toen dat onderwerp natuurlijk in hun gesprekken aan de orde was gekomen. Maar in een helder oogenblik had Babs iets bedacht, dat hun allen troost bracht, wat betreft de kinderen, die hij niet had.

„Jullie moet bedenken, dat hij zijn genegenheid dan niet in zoo ruime mate over ons kon uitstorten, als hij thuis een schepnet vol rond had loopen van gegadigden voor zijn liefde en belangstelling.

Ten slotte bezit hij toch maar een bepaalde hoeveelheid liefde!”

De anderen waren het roerend met haar eens en niemand vond het gek, dat ze zich des rector's kinderliefde als een afgerond geheel voorstelde, waarvan hij blijkbaar telkens een stukje afbikte tot zijn gebruik en dat dus eens op een keer opgesoupeerd kon zijn!

Maar hoe het dan ook zat met zijn genegenheid, die hij zonder zuinigheid uitdeelde, hij kreeg in volle mate terug, wat hij de jongelui schonk en de geest die op zijn gymnasium heerschte was eenig, wat onderlinge kameraadschap betrof.

Even nam hij nu Babs op en toen begon hij:

„Ik heb dit toevallige vrije uur van je als een geschikte gelegenheid aangegrepen, Babs, omdat we dan eens ongestoord met elkaar konden praten, want daarvoor bestaat alle reden. Dunkt je dat zelf ook niet?”

Hier zweeg hij en met vorschenden blik keek Babs hem aan. Maar al te diep was ze zich bewust, dat een praatje, zelfs een standje, op zijn plaats was.

De rector lette nu niet op haar, hij bladerde in een stapel paperassen en trok er eentje uit. Babs hoefde geen uitleg wat het was.

„Mijn staat van wangedrag en vorderingen,” wist ze met zekerheid en weer voelde ze dat zinkende gevoel van angst. Het praatje kon lang worden, als alles behandeld werd, want haar kerfstok was vrij vol en langzaam nu vervolgde de rector, terwijl zijn vinger op de lijst voor hem tikte:

„Ik lees hier niet veel fraais, overal achteruitgang en verschillende proefwerken, die absoluut onvolgende zijn. Hoe komt dat, Babs? Natuurlijk is het niet iets van den laatsten tijd, het duurt al veel langer. Eerst dacht ik, dat het misschien een tijdelijke inzinking was — de boog kan niet altijd gespannen blijven — maar dat bleek het niet te zijn en het wordt te kras. Ook krijg ik steeds meer klachten over niet goed voorbereid huiswerk, onoplettendheid in de klas, wegdroomen enz. 't Is jammer, Babsje, nu in de zesde, want sinds de tweede is het niet meer gebeurd, dat ik moest ingrijpen.”

Een blik van verstandhouding vloog tusschen de

twee heen en weer, toen de rector over dien tijd sprak. Ze was toen een heel recalcitrant Babsje geweest, dat luierde en brutale antwoorden kon geven. Ook toen had de rector ingegrepen, hij had zuiver aangevoeld, dat het niet Babs' eigenlijke aard was om zoo op te treden, maar ze was in een verkeerd clubje verzeild geraakt, waarin ze niet paste. Hij had haar toen in de parallelklasse overgeplaatst en haar naast Kuuk gezet. Van toen af aan was haar vriendschap met Kuuk, die ze eerst weinig kende, gaan bloeien en . . . het was hun beiden ten goede gekomen. Ze brachten elkaar aan het werk en sindsdien was het zóó gebleven. Ze hoorden niet tot de zoetertjes, maar toch tot de gestadige werksters. Er was voor den rector geen aanleiding meer geweest om in te grijpen en toen hij haar dan ook vragend aanzag alsof hij een vrijwilligen uitleg verwachtte, tuimelden haar als het ware de woorden uit den mond. Ze vertelde hem van de ellende, die ze den laatsten tijd thuis hadden ondervonden. Moeders zware hoofdpijnen maakten, dat ze haar soms in geen dagen zagen en alleen door de zuster en vader hoorden hoe het er mee ging. En dan was er immers Dolf, dien de rector maar weinig kende, omdat hij de H.B.S. had afgeloopen, maar dien hij toch wel eens had ontmoet. Ze ging hem geregeld in het ziekenhuis opzoeken, maar als ze dan terugkwam voelde ze zich zóó terneergedrukt, dat het werk heelemaal niet meer wou vlotten. Vader was ook zoo veranderd. Hij deed zijn gewone werk, maar als hij nu thuis kwam, bleven de oude grapjes uit en hij dolde nooit meer met hen. Akelig stil en somber konden heele avonden voorbijgaan.

Dr. Brandsma liet haar uitspreken zonder haar in de rede te vallen. Dat was zijn gewoonte. Hij kon dan ongemerkt zijn leerlingen gadeslaan en zijn

conclusies trekken. Eindelijk zweeg ze en terwijl hij met een vouwbeen speelde, zei hij, achterovergeleund in zijn bureaustoel, zacht en rustig:

„Nu begrijp ik het, Babs. Het is teveel geworden. Thuis had je zooveel kleine plichtjes te vervullen, die door moeders ziekte ongedaan bleven, dat je werk er door op den achtergrond werd gedrongen.”

Open keek ze hem aan, terwijl een vuurroode bloes over haar gezichtje trok, dat zenuwachtig ging beven. Even hield ze haar mond half open, toen bekende ze beschaamd en sloeg de oogen neer bij haar hakkende woorden:

„Nee, daardoor is het niet gekomen, ik doe thuis niets van die dingen.”

Ze kon niet uit zijn trekken lezen, wat hij er van dacht, want even kalm opperde hij: „Dan nemen de bezoeken aan Dolf in het ziekenhuis je zeker heel veel tijd? Lees je hem misschien voor?”

Nog hield ze de oogen neergeslagen en peuterden haar vingers ongeduldig aan de kralenketting om haar hals en het was een heel bedeesde stem, die antwoordde, zoodat de rector het haast niet kon verstaan:

„Ik blijf nooit zo lang, hij is altijd zoo korzellig en nooit vindt hij iets goed.”

't Bleef stil en Babs kon niet vermoeden, dat de rector opzettelijk zweeg en dat hij dit zwijgen uittuigde. Het moest terdege tot Babs doordringen, wat haar eigen woorden hem hadden doen begrijpen. Uit zich zelf moest ze voelen, wat hij van haar had verwacht en hoe het bleek, dat ze jammerlijk was tekort geschoten. Begrijpelijk vond hij het en och zoo menscheijk. Zoo zou het bij de meeste kinderen wel zijn gegaan, maar juist van Babs viel het hem tegen. Hij had gemeend, dat er in Babs bronnen aanwezig waren, die meer konden geven en het

verdriet had die moeten aanboren! Dat was niet gebeurd. Jammer, jammer! Zijn toon werd een ietsje stijver, hij wist er iets in te leggen, dat den afstand tusschen hen grooter maakte en pijnlijk besepte Babs:

„Ik val hem tegen.”

Zij vond het vreeselijk, dat zijn goede meening over haar een verandering ten kwade onderging en de warme tranen schoten haar in de oogen, maar ze hield zich stil.

„Zoo, Babs,” hoorde ze verder, „laten wij je rekening eens opmaken. Het komt er op neer, dat je je totaal hebt laten overwinnen door de moeilijkheden thuis. Zoolang daar alles op wieletjes ging, vader en moeder hun tijd aan je konden wijden, het je aangenaam konden maken, hield je je goed, althans op school. De rest kan ik niet beoordeelen. Maar toen ging het mis bij jullie en je streed niet. Slap en willoos legde je je bij de omstandigheden neer. Je pakte thuis niet aan, zelfs stond je je toe maar niet meer te werken, nu de gewone routine ontbrak. Jij was de eerste, die zich flauw en kinderachtig toe gaf. Jij volmaakte den heelen ellendigen toestand en jouw bijdrage zullen waarschijnlijk een paar dikke onvoldoendes op een slecht rapport zijn, die het twijfelachtig maken of je door je eind-examen komt, terwijl daar in het begin van het jaar alle kans op was.”

Onder zijn spreken was Babs hem weer gaan aankijken en zijn woorden troffen doel.

Hij zag hoe ze onwillekeurig de handen in elkaar strengelde en hoe in de groote, klare oogen iets ontwaakte: zelfkennis en zelfcritiek. Maar het was nog niet voldoende, en op denzelfden toon ging hij voort:

„Jij hebt dus dezen tijd vrijwel niets gedaan dan

suffen en medelijden hebben met jezelf. Waarom concentreerde je je niet op je werk zooals...

„Zooals Iet!”

Het was Babs, die hem onceremonieel in de rede viel en den naam van haar zusje noemde, dat een paar jaar ouder was, maar toch in dezelfde klas zat, doordat ze eerst op de meisjes-H.B.S. was geweest en oude talen had moeten bijspijkeren. Iet was eerezuchtig, ze zwoegde en ploeterde hard en liet zich door niets of niemand afleiden.

Maar de rector had háár blijkbaar niet beoogd. Hij maakte een afwerende handbeweging alsof hij daarmee Iet en haar ijver uit zijn gezichtsveld verwijderde en Babs verwonderde zich voor de zoveelste keer. Het was net of Dr. Brandsma niet zoo verrukt was van Iet, eerder iets tegen haar had. Dat kon toch eigenlijk niet. Ietje was immers knap, gewillig en ijverig, in één woord een modelleerlinge, die glansrijk haar eindexamen zou halen, terwijl zij, Babsje... Als het volgens verdienste ging, wie er bovenaan in Dr. Brandsma's genegenheid stond, dan moest je wel dadelijk uitroepen: „Natuurlijk Iet!”

En toch had ze dikwijls gevoeld, dat hij háár verkoos met al haar aanklevende gebreken van te laat komen enz., boven het oudere zusje, en ze accepteerde het als iets wonderlijks, waar ze niet bij kon, maar dat wel heerlijk was, al had ze het Ietje ook van harte gegund. Hoe had ze ook kunnen weten, dat de rector steeds meer mensch was gebleven dan dat hij leeraar was. Hij kon nu eenmaal zijn sympathieën niet afmeten naar plicht en ijver en goede hersens alleen. Bij hem waren dingen in tel die daarmee niets hadden te maken. Hij zag dieper en met zijn scherpe menschenkennis had hij Ietje met haar zelfzucht en wat hard natuurtje allang doorgrond. Ze was brillanter dan Babs, had een fijn en

scherp intellect, maar miste innerlijke warmte. Zij zou zich niet van de wijs laten brengen door een zieke moeder, of broer die misschien nooit meer zou kunnen lopen. Niets trof haar echt zoolang het niet het heel eigen ikje betrof. Dan pas kwam ze in opstand. Babs was anders, zwakker van wil misschien en niet zoo fijn van verstand, maar ze had een heerlijke dosis medegevoel, een groote hartelijkheid en daarbij absoluut geen gevoel van eigenwaarde. Haar bewondering voor Ietje, in alles wat deze presteerde, was echt en gemeend. In Babs staken mooie gaven van het hart. Uit haar kon een lieve vrouw groeien, mits ze in goede banen werd geleid. Ze mocht niet nu al vastloopen in zelfbeklag. En daarom verhardde hij zijn gemoed tegen die groote, smeevende oogen, die bedelden om een vriendelijk woord en die zoo graag getroost wilden zijn.

Streng ging hij door:

„Doe zooals je vader, Babs. Toevallig heb ik hem een paar maal op een vergadering meegemaakt. Hij had zijn vollen aandacht bij het gesprokene, debatteerde rustig en weloverwogen, en niemand die vermoedde, dat hij buiten zijn verantwoordelijk werk, nog jullie zware familie zorgen heeft te dragen.”

Babs wist, dat de rector groot gelijk had in alles wat hij zei. Vader werkte gestadig door, deed zijn dienstreizen, zorgde dat thuis alles geregeld werd. Toen die laatste gedachte door haar brein ging, begreep ze opeens, waarop de rector aanstuurde. Hier was een taak voor haar, die binnen háár bereik viel. Ze had tot nu toe een heel gemakkelijk leven-tje gehad met ouders die steeds klaarstonden en nu deze buiten hun schuld dat niet meer konden, schoot zij dadelijk te kort. Hij wilde, dat ze zich zou aangorden. Ze moest trachten naar eigen krachten thuis een steun te zijn, in plaats van een suk-

kelig nietsnutje, dat ook nog het schoolwerk verwaarloosde. Er was zooveel dat ze kon opknappen.

Op haar levendig gezichtje speelden alle emoties zich zichtbaar af en de rector kon lezen wat er in haar omging en kwam nog even met enkele woorden te hulp.

„Je kunt het, Babs,” moedigde hij haar aan en het verwonderde haar niets, dat hij haar gedachten scheen te kennen.

„Herinner je je, Babs, dat ik ongeveer een jaar geleden een les verving voor je afwezigen leeraar en hoe toen toevallig de zegswijze: palma sub pondere crescit, de palm groeit door onder last, te berde kwam? Ik vertelde jullie dat dit werkelijk het geval was en dat men het ook overdrachtelijk kon opvatten, liefst met een kleine verandering: „de mensch kan ook onder last groeien.” Ondanks tegenstand, ondanks moeilijkheden, kan men zich plooiën en vooruitgang is dan des te mooier. Weet je het nog, Babs?”

Babs kon niets doen dan knikken, ze herinnerde het zich nog zoo heel goed. Lessen van Dr. Brandsma werden niet licht vergeten, hij wist ze zoo aardig met voorbeelden te illustreeren.

Thuis had ze het oververteld en 's avonds was Dolf — o, toen nog een vroolijke, gezonde broer met krachtige armen en beenen — bij haar boven gekomen op haar kamertje, waar ze zat te werken. Hij had een plaat voor haar neergelegd, dien hij uit een boek had gescheurd en die een goede reproductie was van een prachtigen, grooten palm.

„Kijk, Babsje,” had hij gezegd, „zoover heeft die boom van jou het gebracht!”

Dolf had altijd van die leuke invallen en ze had de plaat trouw bewaard.

Eensklaps sprongen haar de tranen in de oogen

bij de gedachte, hoe dit alles nu op Dolf van toepassing was. Hij had een gewicht te torsen gekregen, dat heel, heel zwaar was en dat hem verhinderde te groeien. Het had hem zelfs neergeveld en hield hem op zijn bed, maanden lang!

Maar... maar...

Dr. Brandsma had het immers niet letterlijk bedoeld. Kon hieruit toch niet iets goeds voor Dolf voortkomen? Lichamelijk was hij wel tijdelijk gehandicapt, maar geestelijk? Nee, dat kon geen enkele last. Geestelijk kon hij verder groeien. Hij moest gaan putten uit zijn ouden voorraad. Misschien dat hij leerde om zich aan te passen, dat hij grooter werd in geestkracht door een vasten wil! Als iemand hem dat eens rustig kon vertellen!

Ineens richtte ze zich fier op. Ze voelde nieuwen moed door zich heen stroomen voor haar en voor Dolf. Zij zou trachten hem te helpen door geduldig te blijven als hij morde, door telkens en telkens weer iets voor hem te zijn, zoodat hij op haar ging vertrouwen en wist, dat hij zich bij haar kon laten gaan zonder haar van streek te maken. Hoe had ze zich van de wijs kunnen laten brengen door zijn buien van woede of stille melancholie? Dat zou voortaan niet meer gebeuren, nu zou ze paraat zijn en ze bestrijden. Zijn boom zou blijven groeien ondanks zijn last. Zij zou het klaarspelen, omdat ze het wilde!

Met een kinderlijk onbeheerscht gebaar veegde ze met de achterkant van haar hand over haar gezicht. Tranen kon ze niet meer gebruiken. Die brachten iemand niet verder en trouwhartig beloofde ze:

„Ik zal mijn best doen, meneer. Ik beloof het u!”

„Gelukkig, Babsje.”

Dr. Brandsma liet het hierbij. Hij wist precies te beoordeelen wanneer hij genoeg gezegd had en hij

voelde, dat het nu zoover was. Dus kwamen er geen verdere vermaningen of goede raadgevingen, alleen stak hij vriendschappelijk zijn hand uit en de handdruk, die gewisseld werd was hartelijk en voor Babs zeldzaam opbeurend.

Het gesprek was uit. De deur van de rectorskamer ging achter haar dicht en weer liep Babs door datzelfde vreemd-stille gymnasium. Weer was er het even opklinken van een enkele stem, het geluid van een korten lach, maar ze merkte deze dingen niet op. De woorden van den rector lagen nog te zwaar in haar gedachten, veel te veel was ze verdiept in wat er net was behandeld en wat ze had beloofd. Dat was heel wat en ze zou het moeten nakomen, ze wilde het kunnen. De rector had een helder licht doen schijnen op wat in haar geest onduidelijk had geschemerd. Onwennig deed haar de buitenwereld aan met voorbij suizende auto's, en het gewone stadsrumoer, en ze zag zelfs Kuuk niet, die niet was weggegaan, maar al dien tijd trouw had staan wachten; gedienschtig had ze beide fietsen vast uit de stalling gehaald en ze rinkelde nu stevig met de bel, om Babs' afwezige aandacht tot zich te trekken!

„Kuukje!”

Verrast zag ze Kuuk aan en samen reden ze weg. Kuuk had den ontroerden, peinzenden blik van Babs opgemerkt en begreep, dat het gesprek moeilijk was geweest. Daarom vroeg ze niets.

Babs moest het blijkbaar eerst zelf verwerken en bescheiden wachtte ze af tot deze ongevraagd zou vertellen. Maar den heelen weg zei Babs niets, machinaal ontweek ze obstakels, stopte als het noodig was en toen ze eindelijk voor haar huis stonden, kwam ze plotseling tot de ontdekking, dat ze geen woord hadden geuit, den heelen langen tocht door de stad niet, en verschrikt keek ze naar

Kuuk, maar die scheen het heelemaal niet vreemd te vinden.

„Hij was schattig, Kuuk,” mompelde ze nu alleen.

Ze kenden elkaar door en door en Kuuk knikte begrijpend. Wat de rector je ook te zeggen had, je kwam altijd bij hem vandaan met alweer je overtuiging versterkt, dat hij het goed met je meende en toen Babs er dus langzaam aan toevoegde:

„Later vertel ik je alles precies, maar zie je, Kuukje,” hier maakte ze een vaag gebaar, „ik heb het alles nog niet klaar in mijn hoofd, het is nog te verward,” begreep deze het volkomen en drong niet aan. Natuurlijk moest Babs het eerst rustig overdenken, om zoo te zeggen, alles sorteeren en rangschikken. Dan later, als vanzelf, zouden ze het samen kunnen bespreken.

„Best,” zei ze dan ook eenvoudig en even legde ze een hand op Babs' arm. Voordat ze opstapte om weg te fietsen, zei ze nog achterom:

„Zeg, weet je wat je moet doen? Met mij gaan roeien! Bel me op, als je kunt, want ik heb vanmiddag de boot.”

Even kwam Babs los van het andere bij deze meedeeling.

„O!” Haar oogen glansden, want het was een onverwacht heerlijk bericht. Het was één van de grootste genoegens voor de beide meisjes, om met de boot van Kuuk's oudsten broer Tenno uit te gaan. Als hij zelf geen tijd had, stond hij haar dikwijls aan zijn zusje af, die haar keurig en schoon weer afleverde. Natuurlijk was ook hierbij Babs haar trouwe metgezellin. Altijd was het weer een bijzonder genot, maar nu trof het haar dubbel. Op het water kon je zoo heerlijk droomen en dan vooral zoo alleen met Kuuk! Haar eerste impuls was om

het met beide handen aan te nemen, toen aarzelde ze. Het was of ze voelde, dat haar nieuw ontwaakt plichtsbesef het niet zou gedoogen om dit middagje aan eigen plezier te besteden! Ze moest eerst weten hoe het thuis gesteld was.

„Ik heb reuze-zin,” hield ze het aanbod nog even in bedenking, „maar ik durf niet dadelijk voor vast ja zeggen. Laten we er nog even over telefoneren.”

Toen belde ze zacht en voorzichtig om moeder niet te hinderen, die den laatsten tijd van alles schrok en zenuwachtig werd. Antje deed open met een geagiteerden bloos op de wangen, ze beantwoordde Babs' groet niet, maar holde meteen weer de gang door naar de keuken met een gemompeld: „m'n melk!”

Het ongezellige van deze ontvangst deed Babs de wenkbrauwen fronsen. Ze had lust haar fiets met een smak in het portaal neer te smijten. Ze zag al weer hoe het gesteld was. Door de open huiskamerdeur grijnsde haar de slordige ontbijttafel tegen, die nog niet was afgeruimd. Ze hoefde geen huisvrouw-blik te hebben om op te merken, dat de gang zeker in geen twee dagen was gestoft. Op het donkere tafeltje kon je wel schrijven en dit alles in combinatie met den reuk van overgekookte melk, die de gesloten keukendeur niet kon weerhouden, gaf „thuis” iets hoogst ongenoeglijks.

Babs huiverde en even voelde ze heel fel de verzoeking om niets te zien en naar haar kamertje te ontsnappen. Het was immers nog vóór twaalf uur en als ze maar wachtte zou Antje met den Franschen slag een koffietafel laten herrijzen uit de rommelige ontbijtdito en niemand, die er hard-op iets van zou zeggen. Denken misschien wel!

Maar het gelukte haar niet, zich zoo gemakkelijk van het geval af te maken. Het was haar nog niet

heelemaal duidelijk, hoe ze in de toekomst zou handelen, maar één ding was dit wel en dat zag ze ook onder oogen: de tijd was voorbij, dat ze zich met een gerust geweten aan kleine huishoudelijke bezigheden kon onttrekken. Die hadden zich wel vaker opgedrongen, maar toen kon ze ze nog vergeten en had een omweg gemaakt om ze te omzeilen.

„Vooruit,” spoorde ze zichzelf aan, want even was ze teruggekeerd in de rustige rectors-kamer en zag weer zijn ernstig gezicht, toen hij haar de les las in woorden, die er niet omheen speelden, maar recht op hun doel afgingen. Ze wachtte niet langer, maar met vlugge, handige bewegingen, die moeder vroeger altijd deden zeggen, dat er een huishoudstertje in haar stak, stapelde ze de gebruikte bordjes op elkaar, deed hetzelfde met kopjes en schotel-tjes, toen de messen en vorken, en weg was ze naar de keuken om een ketel kokend water te halen. Eén van Antje's eigenaardigheden was, dat ze die altijd klaar had en dezen keer kon Babs het echt waardeeren. Op de theetafel waschte ze alles af, veegde de kruimels van het laken en schiep verdere orde in de algeheele chaos, die zich wonderlijk gauw liet herstellen. Nu ze eenmaal begonnen was, viel het haar werkelijk mee en kreeg ze er zelf plezier in.

Even schoot ze in den lach, toen Antje een zeer wantrouwig gezicht om het hoekje van de deur stak. Het schouwspel, dat ze kreeg te zien scheen haar anders te overbluffen, want ze kwam iets verder de kamer in.

„Wat krijgen we nou?”

't Klonk snauwerig en niet bepaald animeerend, maar dat verwachtte Babs ook niet van Antje, die niet gauw in vervoering raakte en Babs probeerde haar te vergeten en de taak als taak te verrichten. Even dacht ze aan vader, die netjes van aard was

en voor wien een slordige tafel een gruwel was! Zoo was het gisteren ook nog geweest. Hij had niets gezegd, maar zelf was hij stil opgestaan en had een schoone vork uit de la gehaald en het schaalte kaas een eindje uit zijn buurt geschoven. Inderhaast was er 's ochtends een scheutje thee ingevallen. Als een onappetijtelijk geheel dreven de plakjes daar nu in rond, terwijl niemand het had verfrischt. Wel had hij even zijn groote dochters aangekeken en had Babs gauw den blik afgewend. Ietje had natuurlijk niets van het heele geval gemerkt, die zat als altijd in het een of andere diepzinnige werk verdiept. Volgens de broers was ze nu al een blauwkous. Ze ging filosofie studeeren en vroeg op haar verjaardag en Sinterklaas geregeld boeken, waarvan de titels alleen de anderen al afschrikten, maar die zij verslond. Nu het eindexamen zoo angstvallig dichtbij kwam, had ze er geen tijd meer voor, maar besteedde ze de maaltijden om tenminste even een oog te slaan in de geliefde lectuur. Maar al was dit gisteren niet het geval geweest, dan had het haar nog niet gehinderd, want haar huishoudknobbel was heelemaal niet ontwikkeld. Zij, Babs, had het wel degelijk opgemerkt, maar niet bewust. Ook had ze zich niet geschaamd. Het was immers Antje's terrein en als die de boel zoo liet liggen . . . Nu wist ze, dat ze het wel echt náár had gevonden, maar haar geweten onder narcose had gebracht. Het was Antje toch eigenlijk niet kwalijk te nemen: ze kon toch ook niet alles af. Het werk stapelde zich op! Zuster Tine bemoeide zich alleen met moeder, de rest bleef voor Antje liggen en je kon van haar geen wonderen verwachten. Ze was moeder zeer toegewijd en hield zich heusch kranig. Vooral sinds op een goeden morgen de „hit” was weggebleven.

„'t Is me hier veel te sjagrijnig,” moest haar

weinig flatteus oordeel zijn geweest en vader was er nog niet toe gekomen voor nieuwe hulp te zorgen.

Heel juist giste Babs, wat Antje nu aan de keuken in het algemeen en aan de gootsteen in het bijzonder meedeelde:

„'t Zal wel een kippekuur voor één keer zijn, dat één van de meissies ook eens d'r handen uit de mouwen steekt.”

Maar Babs sterkte zichzelf met een „Je Maintien-drai” en zette haar werkzaamheden voort. Ze haalde een bloeiend plantje uit de serre, natuurlijk waren er zonder moeder geen versche snijbloemen, en zette dat als een kleurig pièce de milieu op een hagelwit kleedje, dat alleen al een groot verschil had gemaakt.

Ze zag den wagen van haar vader voor het huis stoppen, net toen ze de melk kokend binnen bracht, die ze met een eierklopper bewerkte, omdat schuim zoo „zalig” op koffie smaakte. Vader stapte uit, veel langzamer dan vroeger, toen hij typisch lenig naar buiten sprong, hij zocht niet dadelijk de ramen af of iemand hem toewuifde en ook miste ze den gezelligen metalen klik, waarmee hij altijd het portier had dichtgegooid.

„Om moeder,” begreep ze, en even schoot het door haar heen, hoe vader zijn oude luidruchtigheid wist te beteugelen en bij alles aan moeder dacht en juist vaders leven was zoo heel veel zwaarder en ongezelliger geworden dan dat van de kinderen.

Vlug zette ze den koker op het steenen plaatje en in een wip was ze de gang door. Ze had de voordeur al open, eer hij zijn huissleutel te voorschijn had kunnen halen.

„Daddy!”

Opgewekt en vroolijk stond ze vóór hem en begroette hem met haar specialen naam, die den laat-

sten tijd wat achterwege was gebleven en dien hij had gemist.

„Babsje!”

Wat verwonderd hield hij haar even bij de schouders vast, toen hem een ouderwetsche, stevige omhelzing te beurt viel. Ook dat was tot de uitzonderingen gaan behooren, alsof zoo iets teveel tijd kon nemen! „Is er wat, kindje?” vroeg hij wat verschrikt.

„Lieve tijd,” dacht Babs, „is het hier nu warempel al zoo ver gekomen, dat vader iets bijzonders vermoed, als ik hem hartelijk begroet?”

Ze maakte een grapje, omdat ze hem persé wou opvroolijken.

„Nou, óf er wat is,” vond ze nadrukkelijk, „koffie met geklopte melk, heele wolken schuim.”

„Ha!”

Vaders trekken ontspanden zich nu heusch een beetje. Ze hing eigenhandig zijn hoed aan den kapstok, streek een paar weerbarstige haren glad over zijn hoofd en met een arm door den zijne gestoken, nam ze hem mee naar de huiskamer en duwde hem met een vastberaden gezichtje in zijn stoel.

„Daar” vervolgde ze en reikte hem zijn groote kop dampend over. Gauw sneed ze een stukje van zijn lievelingskoek af en legde een plakje op zijn schotel.

Terwijl vader het van haar aannam, vloog zijn blik over de keurig gedekte tafel en bleef op het levendige gezichtje van zijn jongste dochter rusten, maar hij leverde geen commentaar, nam alleen vast een eersten slok van de koffie. Dat was nu zoo iets heerlijks, als je met vader te doen had, peinsde Babs, die dit alles niet ontging. Hij deed niet dadelijk sarcastisch of ongelooflijk. Hij pluisde niet dadelijk alles uit, maar hij liet je begaan en als vanzelf kon

je hem dan alles vertellen. Gezellig kwam ze op de armleuning van zijn stoel zitten. Met één vinger probeerde ze den diepen rimpel boven zijn neus weg te wrijven en bekende hem, wat ze vaag had gevoeld, maar nu opeens onder woorden kon brengen: „Zoo” — met een vaag gebaar duidde ze op de tafel met het keurig gevulde botervlootje, de gelijk gesneden boterhammen, — „zoo vlekkeloos zal de toekomst wel niet altijd zijn, Daddy, maar ziet u” nu waren haar beide armen om zijn hals en fluisterde ze hem de rest in het oor, „ik ben een egoïstisch monster geweest en dat zal ik niet meer zijn.”

„Gelukkig!”

Vader had zich gemakkelijk in zijn stoel gezet bij het genoeglijke gedoe van Babs en zijn „gelukkig” klonk oprecht, maar toch meende ze eenigen twijfel aan haar goede voornemens uit zijn toon te hooren en met een nadrukkelijk duwtje tegen zijn hoofd, vond ze noodig verder te betoogen:

„Natuurlijk, Daddy, ik weet ook wel, dat het niet altijd zal lukken, maar ik ben tenminste ontwaakt en zal heusch niet weer indutten. Gelooft u dat?”

„Ik vind het heerlijk, Babsje!” en even trok hij haar wat dichter naar zich toe, dit kind waarvan zoo iets liefs uitging. Het oude vertrouwelijke was weer heel sterk tusschen hen en opeens hervond ze haar oude, malle manieren:

„Daddy, ik geloof heusch, dat ik echt aan u verwant ben.”

„Gezien het feit, dat ik je bloedeigen vader ben, kan ik niet stomverbaasd zijn, Babsje. Dat komt in de netste families voor!”

Vaders mondhoekjes gingen „eenig” ironisch omhoog.

Van allerlei aan vaders uiterlijk vond groote genade in de oogen van deze dochter, maar nu achtte

ze het toch noodig, naderen uitleg te verschaffen over haar opmerking.

„Nou ja, ik bedoel het ook een beetje anders. Weet U hoe? Ik denk, dat U vroeger ook niet zoo heel erg hebt gedeugd.”

Ze zei het heel rustig, als hielden haar woorden eigenlijk een compliment in waarmee vader zeer tevreden moest zijn, maar het haalde hem toch even uit zijn rust. Hij duwde haar een eindje op zij, om haar te kunnen aanzien en vond verbaasd:

„Nee maar, Babs, wat begin je me nu! Niet erg gedeugd? Dat is toch wel een wat al te krasse opmerking.”

Hij lachte er bij, want hij kende haar, en vervolgde:

„Daar heb je nu blijkbaar je kinderen voor, om met het vriendelijkste gezicht ter wereld enormiteiten te krijgen toegevoegd. En ik, die me nog al vleide een goede reputatie te genieten, zoowel bij mijn vriendenkring als bij mijn naaste familie!

Haar hand graaide familiaar door zijn haar, dat hij nog in overvloed bezat en ze troostte hem:

„Och, Daddy, arme schat, wat vat je toch alles weer allerverschrikkelijkst verkeerd op. Zoo meen ik het niet, natuurlijk deug je wel op de manier waarop jij het bedoelt! Ik wou alleen maar zeggen, dat u vast en zeker ook niet altijd ijverig is geweest. U kreeg ook vaak standjes en op school? Was u een zoet, braaf jongetje? Dat kan ik me niet voorstellen!”

Vader glimlachte, zijn heele gezicht stond ondeugend, toen hij opgelucht antwoordde: „O, dat is een andere kwestie, nee hoor, nu ben ik het met je eens. Die bijzondere verwantschap bestaat zeker óók tusschen ons.”

Hij grinnikte genoeglijk, blijkbaar terug in zijn jongensjaren, waaraan hij prettige herinneringen had.

„Toe vertel eens een allerergste wandaad,” vleide ze, maar juist op dat oogenblik kwam Ietje binnen met haar onafscheidelijk boek onder den arm. Ze wierp even een blik op de twee in vaders leunstoel en vond smalend:

„Och, wat een babies!”

Iet achtte al dat geflikflooi onzin en zelf wisselde ze vrij wat liever handdrukken, dan te moeten „likken en zoenen,” zooals ze het betitelde. Babs was er sterk in, maar Babs, die de beste vrienden met haar was, trok zich van die opinie niets aan, ze was niet te kwetsen en nu ook kreeg ze dadelijk een lumineus idee.

„O, Daddy, ik wou dat je heusch een baby was, je hebt er net zoo'n gezelligen toet voor!”

Vader trachtte een glimp van zich zelf in den spiegel op te vangen. Op zijn zeven-en-veertigste jaar was het nu juist niet zijn ideaal een „baby-gezicht” te hebben, maar onbekommerd vervolgde Babs haar verhaal:

„Ik zou echt lief voor je zijn, Daddy.” Maar vader vond het nu genoeg. Hij duwde haar van zijn leuning af en verklaarde politiek:

„Begin daar dan maar dadelijk mee door me nog zoo'n lekker kopje koffie van je brouwsel in te schenken, meisje!”

Zijn toeleg gelukte:

„O, engel, vond je het heusch zoo lekker?”

Meteen was ze terug in haar zelfopgelegde taak van huishoudstertje. De melk was nog heet onder de theemuts, die ze er bedachtzaam over heen had gezet en gauw werd vaders kop voor den tweeden keer gevuld. Toen hielp ze de anderen en belegde vast acht sneetjes, het minste aantal, dat haar jongste broer placht te verschalken. Zoo verdiept was ze in die bezigheid, dat ze niet zag hoe vader haar bewegingen volgde tot hij zei:

„Niet overdrijven, Babs, je hebt zelf nog niet eens gegeten en hoeft alles toch niet alleen te doen!”

Zijn blik vloog naar Ietje, die kalm een reepje van haar boterham in haar mond stak zonder van het boek op te kijken. Ze wisten niet of ze het werkelijk niet hoorde of zich Oost-Indisch doof hield.

Halfluid prevelde ze een paar zinnen, als moest ze die extra ter harte nemen en vader haalde zijn schouders op, terwijl Babs zonnig lachte en opgewekt constateerde:

„Maak je niet bezorgd over mij, Daddy, zoo'n vaart zal het wel niet loopen en ik waarschuw wel, voor dat ik er bij neerval.”

Vader zuchtte, hij nam nog een banaan, toen Babs hem dringend de fruitschaal voorhield. Heel gauw daarna stond hij op en ging met de krant naar boven om bij moeder te zitten, die gewoonlijk niet praatte en wie soms zelfs het geritsel van het papier teveel hinderde.

Even later kwam zuster Tine beneden om koffie te drinken, tegelijk met Lex, die laat uit school kwam en even tegen Babs knipoogde. Hij vond het een beproeving om met de verpleegsters aan tafel te zitten en verkortte den duur van die kwelling door zijn boterhammen met meer haast dan gratie naar binnen te proppen en zijn koffiebeker leeg te slurpen.

Zuster Tine's gezicht stond strak, langs den mond teekenden zich de lijnen af, die Babs was gaan kennen.

„Storm!” beduidde ze geluidloos tegen Lex, die zich bijna verslikte van pret en achter zusters rug gebaarde:

„Trek er je toch niets van aan!”

Babs deed dan ook of ze niets merkte van de „beneden peil” stemming. Opgewekt kwam ze met

opnieuw gekookte melk aandragen, waar de damp afsloeg, omdat zuster rilde van lauwe koffie. Ze sneed nog gauw een paar heel dunne boterhammen van het bruine brood af terwille van zusters pijnlijk tandvleesch, maar ook dat kon geen glimlach op het strakke gezicht tegenover haar tooveren, zoodat weer de blikken van Babs en Lex elkaar kruisten en . . . onderschept werden. Toen was Leiden in last en de storm, die Babs had trachten te bezweren, barstte los, terwijl het zwaarste deel op Babs neerkwam. Het trof haar te pijnlijker, omdat ze juist bezig was haar gedrag te verbeteren. Maar alle opgekropte ergernis, die zuster boven werkelijk steeds wist te bedwingen tegenover haar patiënte, die zelf down en ongedurig was, uitte ze nu tegen de arme Babs, die verwezen tegen het buffet leunde en zich niet verweerde. Lex was al gauw, met zijn laatste boterham in de hand, verdwenen, na een hulpeloos gebaar tegen zijn zusje:

„Ik zie geen kans je te helpen!”

Door Babs' gedachten schoot het heen:

„Waarom blijft zuster eigenlijk in een gezin, waar haar alles zoo tegenstaat. Als ze werkelijk al die eminente eigenschappen bezit, die ze zich zelf toemeet, heeft ze toch morgen aan den dag een beter postje?”

Het leek wel of die woorden op haar gezicht te lezen stonden, want nu tapte zuster opeens uit een ander vaatje. Ze was niet gewend haar taak er bij neer te gooien, hoe moeilijk de omstandigheden waaronder ze werkte ook waren, en ineens kon Babs de situatie bezien van dat andere standpunt. Zuster deed háár plicht uitstekend. Moeder was vol lof en zoo iemand werd maar ergens geplaatst in een milieu, waarvan ze niets wist en waarvan ze gedeeltelijk afhankelijk was. Natuurlijk ergerde het

haar op den duur, dat er groote meisjes rondliepen, die alles maar langs zich heen lieten glijden en niet uit zichzelf aanpakten. Ja, zuster had in veel opzichten gelijk, en gelaten knikte Babs bij alles wat haar werd toegevoegd. Het was net een zucht van verlichting, dat ze haar later voorbij het raam zag gaan om, „gelucht” te worden zooals Lex het on-eerbiedig noemde. De lange sluier wapperde in den wind en ze nam stappen van een mijl lang.

„Draaf het er maar uit, eer je bij moeder terug bent,” wenschte Babs haar toe.

Wat later stak vader een haastig hoofd om den hoek: „da-ag” zei hij kort, en hoorde ze de auto wegrijden. Vader had ernstig gekeken. Zou hij moeder niet veel beter vinden? Het was of dit haar laatste restje spirit brak. Ze liet zich werkeloos op een stoel neervallen. Wat gaf het eigenlijk of ze zich inspande, bij hen was toch niets dan misère. Toen zag ze zich weer in de rectorskamer en hoorde ze diens vermanende stem. Dit spoorde haar aan. Neen, ze mocht niet dadelijk bij de pakken neerzitten. Hoe kon ze nu dadelijk resultaten verwachten? Ze sprong op, nam het groote blad en stapelde de afwaschboel er op, waarna ze er handig mee de deur uitlaveerde om het naar de keuken te brengen.

„Welja,” was Antje's gegromd welkom, „zet maar neer. D'r kan meer bij, Antje heeft vier handen.”

Ternauwernood weerhield Babs de snauw, die haar al op de lippen lag. Waarom kon Antje nu niet wat vriendelijker kijken? Had ze dan niet allerlei plichtjes opgeknapt, die anders voor Antje bleven liggen en wat kreeg ze er voor? Niets dan onvriendelijke gezichten en slechte humeuren van iedereen! Ze haalde eens diep adem.

„Een reuze middel!” volgens Kuuk, „om een nijldigen uitval nog tijdig te coupeeren, want je hebt

geen adem over en als je eenmaal weer bent volgepompt, bedenk je je nog wel!"

Meteen wist ze wat ze ging doen. Kuuk opbellen en vragen hoe laat ze naar de roeiclub zouden gaan. Kuuks pianoles zou nu wel zijn afgeloopen. Juist rinkelde de telefoon en was deze er zelf met de ongeduldige vraag:

„Zeg, Babsje, waar hang je toch uit? Je zou opbellen en ik sta te springen van haast. Tenno moet de boot zelf om kwart voor vijf hebben, dus zoo heel veel tijd hebben we niet. Schiet dus op, geliefde, dan treffen we elkaar op het hoekje. Geheimhouding verzekerd."

Haar stem en het gekkigheidje, omdat een afspraak op een hoekje zoo verdacht klonk, deden Babs een wereld van goed. De genoeglijke evenwichtigheid, die er uit klonk deelde zich aan háár mee.

„Kuukje," dacht ze blij en ze wist, dat hier iemand was, die van haar hield en die alles met haar meevoelde. Kuuk kon zich zoo heerlijk in een anders omstandigheden verplaatsen en vanmiddag op het water zou ze alles eens lang-uit met haar bespreken. Kuuk zelf had een heerlijk thuis, met een heele gamma broers en zusters, zooals mevrouw Oudenhoef haar opeenvolgend achttal noemde, maar ze had belangstelling en begrip voor alles wat buiten haar eigen gezin gebeurde.

„Ik kom als een haas, Kuukje," beloofde ze in het toestel, „maar ik moet nog even in mijn oude plunje duiken."

„Best," vond deze, „doe het dan maar op je gemakkie. Ik race wel vooruit naar het bootenhuis en maak den boel klaar. Geef ons signaaltje maar, als je er bent."

Heelemaal getroost hing Babs den hoorn op, toen Lex binnenstormde, zijn voetbalbroekje, dat een

groote scheur vertoonde in zijn hand vooruitgestrekt. In de andere hield hij het shirt, waaraan geen knoop te bekennen viel.

„Die, die n-n-n-n-are A-a-a-nt!”

Stotterend kwamen de woorden er uit en het was duidelijk, dat het besef van 16 jaar te zijn hem alleen zijn tranen deed overwinnen, waarvoor hij zich te groot achtte. Dat andere kon hij niet nalaten. In momenten van groote ontroering of bij woede kwam zijn oude stotterkwaal, die hij met moeite door spraaklessen had afgeleerd, weer boven.

Babs keek op, maar de oude plaaglust die dit anders ontketende, bleef uit. Hij meende het zoo ernstig en vervolgde:

„Ze z-zei, dat z-ze niet z-z-ou vergeten het aan de n-naaister te geven en k-kijk nou eens! Er is m-match vanmiddag en i-ik m-m-ocht k-k-eepe!”

Babs begreep, dat dit laatste een eer was, en dat het groote afkeuring onder de heeren, die het voor het zeggen hadden, zou verwekken, wanneer de nieuwe doelman ongesoigneerd in het veld stond! Moeder zorgde altijd zelf voor zijn spulletjes, als hij ze mee naar huis bracht en nu? Nog steeds hield hij met een veelzeggend gebaar zijn clubkleeding omhoog en met een zinkend hart dacht Babs aan Kuuk, die al op weg naar de boot was. Maar toen ook aan vader. Zijn zorgelijk gezicht was zoo veranderd, toen ze met de belofte kwam, dat ze voortaan haar leven zou beteren. Wat zou hij zeggen, als zij rustig naar de roeivereeniging ging en ze liet Lex in den steek? Het waren toch geen onmogelijke dingen, die hij van haar vroeg.

„Geef maar op!”

't Klonk kort en niet erg vriendelijk, en de hand, waarmee ze de voetbalattributen aanpakte, beefde. Haastig greep ze moeders naaidoos, waarin alles

hopeloos door de war lag, nu diverse handen er in graaiden en het dan niet weer opruimden. Ze ging in de vensterbank zitten. Zonder hem aan te zien, joeg ze de naald door de stof en naaide aan den anderen kant een bandje tegen de scheur, voor de stevigheid. Toen zocht ze knoopjes, die niet al te gek afstaken tegen het gekleurde shirt en ook die gingen in versneld tempo er aan, terwijl Lex er onhandig bij stond en niet wist, wat hij moest zeggen.

„Hier,” zei ze weer scherp, toen de niet al te nette reparatie klaar was, maar Lex was meer dan tevreden, zijn zaakje was heel, hij was geholpen, dat was het voornaamste!

„Jo Kamps heeft ook zoo'n aardige zuster!” kwam er toen opeens uit.

Hij bedankte haar niet verder, maar de onwillekeurige lof, die zijn woorden inhielden, was als balsem voor Babs, zoodat ze hem moederlijk toeknikte, eer hij de kamer uit was.

Toen gingen haar oogen haastig naar de klok, die wel plotseling dol scheen te zijn geworden, zoo vlug was hij vooruit gerend. Kuuk moest veel geduld hebben en ze zou zich dus maar niet verkleeden, dat nam teveel tijd. Dan waagde ze in vredesnaam haar nette rokje er maar aan en deed de lange, oude jas aan. Ze was al bijna weg, toen ze een bel door het huis hoorde gaan, tweemaal kort en eenmaal lang. Het was moeders signaal!

Van schrik stond ze meteen doodstil, maar daar had je het weer! Ze had zich niet vergist, moeder had hulp noodig. Wat kon er zijn, zuster had haar verzekerd, dat moeder een slaappoeder had ingenomen en zeker niet wakker werd, eer zuster weer thuis was. Met een hart, kloppend van angst, holde ze de trap op, bang dat moeder zou meenen, dat niemand haar hoorde. Voordat ze er was, weer-

klonk het nog eens. Voorzichtig opende ze de deur van moeders kamer. Deze zat rechtop in bed in het halfdonker, beide handen tegen het hoofd gedrukt en ze kreunde zacht:

„Zuster!” hoorde Babs vreemd klagend, zoo heel anders dan ze het van moeder gewend waren, en nog eens: „o, zuster!”

„Zuster is nog niet terug, moeder, ik ben het, Babs!”

Onwennig stond Babs midden in de kamer, ze keek eens naar moeder in het bed, maar ze wist niet wat ze doen moest en voelde zich hopeloos onhandig en teveel. Vroeger was het altijd andersom geweest, moeder had hén geholpen en zelf had ze nooit hulp noodig gehad. Nu in haar ziekte kon ze niemand om zich heen verdragen, alles was haar teveel en vader en zuster Tine deelden haar verzorging.

„O!” klonk het teleurgesteld en het „o” ging onder in een pijnlijker „Au!” dat ze blijkbaar niet kon weerhouden.

Op haar teenen kwam Babs dichterbij en bedacht het gewone middel als ze in het nauw zaten:

„Moeder, zal ik vader opbellen?” fluisterde ze.

Eerst kwam er geen antwoord op haar vraag en ze keerde zich al om, vast van plan vader uit zijn werk te halen, toen moeder langzaam en met pauze tusschen elk woord zei:

„Nee, niet doen, niet vader roepen, hij heeft het toch al veel te druk.”

Meteen kwam er weer een onderdrukte kreet van pijn en Babs voelde zich radeloos, tot ze zich plotseling herinnerde hoe vader laatst had verteld, dat hij moeder kon kalmeeren door haar voorhoofd met zijn vingers te masseeren. Even aarzelde ze. Zou ze het probeeren? Ze had er Ietje eens mee beter ge-

maakt en ineens durfde ze. Ze legde voorzichtig een koele hand op moeders voorhoofd en met een zucht liet deze zich in de kussens terugvallen. Ze lag nu met gesloten oogen, duidelijk tevreden met Babs' goeden inval.

Langzaam en regelmatig bewoog deze haar vingers heen en weer, eerst heel, heel zachtjes, toen wat sterker drukkend. Zonder woorden bleef ze het volhouden en plotseling merkte ze, dat moeder rustiger werd. De ademhaling klonk regelmatig en ging in slaap over.

Ze kon het nog niet dadelijk gelooven en ging nog op dezelfde manier door, maar ze zag, dat ze zich niet vergiste en stil sloop ze de kamer door en trok onhoorbaar de deur achter zich dicht. Op de trap bleef ze nog voorzichtig loopen totdat ze in de huiskamer stond. Toen pas durfde ze weer gewoon ademen, al ging dat nog hortend. Dat nieuwe, dat ze doorleefd had, greep haar sterk aan. Ze had voor het eerst moeder echt moeten helpen en toen haar blik onwillekeurig naar de klok afdwaalde en ze zag hoe laat het al was en Kuuk allang in de boot moest zijn, begon het zenuwachtig om haar mond te trekken. Het was teveel tegelijk op één dag en ze snikte lang en hartgrondig. Ze was zoo in het eigen verdriet verdiept, dat ze het autootje niet voor de deur hoorde stoppen. Ongemerkt kwam tante Rens, zooals de kinderen vaders nicht noemden, binnen, na een zachte bel, die door Antje ongewoon vlug was beantwoord.

Tante Rens was inspectrice van woningtoezicht en voor haar werk had ze een wagentje nodig. Ze was een groote, forsche vrouw, met een luide stem en tot nu toe hadden de kinderen Eerens niet bijzonder veel met haar opgehad. Ze vonden haar al te flink, met te strakke begrippen over alles, en kon-

den zich niet begrijpen, dat vader en moeder beiden haar zoozeer op prijs stelden.

„Als ik over Germania hoor spreken, denk ik altijd dadelijk aan de 200 pond van onze tante Rens,” had Dolf destijds schamper opgemerkt.

Moeder zag veel door de vingers, ze wilde de conversatie niet teveel aan banden leggen, maar voor haar doen was ze toen dadelijk scherp uit den hoek gekomen:

„Is het niet wat heel gemakkelijk om met uiterlijkheden te spotten, Dolf? Kan je niet wat dieper kijken?”

Nu voelde Babs plotseling een paar armen om zich heen en met een stem, die ze wonderlijk zacht bleek te kunnen maken, hoorde ze tante Rens zeggen:

„Maar, Babsje, meisje, wat is er nu met je aan de hand?”

Iets weeks in het timbre, iets onbestemds, dat Babs niet thuis wist te brengen, sloeg een brug over de kloof, die tot nu toe altijd tusschen haar en tante Rens had gegaapt.

Ze voelde haar ineens als een „echte” tante, bij wie ze onbevreesd haar hart kon uitstorten en die haar kon begrijpen. Zonder zich verder te bedenken kwam in een stortvloed van woorden alles er uit, dat haar beklemd en hinderde. De heele dag was boordevol emoties geweest en de tranen moesten wel komen met dit verhaal.

's Morgens was het begonnen met de boeiende les, waarop de preek van den rector volgde. Die had diepen indruk gemaakt en daarom had ze pogingen gedaan om het thuis gezelliger te maken. Ten deele was het gelukt, maar daarna maakte ze van heel dichtbij moeders afhankelijkheid mee en heel moeilijk en beschaamd kwam er achteraan:

„En nu mis ik ons tochtje en . . . en Kuuk begrijpt niet, waar ik blijf.”

Ze voelde zich als van een last bevrijd, toen ze dat allemaal aan tante Rens had opgebiecht, die prettig toeluisterde en telkens knikte, alsof ze het heel begrijpelijk vond.

„Wacht,” vond deze eerst, „voordat we verder gaan, zal ik even bij moeder zien of alles werkelijk in orde is?”

Het viel Babs op hoe vlug en zacht tante Rens zich wist te bewegen ondanks haar zware gestalte, maar voordat ze veel had kunnen nadenken, was deze alweer terug.

„Het is „all-right” Babs, moeder slaapt rustig,” zei ze opgewekt, „en over vijf minuten is zuster terug, die is een mensch van de klok. Jij schijnt anders ook aanleg voor verpleegster te hebben, want je hebt het kranig klaargespeeld. Steek je dus maar gauw in het een of andere sporttenu, dan race ik je als de wind zoo gezwind naar de waterplas. Wedden, dat we er zoo gauw zijn, dat je vriendin nog geen tijd heeft gehad om zich op te winden? Er staat vrij wat wind, dus ze heeft een heele kluif gehad eer ze er was.”

„Maar . . .” Babs begon aarzelend te spreken en keek tante Rens eens aan, „het is een heel eind buiten de stad en het brengt U eeuwen van uw buurt af!”

Maar tante Rens trok onverschillig de schouders op en wuifde met een hand, die buitengewoon groot was, Babs' bezwaren weg en even schaamde deze zich. Juist over die hand hadden zij en Lex spottend gezegd, dat ze vast klant in een heerenmodemagazijn was. Maar Babs' oordeel was nu al veranderd, ze vond, dat diezelfde hand iets bijzonder geruststellends had. Ze sputterde ook niet meer tegen,

maar zuchtte blij: „Fijn, tante Rens.”

Buiten sjoerde tante Rens vakkundig en vlug Babs' fiets langs de eene zijde van haar wagen vast, met een stevig touw, dat uit de bergplaats onder de zitting te voorschijn kwam.

„Voor den terugweg zal je toch je fiets moeten hebben,” verklaarde ze kalm, „want al had ik er zin in, ik kan niet blijven bivakkeeren tot jullie uitgedobberd zijn en ook durf ik niet beloven je tijdig te komen halen, maar zoo gaat het ook,” en tevreden bekeek ze haar werk, dat een padvinder haar zelfs niet zou hebben verbeterd.

Babs was stil, terwijl tante Rens vastberaden en handig tusschen het drukke verkeer door stuurde en daarna op den buitenweg er een flink vaartje in zette. Het bespaarde werkelijk veel tijd, want Kuuk zette nog maar juist haar fiets in het rek, toen zij aankwamen.

Verrukt kwam ze op hen toe:

„O, juffrouw van Eck, wat eenig van U, om Babsje te brengen met fiets en al. Een reuze bof voor ons alle twee!”

Ook Babs was in haar nopjes, ze bekommerde zich niet om mogelijke toeschouwers, maar spontaan sloeg ze twee armen om tante Rens' hals en verzekerde haar: „U is een echte schat, tante Rens! Wel bedankt!”

Toen Rens alleen terugreed wist ze dat dit oponthoud voor haar beteekende: een echt voortjakkeren met de werkzaamheden, die af moesten, maar ze had geen oogenblik spijt. Ze lachte tevreden, toen ze aan Babs' afscheid dacht. Allang had ze gehoopt op wat nader contact met dit aardige dochttertje van haar lievelingsneef, bij wien ze na haar overplaatsing veel aan huis kwam, maar ze had niet geweten hoe ze het moest aanleggen. Nu was het toeval haar te

hulp gekomen en ze wist, dat Babs en zij voortaan dichter bij elkaar zouden staan.

„Voor mij persoonlijk komt er dan tenminste nog iets goeds voort uit de ziekte van die arme Dora,” mompelde ze en parkeerde haar wagentje op het piepkleine pleintje naast het blok huizen, waar ze moest zijn. „Ik wil het zoo houden,” prevelde ze halffluid en zeker zou ze een welwillend lachje hebben gehad voor Babs' beschrijving van haar zelf tegenover Kuuk: „Alles is even groot aan haar, Kuuk, en ik geloof vast, dat haar hart ook een extra maat heeft.”

Eerst moest Kuuk natuurlijk precies weten hoe het kwam dat tante Rens als reddende engel was opgetreden, maar later samen eenzaam op de groote plas, werd ze deelgenoot gemaakt van alles wat deze dag aan bijzondere gebeurtenissen had opgeleverd.

„En zie je, Kuukje,” eindigde Babs, „ik moet nu wel veranderen, vind je ook niet?”

„Natuurlijk!” stemde deze van ganscher harte toe en was dadelijk bereid om hun tochtje te bekorten, toen Babs verontschuldigend zei:

„Dan moet ik nu niet te laat terug zijn.”

Het weer was mooi, ze hadden weinig huiswerk, maar Kuuk gaf haar gelijk, het was moeilijk genoeg voor Babs, en Kuuk nam zich voor, haar zoo-veel mogelijk te helpen. Daarvoor waren ze toch vriendinnen!

HOOFDSTUK II

BABS OF IETJE?

De moeilijke dagen van het eindexamen waren achter den rug.

Zes A had den laatsten tijd collectief geweldig aangepakt. Ze hadden het er goed afgebracht en onder de intieme vrienden van Babs was geen enkel slachtoffer gevallen. De vreugde was dus groot en onvermengd. Babs zelf was volgens haar zeggen „kapot van verbazing” want ze had in duizend vreezen geleefd, dat ze als een baksteen zou zakken. Dat gebeurde niet, al was haar cijferlijst niet bepaald fraai te noemen en was op haar „met de hakken over de sloot” van toepassing. Maar dit bezwaarde haar absoluut niet.

„Ik heb mijn diploma en er staat niets op vermeld, dat mijn schande aan onze nazaten kan oververtellen, dus waarom zou ik treuren?” constateerde ze blijmoedig, om er zonder eenigen afgunst op te laten volgen:

„Dan moest je weten, hoe het met Ietje is gegaan. Dat kind heeft gewoonweg griezelig mooie cijfers. Voor haar mochten ze wel een uitzondering maken en alle cijfers er op schrijven. En op het vergulde diploma: *summa cum laude!*”

Dan zuchtte ze van verrukking en voegde er bij:

„’t Zou eenig ingelijst staan op vaders kantoor, net of hij de eigenaar was van een bekroonden hond!”

„Kind,” vond Kuuk het noodig om haar enthousiaste redevoering te onderbreken, „zulke honden krijgen medailles, dat is veel leuker!”

Maar Ietje, die zelf tegenwoordig was bij hun dwaze gepraat, snoof minachtend. Stel je voor,

zoo'n eind-examentje! Dat ze daar zoo'n drukte over maakten. Het was nog al de moeite! In de toekomst verwachtte ze heel wat anders van zichzelf, maar ze liet Babs babbelen, zooals ze wou. Ietje sprak met niemand over haar intiemste aangelegenheden, ze was erg teruggetrokken en nooit of te nimmer zou ze hebben erkend, dat ze toch wel een extra pluimpje van den rector had verwacht in zijn algemeene toespraak die hij na den uitslag hield. De professor, die als gecommiteerde voor oude talen bij het examen zat, had haar na haar beurt wel even gecomplimenteerd, maar dat was toen ze alleen stond en lof in het openbaar was heel iets anders. Dr. Brandsma had het niet gedaan, hij noemde geen aparte namen en deelde in het algemeen mee: „Wij zijn zeer tevreden over het behaalde succes en te meer, omdat we weten, dat een groot gedeelte daarvan op jullie ijverige en ingespannen studie kan worden geschoven.”

„En op de clementie van leeraren en gecommiteerden,” vond Kuuk later dankbaar tegen Babs, want beiden waren innig overtuigd, dat het zonder inschikkelijkheid voor menigeen slechter was afgelopen. Je kon op tweeërlei manier gevraagd worden! Dat stond vast.

„Nou en of,” stemde Babs van harte in, „weet je nog wel dat ik half huilde van zenuwachtigheid en hoe engelachtig van Es me op m'n gemak stelde: meteen was ik koel als een komkommer en knikte de prof ook vaderlijk en welwillend, terwijl hij dat malle meisje eerst wantrouwend door zijn grooten bril had aangezien.”

„Nou ja,” was Kuuk's bijdrage, „nog al glad, dat Van Es zijn best deed om je te kalmeeren, je hebt nu eenmaal een wit voetje bij hem.”

Dit bracht Babs in de grootste verbazing:

„Kuuk, je bent mal! Ik bij van Es in bijzondere

gunst? Als hij me goed gezind is, komt het alleen door de afstraling van mijn zusterschap met Ietje. Die knapperd deed de prof haast met stoel en al omtuimelen van verbazing. Ze spoot gewoon wijsheid, ook toen hij zelf begon te vragen. Ik weet het zeker, want ik zat er levensgroot bij te auditeeren."

Kuuk, goedig, liet het er bij. Als altijd was ze weer verbaasd over Babs' bewondering voor Ietje, van wie zoo weinig uitging. Ja zeker, ze was knap van uiterlijk en van hersens, en zij wist de gekste dingen waarvan Babs en Kuuk nooit hadden gehoord, maar verder deed ze je niets, door het koele en haast afwerende van haar optreden. Kuuk wist, dat bijna iedereen zoo dacht en dat Babsje heel alleen stond in haar vereering, maar ze was absoluut niet jaloersch en liet Babs rustig adoreeren. Zelf was ze best tevreden met haar aandeel vriendschap, dat ze van deze ontving! Babs bezat de gave om van veel menschen veel te houden, zich te verdeelen en toch voor ieder zichzelf te blijven.

Onderwijl peinsde deze er over hoe ze Ietje de erkenning van haar verdiensten, liefst zoo openlijk mogelijk kon verschaffen. Ze had het door hard werken zoover gebracht en Babs besloot na rijp be raad langs een omwegje van Es te bewerken. Als het eenigszins mogelijk was zou hij er wel voor zorgen. Eén van zijn vaste zegjes was immers altijd:

„Een goed arbeider is zijn loon waard."

Ze knikte eens vastberaden met haar hoofd: probeeren kon ze het in ieder geval.

Het kwam in orde, maar toch anders dan ze had vermoed.

De rector hield ieder jaar in de aula van het gymnasium een thee voor geslaagde eind-examenleerlingen. Babs en Kuuk stевenden er samen op af en toen ze door Stok, in een deftig zwart pak gestoken,

waren binnengelaten, kwam Hugo van Es dadelijk naar hen toe. Ze waren blij, dat hij zich over hen ontfermde, want in hun hart vonden ze het een corvée. Het was als een soort pretje bedoeld, maar ze voelden zich verlegen, omdat ze geen leerlingen meer waren. Wat waren ze dan eigenlijk wel? Gelijken met de leeraren zeker niet en Kuuk betitelde hen als losse aanhangsels. Maar Van Es hielp hen over het doode punt heen en voerde hen naar de groote tafel, waar allerlei lekkernijen op schalen klaarstonden en waar de echtgenooten van een paar leeraren theeschonken. Hij bood hun van allerlei aan en geen verlegen bui was nog ooit in hun leven groot genoeg geweest om hun snoeplust te bederven . . . Met de noodige snelheid verdwenen de diverse petit-fours, bonbons en koekjes in hun maag en dit sterkte hen voor gesprekjes, die ze moesten wisselen met de leeraren. De rector had als altijd dadelijk den juisten toon te pakken, maar uit den aard der zaak besteedde hij aan ieder afzonderlijk maar weinig tijd en toen ten slotte Van Es weer naast hen stond, schoot het door Babs' brein:

„Vooruit, nu moet ik het zeggen, nu of nooit!”

„Mijnheer!” begon ze typisch kinderlijk, en het hinderde hem even, dat ze hem zelfs na het examen nog steeds als den veel ouderen zoo vol respect aansprak. Hij had vlot afgestudeerd en door goede aanbevelingen van zijn professoren dadelijk deze betrekking aan het gymnasium gekregen en hij voelde zich niet zooveel ouder dan deze meisjes van achttien jaar. Hij keek Babs eens aan. Zooals ze daar stond in haar aardige, blauwe pakje, met de roode schoenen en het vlotte dopje in dezelfde tint, leek ze een heele dame, echt rijp voor haar nieuwe leventje van student, dat komen ging. Maar de uitdrukking in haar oogen sprak dit weer tegen, die

was nog zoo jong en heel onervaren en een groote verteedering voor haar doorstroomde hem. Hij wist niet, dat die duidelijk op zijn gezicht te lezen stond, maar Kuuk zag het. Wat haar zelf betrof, zij was even onbevangen en eenvoudig als Babs, maar als jongste uit het groote gezin tusschen de veel oudere broers en zusters had ze meer wijsheid opgedaan. Ze had het tot stand komen van een paar verlovings meegemaakt en de zusters praatten in haar tegenwoordigheid dikwijls over eigen hartsaangelenigheden en die van anderen. Daardoor was haar opmerkzaamheid op dit gebied verscherpt. Tot nu toe had ze zichzelf daarvan uitgeschakeld en had ze er niet bij stilgestaan, dat ook zij op den leeftijd kwam waarop haar zulke dingen konden overkomen, omdat ze volwassen was en onwillekeurig had ze Babs bij zichzelf gerekend. Nu kwam als een schok deze nieuwe ontdekking voor haar: Van Es ziet méér in Babsje dan een gewezen leerlinge en hij voelt zich absoluut niet de ex-leeraar."

Als een tweeden schok, haast nog sterker, besepte ze iets anders; dat ze dit niet tegen Babs mocht zeggen. Tot nu toe hadden ze alles samen besproken, wat hun leventje bood. Alles wat hen daarin verwarde en verwonderde hadden ze altijd samen uitgepraat en nu was er opeens dit nieuwe, waarvan Babs niets wist en niet op de hoogte gebracht mocht worden. Daarvan was Kuuk overtuigd, want ze kende het vriendinnetje door en door. Zelfs Hugo was zich nog niet geheel bewust van zijn gevoelens, zooveel menschenkennis bezat Kuuk ook al om dit te beseffen en nu was dit dus iets dat ze heel alleen zou moeten verwerken, het eerste geheim in hun vriendschap, die al zoo trouw vanaf de tweede klas had bestaan. Ongewoon snel ging dit allemaal door haar hoofd en toen ze nog eens naar Hugo

keek, stond zijn gezicht heel gewoon. Hij beheerschte zich weer volkomen en schertsend deed hij Babs' smeehenden toon na, waarop ze het „mijnheer?” had geuit en antwoordde op dezelfde manier:

„Babs?”

Nog vond deze het moeilijk om met haar verzoek voor den dag te komen. Ze schold zichzelf voor laf, en heel haastig nu, om haar moed vooral te bewaren, begon ze met de moeilijke vraag:

„Toe, zegt u aanstonds eens iets van Iets pracht-examen! U hebt laatst zelf aan vader verteld, dat het „knal” geweest is en een uitzondering op alle dito's. Dat is nu wel heel leuk, maar niemand zei het in haar gezicht en het zou zoo eenig voor haar zijn, erkend te worden. Ze mag er toch wel iets voor hebben en zoo'n prijsje doet een mensch wonder veel goed.”

Peinzend keek hij op haar neer en dacht even over haar woorden na. Als hij nu antwoordde, zooals hij het precies meende, was er gekomen:

„Waarom moet Ietje zoo noodzakelijk worden geprezen? Waar is dat voor noodig? Ze weet zelf veel beter dan een ander, dat ze een uitstekend examen heeft gedaan, maar moet ze daarom nog eens worden opgehemeld? Het is veel gezonder voor haar als het als iets heel gewoons wordt beschouwd. Voor iemand met een stel hersens als de hare en die daarbij nog eierzuchtig is ook, zich met niets of niemand bemoeit dan alleen met haar studie, is die prestatie heusch niet zoo buitengewoon. Ze is genoeg met zich zelf ingenomen om het woord „pedant” maar niet eens te gebruiken.”

In één enkele seconde vloog hem dit alles door het hoofd en de schoolmeester in hem streed met den man. Toen pleitten de bruine oogen van Babs voor haar zusje. Die brachten heel wat in het ge-

ding... en ze behaalden een gemakkelijke overwinning. Wat grimmig begon Hugo dat zelf te beseffen, maar hij streed er niet tegen.

„Best, Babsje, je krijgt je zin,” beloofde hij en alleen Kuuk hoorde de lichte trilling in dat „Babsje.”

„Nou, nou,” vond ze toch geamuseerd, „je hebt het te pakken, mannetje!”

Toen zuchtten beide meisjes, maar om verschillende redenen.

Babs deed het uit verlichting, omdat Iet zou geschieden wat haar toekwam, en dat zij dit voor haar had klaargespeeld, Kuuk om de vaste overtuiging, dat ze goed had gezien en dat ze dus werkelijk het kindertijdperk achter zich hadden gelaten. Hun schooltijd was niet alleen voorbij, ze waren heusche mensen en werden ook door anderen als zoodanig beschouwd.

Aan het eind van den middag kreeg Hugo gelegenheid zijn belofte in te wisselen.

Eerst had nog de rector op zijn onnavolgbare wijze een geestig speechje gehouden, waarin hij even de ernstige dingen aanstipte, hun toekomst met de gekozen studie en hun intrede in het volle leven, maar daarna vertelde hij, dat hij nu verder zijn handen van hen aftrok.

„Als ik het niet uit me zelf doe,” voegde hij er droog aan toe, „glipten jullie er toch wel volkomen onderuit.”

Hij eindigde onder een algemeen gelach en toen volgde de jaarlijksche plechtigheid. Aan elk der scheidende leerlingen werd als aandenken aan hun schooltijd een foto aangeboden van hun gymnasium. Ondanks dat het Stok was, die het negatief had geleverd en de afdrukken had verzorgd, werd de reproductie zeer bewonderd. Hij was op dit gebied

meer dan een amateur en het cadeau werd beschouwd als een kostbaar bezit, temeer daar aan de achterzijde alle leeraren met den rector als eerste hun handteekeningen er op hadden geplaatst. Ieder jaar geschiedde de uitreiking door een anderen leeraar in alphabetische volgorde der leervakken en deze keer was het de beurt van Hugo van Es. Het was voor hem ook een nieuw gebeuren, maar onderling hadden de jongelui, die allang wisten wie het zou doen, uitgemaakt, dat ze geweldig boften. Van Es stond door zijn jeugd en zijn heele doen hun nader dan menig ouder leeraar, daarbij was hij een geestig causeur, die door zijn groote belezenheid citaten uit zijn mouw schudde, en ze begrepen best, dat hij zich extra moeite had gegeven om iets aardigs te maken van de vereerende taak, die hem was opgedragen.

„Help me goed mee om te onthouden, wat hij precies zegt,” had Kuuk al van te voren gesmeekt, „ik word vast op het „moment suprême” zenuwachtig en dan slipt me alles à la minute uit mijn kortademig geheugen weg.”

Ze werden dien middag niet in hun verwachtingen teleurgesteld. Ieder kreeg een aardig woordje te hooren, op menige eigenaardigheid van de scheidende leerling of op een bekend voorval werd gezinspeeld en dikwijls wist hij met een toepasselijke spreuk het kleine geschenk te overhandigen.

Toen Ietje naar voren stapte, heel kalm naar het scheen en wat statig in haar nauwaansluitend pakje, zoo echt het correcte dametje, klopte Babs het hart een oogenblik in de keel. Zou Van Es het doen? Kwam nu werkelijk de belooning voor haar prachtig examen in een openlijke erkenning? Ze wist niet hoe Hugo nog gauw zijn woorden die hij voor het hooghartige Ietje bestemd had omwerkte,

maar tevreden luisterde ze naar het resultaat:

„Ietje Eerens,” zei hij, „je hebt gewoekerd met het talent, dat je hebt meegekregen. Je mooie cijferlijst, die werkelijk unicum is, heeft dat heel duidelijk uitgewezen. Ga zoo voort en mogen in je verdere leven de rijke gaven van je geest samen gaan met die van het hart.”

Een klein applausje, door Kuuk terwille van Babs ingezet, deed nu toch het bloed naar Ietje's wangen stijgen, maar dadelijk weer beheerscht, boog ze met een kleine nijging het hoofd. Toch wist Babs, dat ze nu tevreden was.

„Vind je het niet engelachtig van hem?” fluisterde ze gauw tegen Kuuk en kneep haar van opwinding in den arm en Kuuk, met een ongewoon gevoel van meerderheid, knikte hartelijk terug, terwijl ze iets van medelijden voelde met Van Es... Uit heel Babs' doen en laten bleek glashelder, dat er geen bijgedachten in haar hoofdje scholen en dat ze hem absoluut als den aardigen leeraar zag en als niets meer. Het leek haar voor Hugo wanhopig, maar haar zelf gaf het een warm gevoel van binnen. Op straat stak ze extra innig haar arm door die van haar vriendinnetje. Ze had beseft wat het voor haar zou zijn als Babs eens anders tegenover Van Es had gestaan en nu genoot ze dubbel, dat ze haar nog zoo heelemaal bezat en niet behoefde te deelen met iemand, die het grootste deel zou opeischen. Het was of Babs iets merkte van die verhoogde innigheid in hun vriendschap, en ze legde het op haar eigen manier uit:

„Kuukje,” zei ze vast, „als we van school zijn en elkaar niet meer iederen dag gedurende eenige uren zien, dan blijven we toch dezelfde voor elkaar! Echte vriendinnen, door dik en dun, voor eeuwig en altijd!”

„Natuurlijk,” joelde Kuuk opeens heel uitgelaten als een reactie op die zware, diepzinnige gedachten. Hun waardigheid, die hun pas heel kort was aangewaaid, werd vergeten. Ze pompten elkaars armen op en neer om die belofte te bekrachtigen en declameerden hun oude vriendschapsspreuk, die ook al een citaat was, dat de rector hun had geleerd.

„Idem velle atque idem nolle, ea demum vera amicitia est.”

Ze hadden er een vrije Hollandsche vertaling van gemaakt:

„Echte vriendinnen, zijn één van wil en één van zinnen.”

Dat hadden ze allebei vóór in hun dagboek geschreven, dat ze tegelijk waren begonnen, maar waar nog niet veel méér instond. Toch bleef die spreuk hun richtsnoer en leefden ze er werkelijk naar.

Later zaten ze met z'n vieren aan tafel, vader, Ietje, Lex en Babs. Lex had dadelijk geïnformeerd hoe de middag was geweest en ook vader luisterde belangstellend toe. Babs vertelde alles uitgebreid in geuren en kleuren en woordelijk bracht ze over wat Hugo van Es tegen Ietje had gezegd bij het overhandigen van de foto. Ze voelde wel, dat vader niet bijster gesticht was over die loftuiting. Toch maakte hij geen opmerking, kwam alleen met een nietszeggend: „mooi zoo!” maar Lex nam geen blad voor den mond en onbehouden gooide hij er uit:

„Nou zeg, je kunt het anders op twee manieren opvatten. Hij wéét, dat het met haar hersenpan in orde is, maar hij hóópt alleen, dat het ook zoo met haar hart is, al is hij daar niet zoo zeker van!”

Triomfantelijk keek hij rond en vader verbeet met moeite een glimlach om de spitsvondigheid, waarmee dit jongemensch de woorden uit elkaar

wist te rafelen. Een fijn rood sloeg weer uit Ietje's wangen, even trof Lex een fellen blik. Ze zei zelf niets, maar hartstochtelijk viel Babs uit, bijna in tranen over wat ze het verdraaien van Van Es' goede bedoeling noemde.

„Naarling, ik vind het gewoon-weg laag van je. Net of Van Es zoo iets zou meenen. Hij dwéépt met Iet. Dáár!”

Strijdlustig nam ze Lex op, die langgerekt en hoonend haar nasprak:

„Dwe-e-e-e-pt!” maar vader legde een dwingende hand op zijn mouw, zoodat hij bedaarde en vader mengde zich nu zelf in het gesprek:

„Maar nu zou ik wel eens willen weten, wat hij tegen jou zelf heeft gezegd, Babsje?”

Het verwarde haar even, dat ze persoonlijk hierin werd betrokken. Ze had er niet meer aan gedacht en trachtte haar gedachten te verzamelen, maar éér ze zoover was, kwam Ietje's stem kalm en bedachtzaam:

„In memoriam, Babs, aan je oude gym. We hopen, dat iets van je geest hier mag blijven hangen.”

Vader had verrast opgekeken, toen Ietje ongevraagd uit den hoek schoot en zijn gezicht stond heel wat vriendelijker.

„Zoo, dus zelfs zij kon niet ongevoelig blijven voor Babsje's natuur,” was wat hij dacht.

Lex was eenvoudig niet te bedwingen en waardeerde Ietje's zelfoverwinning in het geheel niet.

„Nou,” verkondigde hij met zijn rauwe jongensstem, „dat is nu pas eens een fijn compliment met geen aasje dubbelzinnigheid er aan.”

Weer knikte vader en Ietje verbaasde zichzelf en de anderen door toe te geven:

„En het is waar ook. Babs was op school een persóón.”

De jonge dame in kwestie was dat ophemelen lang niet naar den zin. Ze zag rood van verlegenheid en was blij, dat de telefoon rinkelde, zoodat ze daarheen kon hollen om deze te bedienen.

Het was een zakenvriend van vader en toen deze weer kalm aan tafel zat, kwam niemand op het oude onderwerp terug.

Voordat ze opstonden, hield vader hen tegen met een wat plechtig gebaar en zei:

„Meisjes, ik loop allang rond met allerlei plannen in verband met moeder, met Dolf, met ons heele huishouding. Toen jullie vlak voor het examen zaten, wilde ik er niet over beginnen, ook wachtte ik liever tot de eerste roes van jullie succes wat was geluwd, maar nu acht ik den tijd gekomen om dit alles ernstig samen te bespreken. Ik heb vanavond laat pas vergadering en verwacht jullie dus over een minuut of tien bij mij in mijn kamer.”

Babs rilde. Het was of ze plotseling iets kils langs haar ruggegraat voelde glijden. Ze kreeg het voor gevoel van iets náárs. Het was vaders gewoonte niet, om zonder reden zoo plechtig te doen. Zou er iets in dien langen brief hebben gestaan, dien vader vanmorgen uit het kleine Zwitsersche plaatsje had ontvangen, waar moeder in 'n sanatorium was voor verder herstel?

Er kon niets zijn met Dolf, anders had ze wel iets aan hem gemerkt, toen ze hem 's ochtends in het ziekenhuis was gaan opzoeken. Hij had heel gewoon gedaan, alleen wat opgewonden, omdat hij zijn beenen alweer een eindje verder kon optillen. Telkens en telkens had hij het voor haar willen vertoonen en gewillig had ze hem aangemoedigd: het was werkelijk een vooruitgang en de dokter zei, dat niets zoo goed was als oefening.

Lex kreeg nu blijkbaar dezelfde angstbevlieging

als Babs, want haastig stotterde hij een vragend:

„Moeder?”

Vader begreep, dat hij met zijn woorden een verkeerden indruk had gewekt en vlug en vriendelijk kwam zijn bedarende stem:

„Nee, jongen, er is niets verontrustends over moeder of Dolf, al hebben mijn plannen wel betrekking op hen.”

Vader stond op, om, zooals zijn gewoonte was, boven eerst de krant te lezen en dan uit te gaan naar zijn vergaderingen of om te werken, maar Lex smeekte plotseling:

„Vader, u zei daarnet „meisjes” en noemde mij niet. Mag ik er niet bij zijn, als u met hen spreekt?”

Hij wees op zijn zusjes en hield zich goed, ook kon hij nog net zijn stotteren verhinderen, maar Babs hoorde een zenuwachtige beving in zijn stem en zag aan zijn knipperoogen, dat hij zich uitgestooten voelde en heel erg besepte de jongste te zijn.

Gauw legde ze een hand op zijn schouder en bang, dat vader het niet zoo zou opvatten, voorkwam ze een weigering, door te zeggen:

„Natuurlijk bedoelt vader jou ook. Het was maar een „slip of the tongue,” hè Daddy?” Dringend keek ze er vader bij aan en deze haastte zich dan ook toe te geven:

„Beste kerel, ik zie je er zeker graag bij, het gaat jou even goed aan.”

Vader trok de deur achter zich dicht en door Lex' jongenshoofd schoot de gedachte: „Die Van Es wist ook wel wat hij zei, dat was maar niet een beetje bij elkaar geraapte nonsens, maar meenens. Onze Babs is tien Ietje's waard. Die kunnen ze van mij cadeau krijgen met al haar talenten op den koop toe, als ik Babs maar mag houden.”

Hij uitte het niet. Stel je even voor, dat je me

daar sentimenteel ging wauwelen en als broer complimentjes aan je zuster ging maken!

Het was maar goed, dat hij dat zoo beschouwde, want Babs zou het meest verbaasd van iedereen zijn geweest, als ze er iets van had kunnen vermoeden. Als alles wat ze deed, was ook dit spontaan uit haar hart opgeweld en telde ze het niet.

Sinds den dag van haar gesprek met den rector had ongemerkt haar heele houding zich gewijzigd en ze wist niet hoe ze het zonnetje in huis was geworden, ze moederde over iedereen, zoover ze dat wilden toelaten en het beviel hun best. Ook nu ruimde ze nog even de kamer op, joeg jolig Lex op de trap na en waarschuwde Ietje, die op haar kamer zat te lezen en alles om zich heen vergat, dat vader wachtte. Ze kwamen met z'n drieën binnen en Babs installeerde zich ongevraagd op de leuning van vaders stoel.

„Knus dicht bij je, hè Daddy?” vond ze geanimeerd en even trok vader haar naar zich toe, maar toen begon hij langzaam en ernstig te spreken:

„In moeders brief van vanochtend schrijft ze, dat ze flink is vooruitgegaan. Ze heeft geen enkele hoofdpijndag meer gehad en voelt zich veel sterker. Iederen dag maakt ze een wandeling, soms van een paar uur. Ze praat over terugkomen, dringt er zelfs op aan en ook Dr. Versteeg verzekerde me vanmiddag, dat Dolf verder thuis verpleegd kan worden!”

„O, Daddy!”

Twee verrukte armen omknelden vaders hals, terwijl Lex een Indianenkreet uitstootte van blijdschap. Ook Ietje's kalme gezichtje glom, maar ze maande beiden tot stilte aan met een verstandig „sstt” en vader vervolgde:

„Ik kan me jullie blijdschap levendig voorstellen, want het verging mij net zoo. Na al deze maanden

bestaat de kans, dat het hier weer heel gauw op ons gezellig oude huishoudentje gaat lijken. Ik zeg opzettelijk „kans”, want er is nog een heel ernstig „maar” aan verbonden.”

Vader zweeg en gespannen zagen de drie jonge menschen hem aan. Vader was optimistisch van natuur, al heel gauw zag hij de zonzijde der dingen en hij was er de man dus niet naar om iets zwaarder voor te stellen dan het was en echt zenuwachtig wachtten ze op de woorden, die zouden volgen.

„Jullie begrijpt wel,” ging hij door, „dat moeder nog niet dadelijk weer de oude is, al lijkt ze dat oogenschijnlijk. Dat zal de tijd moeten brengen en daarom vind ik het teveel, wanneer de heele huishouding dadelijk weer op haar rust. Dat zou zelfs niet goed zijn als we allemaal gezond waren, maar Dolf eischt nog veel verpleging. Het is beter voor hem, wanneer hij dat thuis krijgt, dan wordt er geen overdreven notitie van hem genomen en we hopen, dat dit hem zal aansporen tot grooter activiteit. Een patiënt als Dolf moet leeren weer gewoon te leven, maar dat stelt ons en vooral moeder een zware taak. Ik heb het allemaal in den breede met Dr. Versteeg besproken en dit en andere dingen hebben me sterk bezig gehouden. Moeders werkzaamheden op mijn kantoor heb ik door Louis laten overnemen, zooals jullie weet en dat kan nog zoo geregeld blijven, maar hier in huis moet raad worden geschaft. Nu zullen jullie opperen, wat voor de hand ligt: neem een hulp in de huishouding, die moeder veel uit den weg ruimt. Maar daartegen zijn verschillende bezwaren: ten eerste is een vreemde er bij het laatste wat we wenschen na dit moeilijke jaar en dan...” vader keek hen om de beurt eens aan en het was of de ernst op de jonge gezichten hem deed besluiten verder te gaan, „het heeft me al

handen en handen vol geld gekost. Niet dat ik me beklaag," haastig wierp hij het er tusschen, „gelukkig heeft het ook zijn rente opgebracht en zijn onze patiënten op weg naar beterschap, maar de tijden zijn zonder dat ook al zwaar genoeg en werkelijk, soms zat ik met mijn handen in het haar hoe ik het aanleggen moest om er te komen en zoo heb ik ten slotte een besluit moeten nemen, dat jullie," — hier keek hij zijn beide dochters aan, — „misschien hard zal lijken en dat je zeker zwaar valt."

Weer ging zijn blik van de een naar de ander. Ietje had zich opgericht, stijf en strak, als kon ze zoo een slag afweren. Lex zat jongensachtig voorover gebogen, op iedere knie een groote jongenshand en hij hield zijn oogen onbeweeglijk op vader gericht, terwijl Babs zich aan de leuning vastklemde en vader niet durfde aanraken. Vader was zoo heelemaal Daddy niet, maar een flauw lachje trok toch over zijn gezicht, toen hem de gespannen houding van het drietal opviel. Dat was goed, want er werd tenminste van de meisjes een kloek besluit verwacht. Rustiger ging hij verder:

„Door toevallige omstandigheden hebben Ietje en Babs tegelijk eindexamen gedaan en staat hun student-schap voor de deur met den gewonen aancliffe van dien. Voor mij beteekent het een dubbel dure geschiedenis. Dan nog extra hulp in huis, de kostbare nabehandeling die Dolf moet ondergaan, massceeren, heilgymnastiek, electrisceren en de dokter, die blijft controleeren..."

Vader zweeg na deze opsomming, die bergen gelds moest verslinden, zooals ze begrepen en hij eindigde luchtiger om de spanning eenigszins te breken en hen niet te laten denken, dat hij pal voor een bankroet stond: „En dan ben ik ouderwetsch genoeg om me liever niet in schulden te steken."

„Lieverd,” fluisterde Babs nu, die voelde, dat zoo'n gesprek voor vader moeilijk was en even legde hij een hand op de hare, die ze dadelijk vasthield, blij met dit levende contact. Daddy moest weten, dat ze met hem meeleeft en zou trachten het hem gemakkelijk te maken, zoover dit in haar vermogen lag, Het gaf hem werkelijk steun en kracht voor zijn laatste woorden:

„Een jaar zal voldoende zijn om alles weer op zijn normalen gang te brengen, misschien zelfs wel minder, maar laten we den langsten termijn nemen en nu kom ik met mijn voorstel: Jullie gaat niet tegelijk studeeren, maar één van beiden — om de beurt wees hij Ietje en Babs aan — offert dat ééne jaar op en besteedt dat hier thuis als moeders hulp in de huishouding en als gezelschap voor Dolf. Later mag degene, die het heeft volbracht, weer haar eigen keuze volgen. Mij dunk, dat het het eerlijkste is om te loten!”

Echt vader, had hij dit belangrijkste punt kort en krachtig gezegd zonder er doekjes om te winden.

„Veel beter,” vond Babs, „want het is een soort ultimatum en dat hoor je het liefst in duidelijke termen, die geen twijfel overlaten.”

Nog was toen de volle beteekenis niet tot haar doorgedrongen, maar dat gebeurde heel plotseling wèl. Ineens wist ze den omvang en voelde hoe ver die hen zou voeren. Het stond haar duidelijk en glashelder voor oogen en impulsief, zooals ze bij alles was, hield ze het geen oogenblik langer voor zich, ze sprong van de leuning en ging voor vader staan, die nog steeds in zijn stoel zat.

„O, Daddy, dat kan niet! Ietje móét studeeren. Zij met háár aanleg! Het zou jammer zijn, haar tegen te houden, al was het maar voor een jaar!”

In haar groote opwindung trok ze aan vaders

mouw, één en al beweeglijkheid en ernst.

Het licht in vaders oogen was heel teeder en zijn stem had een klank, zoo warm, als ze er haast nooit in hadden gehoord, toen hij zich alleen tot háár wendde en haar vroeg: „Babsje, kind, weet je wel, dat je druk bezig bent je eigen vonnis te teekenen?”

Met een schok drong de beteekenis van die woorden tot haar door. Het maakte haar een oogenblik stil, maar moedig hield ze vol:

„Maar hoe kan Ietje het doen, Daddy?”

Er was een snik in haar stem en vader voelde zelf hoe ontroerd hij was. Hij had niet gedacht, dat de zaak deze wending zou nemen. Tranen van boosheid, verontwaardiging, misschien verwijten, verwachtte hij, een loting vol angstige spanning, en nu peinsde hij, hoe het toch altijd weer Babs was, die zich van een bijzonderen kant liet zien. En de anderen? Hij zag eens naar zijn oudste dochter, die duidelijk zenuwachtig was en het niet kon verbergen. Er trok iets in haar gezichtje, en een hand, die beefde, bedekte haar mond, maar ze opende die niet. Toen ze vaders blik ontmoette, sloeg ze haastig beide oogen neer. Maar nog kwam er geen woord, ze liet het impulsieve zusje spreken en onderwijl voerde Babs haar korten, stillen strijd. Als ze het eens liet gebeuren, zooals vader had voorgesteld. Er bleef 50% kans voor Ietje en evenveel voor haar! Waarom zou ze dat niet doen? Vader verwachtte immers niet anders. Maar lang duurde het niet. Ze had zich zelf alweer overwonnen en besliste:

„Best, dan moet ik het zijn. Voor mij is het altijd minder erg dan voor Iet. Ik verheugde me meer op de pretzijde van ons studentschap, maar Iet wil dadelijk blokken en... en ze heeft veel meer het land aan huishoudelijk werk dan ik.”

Om de beurt keek ze vader en Iet aan om hun

instemming te hooren, maar die twee zeiden niets. Mijnheer Eerens deed het opzettelijk, dit was een kwestie tusschen de beide zusjes. Hij wilde er zich niet in mengen en moest Ietje de gelegenheid geven om ook te toonen, dat ze zich kon opofferen. Nu moest ze toch wel uit den hoek komen en op zijn minst de loting eischen, maar nee, ze bleef zwijgen en volhardde in haar oude methode: afwachten.

Lex, jong als hij was, begreep wat er in de anderen omging en intens beleefde hij het mee. Het brandde hem op de tong, om ook iets in het midden te brengen, maar hij durfde niet.

Ook hij had een strijd te voeren, toen hij aan de gevolgen dacht en vocht tegen zijn eigenbelang. Honderd en honderd maal prettiger was het om Babs als moeders hulp in huis te hebben. Babs, die tegen een stootje kon, wier humeur bijna altijd zonnig was, die altijd voor je klaar stond en belang stelde in je avonturen! Maar aan den anderen kant gunde hij haar veel meer dan Ietje de genoegens van een meisjes-studente. Hij begreep, hoe goed ze op haar plaats zou zijn tusschen al die meisjes. „Reuze” vond hij het van haar, om dat alles zóó maar voor Ietje op te geven. Babs hield dolveel van haar, in alles toonde ze het, maar dit was haast teveel. Altijd had Ietje geprofiteerd van haar jongere zusje. Hij zag eens naar vader. Hoe zou deze beslissen? In vader moest toch wel iets dergelijks omgaan, want nu zei hij heel autoritair:

„Iet.”

Nu moest ze wel antwoorden, maar het „ja, Vader” klonk benepen.

Vaders gezicht stond strak en zijn stem was als van metaal: „Neem jij dat maar zoo, zonder protest aan, Ietje, dat je zusje zich voor je wil opofferen? Heb jij zelf niets te zeggen?”

Voor eenmaal kon de pientere Ietje, die zich in elk debat wist staande te houden, geen antwoord vinden. Ze hakkelde:

„Ik... ik,” en meteen was Babs al bij haar, met een arm om haar hals en schoot haar te hulp:

„Daddy, als ik het nu zelf wil! Heusch, het is het beste. Ik zou het vreeselijk vinden, als ik Ietje hier zag rondhopsen met kopjes thee en kapotte sokken, terwijl...”

Nu was het vader, die haar kribbig in de rede viel:

„Terwijl Ietje dat uitstekend van jou zal weten te verdragen. Die merkt het niet eens, zoolang het eigen „ikje” maar niet in het gedrang komt.”

Nu veerde Ietje toch overeind met een half onderdrukten kreet. Ze opende haar mond en het leek of ze eindelijk haar reserve zou verbreken met een hartstochtelijk verweer, toen zonk ze neer en kwam er niets dan een slap:

„Als Babs het toch zelf wil!”

Vader haalde zijn schouders op met een gebaar, dat berusting of verachting kon beteekenen en hij praatte voor zich heen, meer of hij alleen was en zijn gedachten hardop uitzei:

„Ik hoop, dat ik goed heb gehandeld, maar de boel loopt me over het hoofd. Ik weet waarachtig niet meer, welken weg ik moet inslaan.”

Met gefronste wenkbrauwen staarde hij voor zich uit, terwijl zijn vingers een soort marsch op het bureau tikten, een vast teeken bij hem van opwindning. Toen zuchtte hij diep, en kalm nu weer, wendde hij zich tot zijn dochters en zei met vaste stem:

„Goed. Zoo zal het gaan en ik zal de consequenties aanvaarden. Jij, Ietje, mag je in September laten inschrijven als studente, je wordt lid van de meisjesstudentenvereniging en krijgt vrijheid je bij

een paar andere clubs aan de sluiten. Ik zal je een vast maandgeld geven, waarvan je moet rondkomen. Een redelijken fuiftijd sta ik je toe, want dat hoort er nu eenmaal bij en dan, ik geloof dat het overbodig is het er bij te voegen, maar... ernstig studeeren is mijn eisch. Je zult je eerste tentamen behoorlijk op tijd moeten doen. Daarin stel je me waarschijnlijk niet te leur."

Even zweeg hij en vervolgde toen op heel anderen toon:

"En wat jou betreft, Babsje," zijn stem werd schor en in plaats van een lange tirade, legde hij even zijn arm om haar heen en volstond met een innig: „zonnetje!"

Lex voelde opeens een malle prop in zijn keel, maar vader maakte er een eind aan met een gebaar, dat beduidde: „laat me alleen."

Op hun teenen slopen ze alle drie de kamer uit en sloten de deur zoo zacht en voorzichtig achter zich, alsof moeder met hoofdpijn te bed lag en van een onverwacht geluid kon schrikken. Maar ze waren nog niet op de gang, toen Ietje zich met een ruk omdraaide en de gemeenschappelijke kamer van Babs en haar binnenholde, maar niet voordat de anderen een wilden snik hoorden, die haar nog te gauw ontsnapte.

„O!"

Lex wees in die richting en trok Babs aan haar mouw, maar toen hij de verschrikte oogen zag in het witte gezichtje, liet hij haar haastig los. Tegen zooiets was hij niet opgewassen, het benauwde hem opeens verschrikkelijk en hij kon geen woorden vinden, zoodat hij den gemakkelijksten weg koos en er vandoor ging. Hij stoof de trap af en een harde slag van de voordeur verkondigde, dat hij geen problemen met haar zou oplossen, maar dat hij de

buitenlucht opzocht om weer zichzelf te worden.

Langzaam, tree voor tree, liep Babs naar beneden en ging de huiskamer binnen. Ze staarde naar de bekende voorwerpen, en het leek haar vreemd, dat alles hier precies hetzelfde was gebleven. Ze had het gevoel of er een orkaan was geweest, die haar bestaande leventje had omvergewaaid, zoodat niets meer op zijn plaats stond. Onwillekeurig duwde ze een stoel wat rechter, verschikte iets aan de bloemen en hing vreemd suf rond totdat haar oog op de telefoon viel.

„Kuuk,” was de associatie van gedachten. Ze schoot er heen en met dezelfde matte afwezigheid draaide ze het nummer, dat ze wel kon droomen. Met een vreemde, eentonige stem vroeg ze naar Kuuk, maar mevrouw Oudenhoeft, die sprak, merkte het niet en vertelde opgewekt:

„Kuuk? Nee, Babsje, die is er op het oogenblik niet. Ze ging een paar boodschappen met Mary doen en dan nog ergens heen. Wat? Of ik weet hoe laat ze terug is? Nee, niets er van. Ze beweerde, dat ze dat lekkertjes niet zei, want dan kon ik vast wennen aan de manieren van toekomstige dochter-studente.”

Lachend bracht mevrouw het over en Babs zag nog kans om een passend antwoord te geven, maar toen ze de haak had opgehangen, was het uit met haar zelfbeheersching. Met een luide snik wierp ze zich voorover op den divan en hilde het uit.

Ze herhaalde de woorden van Kuuks moeder. „Manieren van een studente.” Nee, die behoefde zij zich niet aan te meten. Al de leuke plannetjes, die ze met Kuuk had gemaakt, vervielen. Voor haar kwamen er andere dingen aan de orde en Kuuk... Als een nieuwe bron van verdriet bedacht ze, dat dit nieuwe ook een noodzakelijke scheiding tusschen

haar en haar beste vriendin moest brengen. Kuuk ging nu zonder haar dat andere leven in met alle belangetjes van clubs en studie en ze moesten elkaar wel verliezen. Ze had zelf gekozen, toen vader met zijn voorstel kwam, natuurlijk had ze dat gedaan, het kon immers niet anders, maar toch viel het niet mee. Hoe zou ze ooit Ietje hebben kunnen veroordeelen tot een leven van huishoudelijke plichtjes, zonder tijd voor studie, Ietje, die niets zoo verafschuwde als het zorgen voor een koffietafel of het regelen van een menu? Ietje leed liever dorst dan dat ze de moeite nam zichzelf een kopje thee in te schenken. Zij, Babs, had wel plezier in zulke dingetjes. Het was soms zelfs wel eens leuk om menschen wat te verwennen, maar om het nu te móéten en er het andere voor te missen? Weer stroomden de tranen en ineens dacht ze aan tante Rens, ze wist niet hoe. Deze had haar gevraagd toch vooral eens aan te komen als haar iets hinderde en om het dan samen uit te praten. Ja, daar moest ze heen! Haastig veegde ze haar gezicht af, bette bij het fonteintje in de gang haar oogen met water, plantte een mutsje op het hoofd en stapte op de fiets.

„Nu zal je natuurlijk zien, dat ze niet thuis is.”

In haar gedeprimeerde stemming stelde ze zich alles even zwart voor, maar toen de bel van het kleine flatje was overgegaan, stond een oogenblik later tante Rens in eigen persoon vóór haar.

„Nee maar, Babsje, dat vind ik knus, zoo'n bezoekje van jou komt me net van pas.”

De ontvangst kon niet hartelijker zijn en een flauw lachje trok even over Babs' ontdaan snoetje. Tante Rens nam haar eens wat aandachtiger op en las de sporen van den storm.

„Zoo,” zei ze alleen.

Zonder verder commentaar nam ze haar mee naar

de gezellige, lage bank, vanwaar men een ruim uitzicht had over het heele plein en ging naast haar zitten. Toen commandeerde ze:

„Vooruit, sputter nu maar raak.”

Het was echt tante Rens, om zoo grappig cordaat met die aanmoediging te komen. Het verminderde Babs' aandrang tot huilen. Ze maakte gebruik van Rens' duidelijke belangstelling en deed omstandig haar verhaal. Ze voelde hoe goed het haar deed, zich te kunnen uiten tegen iemand, die echt meeleeft en voor wie het niet hinderde welke woorden ze er voor gebruikte.

„Zoo,” was weer tante Rens' conclusie en toen vervolgde ze vragend:

„Dus jij was ongelukkig, Babsje, en trok het verkeerde lot?”

Babs antwoordde niet, maar iets in de uitdrukking van haar gezichtje trof Rens, die nu vlug zelf zei:

„Aha, jullie hebt niet geloot. Zoover is het niet gekomen, want jij, jij bood je zelf aan en Ietje accepteerde het.”

Eerst wilde Babs het ontkennen, maar ze vergat het, want de manier waarop tante Rens Ietje's naam noemde, stak haar. Ze was steeds loyaal tegenover het zusje en even wat scherp viel ze uit:

„Natuurlijk deed ze dat.”

Bij zichzelf glimlachte Rens, omdat Babs het nu toch had verraden. Ze liet het passeeren, want ze vond het één van Babs' charmes, die groote verering voor Ietje, van wie schijnbaar zoo weinig uitging en die Babs toch zoo trouw bleef aanbidden. Ze nam een hand van Babs in de hare, streelde die en vroeg toen zacht:

„Heb je spijt, Babsje, van die impuls?”

Babs liet het inzinken en ernstig ging ze bij zich-

zelf na of ze werkelijk spijt had. Eerlijk wilde ze zijn tegenover tante Rens en zichzelf. Toen schudde ze langzaam het hoofd:

„Nee, Tante Rens, ik heb geen spijt. Ik zou het weer doen, maar . . .”

Rens vulde den zin aan, die Babs onafgemaakt liet.

„Je moet er aan wennen, je gedachtengang omzetten, die zich tot nu toe geconcentreerd heeft op je komenden studententijd.”

„Zooiets,” zuchtte Babs, blij dat een ander het voor haar formuleerde en dat tante Rens haar zoo goed begreep.

Rens was opgestaan en beende nu door de kamer heen en weer met groote, onelegante passen, één van haar vaste gewoonten, waarom de kinderen Eerens vroeger altijd lachten. Nu zag Babs het niet meer, haar aandacht was bij hetgeen tante Rens onderwijn zei:

„Wees blij, Babsje, dat je het spontaan hebt kunnen doen. Nu zal het je op den duur groote voldoening geven, dat je uit vrije keuze dat andere opgaf. Je zou toch geen plezier hebben gehad als jullie werkelijk hadden geloot en jij bleek de gelukkige te zijn. Nu en later zou het je hebben benauwd. Maar dit verdriet heb je aan je zelf te danken en het is wat ik bij me zelf altijd een „ik-verdriet” noem, om voor je zelf mee te worstelen. Het is lang niet zoo schrijnend als het verdriet van een ander, die je lief is en dat je hem of haar ten deele hebt aangedaan. Dat zou je moeten aanzien, je kunt het niet uitvlakken, en troost geven is ook onmogelijk. Kan je me volgen, Babs, maak ik je duidelijk hoe ik het bedoel?”

Begrijpend, zonder woorden, knikte Babs en in de stilte die op tante's woorden volgde, stelde ze

zich dat andere geval voor. Hoe ze het zou vinden als zij het had gewonnen en ze in September thuis kwam vol verhalen over het nieuwe, den groentijd en de meisjes en als ze dan Ietje aantrof, die het huishoudboek van Antje controleerde of naar den slager telefoneerde of hij nu eindelijk het vleesch eens bracht. Ze rilde. Ze wist vooruit dat dan alle vreugde uit haar weg zou zijn en dat het veel moeilijker te verdragen zou zijn dan dit, vooral daar vader alleen gesproken had over uitstel. Ze kon best een jaartje wachten. De opdringende gedachte over een mogelijke verwijdering tusschen Kuuk en haar duwde ze haastig op den achtergrond van haar weten en ze luisterde verder naar Rens' woorden.

„Ondanks je zelf heb je het beste deel gekozen, Babsje. Als ik Ietje goed ken, heeft die op dit moment een heel wat zwaarder strijd te voeren. Ietje zal het niet licht opvatten.”

„O nee,” wist Babs opeens en ze dacht aan dien onbeheerschten snik, toen Iet op de gang bij haar en Lex was weggelopen, maar Rens ging al weer verder.

„Naturen als die van Ietje maken het niet alleen zichzelf, maar ook hun omgeving moeilijk. En daarom is het zoo heerlijk voor haar, dat jij niet zoekt en tast, maar haar onvoorwaardelijk je liefde geeft zonder ooit iets terug te eischen. Wat moet jij een groote steun voor haar zijn, Babs!”

Babs was kaarsrecht gaan zitten en keek tante Rens met groote oogen aan. Dat was een heel nieuw gezichtspunt, iets waaraan ze nooit gedacht had en wat ze zonder meer ook niet voor mogelijk had gehouden. Ze had er nooit bij stilgestaan, dat zij iets méér voor Ietje beteekende dan een gewoon zusje, dat hulpvaardig was.

Een golf van blijdschap sloeg door haar heen.

Wat was ze nu blij, dat ze had meegeholpen om Iet dadelijk haar studie te verzekeren, maar ook was ze tante Rens dankbaar. Hoe was het mogelijk, dat die het allemaal zoo goed van hen wist en wat kon ze heerlijk troosten!

„O, Tante Rens!” zei ze en ze keek de oudere aan.

Deze was tevreden. Ze wist dat haar toeleg gelukt was en haar nichtje weer opleefde. Haar oogen stonden weer helderder en onbevangen vroeg ze nu:

„Vindt u het heel erg als ik meteen weer eclipsseer? Het lijkt wel ondankbaar om gauw weer weg te loopen, nu u me net weer tot mensch heeft gemaakt, maar ik geloof zeker, dat Kuuk nog wel even bij me komt en ze weet nog van niets.”

„Ga jij maar, kindje,” lachte tante Rens, „natuurlijk vind ik dat best,” maar bij de deur hield ze Babs nog even tegen. „A propos, Babs, ik heb er al lang over nagedacht in welken vorm ik mijn huldeblijk aan je zou gieten ter eere van je examen en nu heb ik naar mijn idee iets goeds. Wat zou je vinden van autorijlessen? Als je dan je rijbewijs in den zak hebt, leen ik je mijn wagentje als ik met vakantie ga.”

„Tante Rens!”

Babs hijgde van opwindning en kon geen verdere woorden vinden bij dit aanbod, dat haar stoutste verwachtingen overtrof, maar Rens ging al zelf door:

„Vader is wel heel modern in zijn opvattingen, toch zal ik het hem voor alle zekerheid vragen, maar hij vindt het vast goed. Het lijkt me leuk voor je om met je hartsvriendin Kuuk door de stad te tuffen en heel comfortabel op de roeivereniging te verschijnen.”

„Maar u zelf dan?”

Babs was weer genoeg bijgekomen om de beleefdheid in acht te nemen. „U zit dan zonder auto? Zult u hem niet verschrikkelijk missen?”

„Absoluut niet.”

Tante Rens zuchtte overdreven diep.

„Het zal me een waar feest zijn. Als je zoo als ik den heelen dag met dat ding optrekt en je werk eischt een heelen dag chauffeeeren, dan verfoei je op het laatst alles wat naar benzine zweemt. Nee, Babsje, ik heb met een vriendin van me pension besproken in een kleine negorij. Er zijn daar niets dan boschpaden. We zitten gewoon dichtgeplakt en afgezonderd van de wereld, zelfs zonder radio. Dat zal een remedie zijn voor geschokte zenuwen van groote-stadsmensch.”

Babs nam tante Rens' gezond gezicht eens op en lachte ondeugend:

„'t Is goed, dat u het zelf zegt, want een ander zou het u niet aanzien!”

„Zoo heel erg is het ook niet met me gesteld,” gaf tante Rens nog toe, eer ze gesmoord werd in een berenomhelzing van Babs, die uiting moest geven aan haar blijdschap over dit prachtige aanbod.

„Morgenochtend bel ik vader wel even op zijn kantoor op,” riep tante Rens haar nog na, toen Babs de hooge stoep aftrippelde en het was een heel ander meisje dat naar huis fietste en fluitend de gang inkwam.

Lex nam haar vanachter zijn boek een paar maal verstolen op. Ze deed zoo gewoon, eerst had hij niets willen zeggen, maar nu kon hij niet nalaten te vragen:

„Doe je maar alsof, of kan het je heusch niet zooveel schelen, Babs?”

Babs schudde lachend het haar naar achteren en zei:

„'t Is gek, maar ik geloof, dat het meenens is!”

Ze gaf hem geen verderen uitleg en de jongen keek haar verbaasd na, toen ze neuriënd zijn melk en avondboterham klaarmaakte en met een opgewekten nachtgroet naar boven ging.

Maar Babs had de waarheid gesproken, toen ze Lex vertelde, dat ze het meende, en eenmaal in bed, kreeg ze zelf de volle zekerheid daarvan. Ietje lag er al in, toen ze binnenkwam en hield zich slapend, zoodat Babs niet tegen haar praatte. Ze knipte het licht uit en maakte het zich gemakkelijk om zooals haar gewoonte was den dag met zijn voorvallen rustig te overdenken, toen er aan de overzijde beweging kwam in het andere bed en ze een bevend „Babsje?” hoorde.

In een wip stond ze weer op den grond en vroeg zacht:

„Zal ik even bij je kruipen?”

Ze hoorde, dat Ietje ruimte maakte en in het donker met z'n tweetjes deed deze haar moeilijke biecht:

„Ik heb altijd wel geweten, dat ik een egoïst ben, Babs, en op mijn manier heb ik er tegen gestreden, maar ik was altijd erg gauw tevreden. O, Babs, toen jij dat vanmiddag maar dadelijk op je nam, schaamde ik me zoo en ik wou dolgraag je voorbeeld volgen. Maar ik kon het niet. Iets in me verzette zich er tegen, ik gruwde van dat jaar. Toen zag ik vaders verwijtende oogen en ik wist precies wat er in hem omging en weer deed ik mijn best. Maar och, ik besepte dat ik een onmogelijk schepsel zou zijn als ze me werkelijk die plichten opdroegen en me aansprakelijk stelden voor dingen, die ik verfoei. Ik nam jouw opoffering aan en verloor het laatste greintje respect, dat vader nog voor me had. O, Babs, jij wilt wel gelooven, dat ik ondanks dat ik nu mijn zin krijg, het toch verschrikkelijk vind?”

„Natuurlijk, Iet, dat snap ik best. Voor jou is het in alle opzichten erger, en trouwens jij hebt door die meisjesburgerschool al tijd verloren en bent ouder dan ik...”

„Nee,” viel Ietje hier in. „Dat is het niet. Vooral meisjes beginnen op elken leeftijd te studeeren, maar ik ben harder, zelfzuchtiger. Jij, Babs, bent de eenige, die me altijd helpt en het ook kan.”

„Ik?”

Haastig vroeg ze het en tante Rens' woorden vlogen haar door het hoofd, terwijl Ietje uitlegde:

„Ja, door te blijven zooals je bent en me te laten voelen, dat je iets meer in me ziet dan al die anderen, alleen een kind met een goed stel hersenen. Ik was wel dikwijls jaloersch op je, Babs, als ik merkte hoe iedereen van je houdt, maar dat zal ik niet meer zijn. Ze hebben gelijk en ik ben blij dat je zoo bent. Weet je wat ik vanavond heb bedacht? Ik ga jou als voorbeeld nemen en als moeder weer thuis is, zal ik mijn best doen haar niet te prikkelen. Ik weet, dat ik dat deed en ook met Dolf zal ik meer geduld hebben, want tegenover hem ben ik ook jammerlijk tekort geschoten.”

„Ietje!”

Meer zei Babs niet, maar ze begreep nu nog één van de redenen die haar zusje hadden doen aarzelen bij vaders voorstel. Ietje en moeder! Het had aldoor kleine ergernissen en strubbelingen tusschen hen gegeven en met Dolf werd het vaak echte ruzie. Die twee konden heel slecht opschieten en Dolf had er een soort sport van gemaakt om Ietje bij iedere gelegenheid te kleineeren. Geen wonder, dat het Ietje zwaarder leek dan haar, om dat jaar door te komen. En Babs durfde nu verder denken. Het was werkelijk beter, dat zij degeen werd, die thuis bleef, want moeder en zij hadden zooveel gelijke ideeën

en ze konden zoo gezellig samen praten, soms net als vriendinnen. En Dolf? Dat zij het zoo goed met hem kon vinden, had ze aan het gesprek met Dr. Brandsma te danken. Sindsdien had ze zich meer ingeleefd in den gedachtengang van den zieken broer. Ze had hem ernstig gadegeslagen en hem beter doorgrond. Als hij prikkelbaar was, had hij gewoonlijk een zielige reden en bijna altijd kon ze hem dan met een grapje afleiden. Dolfs gevoel voor humor was altijd sterk ontwikkeld geweest en daarop speculeerde ze dan.

Naast haar praatte Ietje nog door, vertrouwelijker dan ze het ooit samen hadden gedaan en dit was ook al een goed gevolg van haar vrijwillige keuze.

„Vader gaf wel heel gauw toe, vond je ook niet, Babs?” vroeg ze en helder zette ze uiteen: „Hij begreep, dat die schijnbare overwinning de beste straf voor mij zou worden.”

Een snik doorhuiverde haar en dadelijk troostte Babs:

„O, nee, Iet, dat is niets voor vader. Misschien hoopte hij alleen dat het je verder zou brengen.”

Ze voelde hoe het persoontje naast zich verstrakte en met vaste stem zei ze toen:

„Dat zal het ook, vast en zeker.”

Toen kwam er een vleiende hand op Babs arm en op heel anderen toon vroeg ze:

„Babsje, wil je me helpen? Me aankijken of me een wenk geven, als ik weer zoo'n akelig egoïstisch monster ben of zoo eigengereid doe? Je vindt wel een middel om me er aan te doen denken en wie weet of het vader dan niet op een keer opvalt: „die Iet is minder erg dan ik meende.” Doe je het, Babsje?”

Het verbond werd bezegeld.

Later in haar eigen bed, lag Babs met groote

oogen voor zich uit te staren en de slotsom van haar overpeinzingen was:

„Wat is er toch veel moois in de wereld en wat zijn er veel lieve menschen. Daar had je allereerst Daddy, die lieve schat, die stond bovenaan op de lijst, zooals hij alles meebeleefde en hoe wijs hij handelde. Dan tante Rens, die ze hoe langer hoe meer leerde waardeeren, en natuurlijk kwam Kuuk er bij en ook Ietje, ja ook Iet! Ze had het altijd wel geweten, dat hun Ietje...” maar verder kwam ze niet, want ze was meteen in een diepen slaap gevallen en droomde dat ze chauffeerde. Voordat ze haar rijbewijs had, was ze al met Kuuk op weg naar de races op den Nurbergring en dat niet in tante Rens' aardig wagentje, maar met een groote, roode sproeiauto, waarnaar ze dien middag toeval-
lig geïnteresseerd had gekeken. Maar dat hinderde haar chauffeeerkunst niets, ondanks alles reden ze hun mededingers voorbij in een vaartje dat duizelingwekkend was...

HOOFDSTUK III

BABS EN JACK

„Brrrr!”

Hardop, met een langen uithaal, alsof ze het niet kon laten, huiverde Babs plotseling aan de ontbijt-tafel.

Vader, die zijn krant las, keek haastig op, monsterde het aardige, zomersche jurkje met de korte pofmouwtjes, wierp daarop een blik naar buiten en raadde haar ernstig aan:

„Kindje, als je het zoo koud hebt, ga dan naar boven en doe iets dikkers aan, zoo'n wollen ding, je weet wel, het is ook geen weer voor floddertjes!”

Babs knikte hem eens genoeglijk toe en stelde hem gerust:

„Och, lieve Daddy-zorg, dacht u dat ik beefde van de kou? Nee, hoor, ik ben veel te gehard!”

„Maar waarom dan dat hartverscheurende „brrrr?”

Vader gaf hier een natuurgetrouwe nabootsing van het geluid.

Kalm reikte ze over de tafel heen naar zijn leege kop, die ze boordevol thee schonk, eer ze uitlegde:

„'t Was een angstbibberatie, en niet van kou, vanwege het examen.”

Met een vinger bij het interessante artikel dat hij las, vroeg vader nu vol verbazing, even niet heelemaal „bij” wat de bezigheden van deze levendige dochter betroffen:

„Examen, examen, waarover heb je het in vredesnaam, die ellende is toch achter den rug?”

Babs zette een beetje te wild de muts over de theepot en redde nog maar juist het blad voor overstroming, zoodat Lex haar vóór was met een explicatie, die naar zijn ideeën de juiste was.

„Deze jeugdige telg uit ons geslacht gaat 's heeren wegen onveilig maken door het roekeloos besturen van een door benzine gedreven voertuig. Wee den armen, onschuldigen voetganger!”

Het kwam er uit of hij zeker was van de vreese-lijkste gevolgen, die het na zich moest sleepen en vader ineens weer geheel op de hoogte, lachte:

„Zoo, zoo. Dat is waar ook, het is vandaag de grootste dag van vele.”

Met een tikje leedvermaak, vervolgde hij:

„Medelijden heb ik dezen keer niet, Babsje, want dit heb je je zelf volkomen op den hals gehaald. Wie

mooi wil zijn, moet pijn lijden en zoo gaat het ook met de vervulling van je wenschen."

„O zoo, zeer juist," verkondigde Lex en toen Babs nu hoonend lachte, verzekerde hij, terwijl hij de kaas duchtig onoordeelkundig met zijn mes mishandelde: „'t moest niet magge, al die vrouwen achter het stuur. Dat is mannen aangeboren, maar vrouwen en techniek! Hopeloos, eenvoudig!"

Alsof hij de heele sekse gloeiend verachtte, keek hij zijn beide zusters aan en schudde misprijzend het hoofd.

„Och ja, hè Lexje," plaagde Babs dadelijk paraat terug, wier zenuwachtigheid niet groot genoeg bleek te zijn om een dergelijk affront onbeantwoord te laten passeeren, dat haar en haar sekse werd aangedaan, „jij leverde indertijd het doorslaand bewijs van de mannelijke superioriteit, op dat gebied. Zoo keurig als jij de ongebaande wegen van onze provinciale bermen wist te berijden!"

Nu schoot vader openlijk en hard in den lach. Babs maakte een ondeugende, maar rake toespeling op den eenigen keer, dat vader hem achter het stuur had laten zitten. In minder dan geen tijd waren ze van den rechten weg af en had vader moeten ingrijpen, die hem meteen chauffeur-af verklaarde. De roode kleur, die Lex tot over de ooren schoot, toonde aan, dat het schot raak was en dat hij maar al te graag dat incident in het vergeetboekje stopte.

„Je zakt als een baksteen," profeteerde hij nu met vollen mond, want hij had geen weerwoord op zijn eigen geval. Dat was werkelijk een hopeloos échec geweest ten aanschouwe der heele familie. Natuurlijk namen ze niet in aanmerking, dat een eerste keer toch altijd een eerste keer is!

Maar nu kwam Ietje te hulp, die eerst van haar

geroosterde boterhammetjes had genoten en rustig had toegeluisterd:

„Babsje komt er door, jongeling. Ze haalt het met gemak. Ze is reuze handig en tante Rens zegt zelf, dat ze zich absoluut safe naast Babs voelt. Trouwens ik zelf ook en toen had ze het nog maar drie keer gedaan.”

„O zoo,” gebruikte Babs’ zijn eigen woorden van daarnet, voldaan over Ietje’s bijval.

Maar Lex, die er in zijn hart net zoo over oordeelde, wilde zich niet gewonnen geven en trachtte vader naar zijn kant over te halen:

„Tegen twee vastberaden vrouwen moet ik het wel afleggen, hè Vader?”

Vader en hij konden het dikwijls genoeglijk eens zijn in wat Babs hun „mannen-argumentatie” noemde en hierop speculeerde dit jongemensch nu.

Kameraadschappelijk klopte collega-vader hem op den schouder en zoo droogkomiek kwam er uit:

„Gelukkig, dat je dat al zoo jong beseft, Alexander, het zal je leeren, je ver van hen te houden,” dat ze het allen uitschaterden, Lex het hardst van allen.

„Daddy,” riep Babs rumoerig en zwaaide gevaarlijk met het broodmes, „ik kan merken, dat u een opgewekten brief van moeder hebt gehad.”

Vader knikte, maar eer hij meer kon zeggen, klonk plotseling claxongeloei op straat en met een theatraal gebaar naar buiten, vond Lex bijdehand:

„De proef op de som voor mijn anti-vrouwen-gechauffeer!”

Weer moest vader lachen, hij vond dien jongsten zoon veelbelovend in zijn gevatheid.

„Eet jij maar liever,” maande Babs hem nog gauw aan en deponeerde haar onbegonnen boterham op zijn bord, eer ze wegholde.

Wat langzamer volgde vader haar naar buiten,

waar hij tante Rens schertsend begroette:

„Hoor eens, waarde nicht, als ze dat wagentje van je in de soep rijdt, hoef je bij mij niet aan te komen om schadevergoeding. Het gaat op je eigen risico!”

Maar tante Rens was tegen hem opgewassen. Niet voor niets was ze jarenlang bij zijn moeder in huis geweest en als kinderen konden ze elkaar nog af-troeven. Spottend informeerde ze dan ook:

„Wouter, hoe zit het toch met de verzekering van dat eerste Fordje van je? Heb je daar ooit nog iets van gehoord?”

„Raak!” gaf vader lachend toe, „de familie is wel van de tongriem gesneden op dezen ochtend,” en hij dacht terug aan *zijn* leertijd, toen hij vergeten had zijn wagen te verzekeren en hij hem ongeveer aan diggelen had gereden. Tante Rens, die deze „oude koe” uit de sloot haalde, had succes.

Ondertusschen was Babs al ingestapt en luisterde met openlijk plezier naar vader en zijn nicht.

„Ksst!” moedigde ze hen aan, als gold het een hondengevecht, maar het was alweer voorbij.

Vader leunde nog even gezellig over het portier naar binnen en heel laconiek deelde hij mee:

„Ik zal het werkelijk heel plezierig vinden, als Babs haar rijbewijs machtig is geworden. Chauffeeren vermoeit mij gewoonlijk gauw en dan kan ze me eens vervangen op weg naar Zwitserland.”

„Hè?” gaapte Babs in een totaal niet begrijpen, want vader had nog heelemaal niet over dergelijke plannen gesproken en deze vertelde nu aan tante Rens, als ging het Babs niet aan:

„Dora vroeg of ik haar niet met den wagen uit Zwitserland kon komen halen en ik moet je zeggen, dat het me erg aantrekt. De heenreis op mijn eentje is alleen te ongezellig en toen ik gisteravond vergadering had met Oudenhoeft, hebben we afge-

sproken, dat ik zijn dochter Kuuk en onze Babs als gezelschap meekreeg. We doen het in étappes via Duitschland en blijven een paar dagen hangen in het aardige hotel, dat Dora zoo aantrok, vlak bij haar sanatorium. Op kalme wijze rijden we door Frankrijk terug."

"Daddy," stootte Babs uit en schudde hem aan zijn jas heen en weer. „Daar hebt u nu rustig mee kunnen ontbijten. Niets zei u er van. Hoe is het mogelijk om zoo iets zaligs voor u te houden? Als u niet zoo lief was, zei ik „stiekemerd."

"Kind," gaf hij schouderophalend terug, „ik kreeg vanochtend geen gelegenheid tot een rustig woordje. Jouw bibberen en beven vulde de heele kamer, om van je kibbelarijen met je broer maar niet eens te spreken."

"Dat is waar," knikte ze, en vouwde toen beide handen over elkaar van verrukking, „wat een eenige vacantie wordt me dat! Een auto te leen, dan moeder halen en n.b. Kuukje, die met ons mee gaat," en dringend voegde ze er bij: „Daddy, als je niet dadelijk hier aan mijn kant komt, gebeuren er ongelukken. Ik moet je à la minute knuffelen, al is het dan ten aanschouwe van de heele wereld."

Maar vader stoof met een vaartje achteruit, alsof hij hevig schrok:

"Zout het als je blijft op tot een gunstiger moment, Babsje," smeekte hij, „ik bedank er voor om als straatvertooning gebruikt te worden, maar vanavond ben ik disponibel."

"Vader werd weer heelemaal vader van vroeger," peinsde Babs, terwijl tante Rens gas gaf en zij nog buiten het portiertje hing om hem een vaarwel toe te wuiven, alsof ze een tocht om de wereld begon. „Dat kwam omdat moeder weer beter was en doordat Dolf zoo vooruit ging..."

Eindelijk was vader uit het gezicht en leunde ze met een voldaan gezicht achterover:

„Tante Rens, mijn leven is boordevol geluk!”

Rens wierp een zijdelingschen blik op haar tevreden nichtje en oordeelde:

„'t Kan verkeeren, Babsje!”

Eenig droog kwam het er uit en een oogenblik ontmoetten hun oogen elkaar. Ze dachten beiden aan kort geleden, toen Babs ellendig en wanhopig naar het flatje was gefietst om troost bij Rens te zoeken, omdat haar wereldje in duigen scheen te liggen.

Ze haalden dat niet op, maar alsof ze het wèl hadden gedaan, gaf Babs langzaam toe:

„Ja, hè, het was oliedom van me, om zomaar pardoes onder in de put te springen. Ik dacht, dat ik er nooit ter wereld weer uit zou kruipen en dat is me nu allang gelukt, terwijl ik er niet over denk om er weer in te gaan! U weet nog niet eens iets heel belangrijks, tenminste dat is het voor mij. Ik ben niet de eenige, die wat anders begint dan we eerst dachten. Kuuk wordt ook nog geen studente, zij wacht een jaar en we komen toch nog tegelijk aan. Haar moeder vond het altijd een bezwaar van onze opleiding, dat we zoo van school dadelijk wéér begonnen. Zij wilde Kuuk graag naar het buitenland hebben voor de talen, maar die sputterde natuurlijk geweldig tegen, als het onderwerp op het tapijt kwam. Toen mevrouw er nu nog eens over lamenteerde en Kuuk net van mijn andere richting had gehoord, heeft ze opeens beweerd dat het haar eigenlijk niets kon schelen, want zonder mij was de helft van de pret er toch af. Het besluit is toen geweest, dat de heele familie in vervoering raakte en nu wordt Kuukje naar het buitenland ge-expediëerd, eerst naar Frankrijk en dan naar Engeland. Ik zal haar wel erg missen, maar dat groote

misbaar van laatst was toch wel wat overdreven."

„Denk er dan een volgenden keer maar aan, als er weer eens iets scheef gaat. Wie weet, hoe goed deze ondervinding je helpt," vond tante Rens paedagogisch en stopte precies op het punt, waar ze door den betrokken ambtenaar werden opgewacht.

Tante Rens had die opmerking wel gemaakt, maar ze meende het anders en als Babs haar gedachten had kunnen lezen, was ze verbaasd geweest, want het was dit:

„Wat een benijdbaar vermogen heeft dat kind, om de zonzijde der dingen op te zoeken. Een ander zou blijven zeuren over wat ze niet krijgt en haar vrijwillige opoffering nog eens extra belichten, maar Babs niet. Het doet een mensch goed, zoo iets mee te maken!"

Het was dan ook met een heel vriendelijk gebaar, dat ze zich ten afscheid tot Babsje wendde:

„Breng het er maar goed af, Babsje, met je examen, want je hebt nu een dubbele reden."

Toen sprak ze nog even met den vriendelijken ambtenaar, belast met het afnemen van het examen, die haar herkende uit een zakelijk onderhoud over een huizenkwestie, dat ze voor hem tot een prettig einde had gebracht.

Een uurtje later holde Babs de trap op naar haar kantoor en ademloos juichte ze:

„Ik ben er door, Tante Rens, ik ben er door. „Glansrijk," zei die engel."

„Van harte gefeliciteerd, Babsje. Ik geloof warempel, dat je nog veel verrukter bent over deze prestatie dan over je diploma van het gym!"

Glimlachend legde Rensje haar vulpen neer en schoof de staten, die ze bezig was in te vullen, een eindje op zij.

„Kom hier!" noodde ze en Babs plofte niet be-

paald elegant op een punt van het bureau neer. Ze speelde met een liniaal en knikte bevestigend:

„Dat is het ook beslist, Tante Rens, veel individuëler. Als ik terugdenk aan alle perikelen, waardoor ik ben heengeslipt! 't Heeft me bepaald een paar pond aan inspanning gekost. Niet dat ik daar rouwig om ben.”

En ze gaf tot tante Rens' stichting een wel wat dramatisch getint verhaal van haar ondervindingen, eer ze het goedkeurend oordeel had vernomen, dat ze een rijbewijs waard was.

„Toen u weg was, kreeg ik eerst theorie. Ik heb bepaald wel een paar enormiteiten gedebiteerd, want soms zette de man een gezicht of hij pijnlijke scheuten door een zieke kies kreeg, maar de verkeersregels kende ik op m'n duimpje. Die heeft Dolf me de laatste dagen stevig ingepompt. Het gaf hem afleiding. Telkens als ik kwam had hij een nieuw slimmigheidje bedacht om me er in te laten vliegen en daarom deed ik reuze mijn best. Ik geloof heusch, dat dit den dag voor me heeft gewonnen. Mijn mentor knikte tenminste een paar maal welwillend met zijn glimmenden bol en daarna stortten we ons onvervaard met z'n beiden in den maalstroom van het verkeer. Het leek wel of hij opzettelijk alle vehikels had opgecommandeerd om mij te toetsen en met zorg allerlei onmogelijke verkeersknoopen in elkaar had geprutst, maar wonder boven wonder liep het alle keeren goed af en waren we nog niet in „débris”. Ik vroeg hem of hij niet een baas van een ongelukkenverzekering had gesloten, omdat hij telkens weer met zoo'n half daas iemand op stap ging, maar koel als een komkommer verklaarde hij:

„Ik heb geen klagen, dame,” maar met een plotseling opluikend lachje vond hij toen: „onkruid vergaat niet.”

„Nou wordt het pas leuk,” dacht ik, maar politiek, met het oog op mijn voordeel, verbeterde ik zijn uitlating met een waardeerend: „u grijpt zeker altijd net bijtijds in.”

„Nou, dat slikte hij graag, hij glom nog meer van trots en merkte niet, dat ik mijn richtingaanwijzer te laat uitstak.

Toen waren we op het critieke punt gekomen, waar de meeste slachtoffers vallen. Dolf wist er alles van en had me gewaarschuwd. Het was achteruit, stoppen, draaien, alles tegelijk, helling op enzoovoort, in bliksemsnelle opvolging. Ik deed het niet zelf, maar handelde onder zijn suggestie, maar zulke gekke dingen haal ik ook nooit van zijn leven uit, enfin, het ging en hier hebt u me ongedeerd van lijf en leden terug.”

„En het wagentje, Babs, waar kan ik dat opvissen?” wilde tante Rens graag weten, maar Babs trok haar aan een hand mee naar het raam en wees omlaag naar het pleintje.

„Daar, Tante Rens, vlak langs het trottoir voor uw deur,” en toen ze tante's angstigen blik zag, haastte ze zich om haar gerust te stellen:

„Nee, ik reed het niet rijbewijsloos door de stad. De meneer was zoo galant aan te bieden mij hierheen te brengen. Schattig, hè?”

Tante Rens lachte:

„Ik geloof dat ik hem heusch ook nog schattig ga vinden, hoewel ik tot nu toe nog nooit dat woord op iemand als hem heb toegepast.”

Babs reageerde er niet op, ze was weer verder met haar gedachten en vleide:

„Toe, gaat u mee thuis koffiedrinken, Tante Rens, het is net tijd.”

Even aarzelde deze. Door de groeiende vriendschap met Babs kwam ze den laatsten tijd veel meer

bij haar familie aan huis, doordat Babs haar dikwijls van kantoor of huis kwam halen, en ze wist niet of het hun ook teveel werd, maar een overredende hand van Babs deed haar bezwijken. Ze stelde er belang in om te weten hoe men bij haar thuis op dit succesje zou reageeren.

Ze troffen Ietje nog alleen aan, die zich had uitgesloofd door de koffietafel vast te dekken, voor het geval, dat Babs eens laat was of overstuur door haar belevenissen. Ze zat nu in de serre te lezen, maar dadelijk sloot ze het boek en liep hen tegemoet. Maar een blik op het opgewekte gezicht van haar zusje, deed haar rustig constateeren:

„Aha, het is goed gegaan! Hier, Babs, een pootje, van harte gelukgewenscht. Kranig, meisje, maar ik had het niet anders van je verwacht.”

Buiten klonken haastige voetstappen en ze zagen dat het Lex was, wiens fiets stuk was en die het heele eind had moeten lopen. Zijn gezicht zag vuurrood van het hollen en hij onderwierp het wagentje dadelijk aan een nauwkeurig en uitgebreid onderzoek.

„Beraming van de vermoedelijke schade,” grinnikte Babs genoeglijk. Ze merkten op, dat hij tevreden knikte en daarna luidde hij onnoodig hard de bel en kwam de huiskamer binnen stuiven.

„En? Hoe is het gegaan?”

Zijn heele jongensgezicht drukte de grootste belangstelling uit.

„O.K.,” zei Babs kort en zijn oogen lichtten op in een vreugde, die hij niet wilde toonen. Ze hoefden niet te weten hoe blij hij was met Babs' overwinning en nu hij zekerheid had, fingeerde hij onverschilligheid. Met beide handen in de zakken van zijn plus-four slenterde hij door de kamer.

„Och ja,” vond hij laatlunkend, „zoo'n examen-

tje is ook eigenlijk niet de moeite waard, natuurlijk heb je er een paar van die doorzagers bij, die de lui de onmogelijkste dingen vragen en hun de gekste capriolen laten maken, die een normaal mensch in zijn autoleven nooit hoeft uit te voeren. Maar het gros is geschikt en zoo'n kind als Babs met een lief snuitje en een bedeesd stemmetje heeft het pleit al half gewonnen, mits ze niet al te zeer als kip zonder kop rijdt."

Het werd met een aplomb gezegd, alsof hij het heele gilde examinatoren in de stad op zijn duimpje kende en nu sprong tante Rens in de bres voor haar confraters-ambtenaren, die even werden „afgemaakt."

„Kalmpjes aan, Lex, ik kom op voor de onkreukbaarheid van die menschen in het algemeen en van Babs' examinerator in het bijzonder. Toevallig ken ik hem persoonlijk en hij staat bekend als een plichtsgetrouw en hoogst rechtvaardig mensch."

„Aha!"

Lex floot tusschen zijn tanden door en met een ondeugenden blik op tante Rens, debiteerde hij nu zuchtend:

„Daar komt eindelijk de aap uit de mouw! Babsje, mijn kind, onkreukbaarheid of niet, je succes heb je niet te danken aan je zelf, maar aan „les beaux yeux de ma tante."

Tante Rens zelf lachte het hardst over deze laatste vinding van Lex.

„Jongen, je gaat met den dag meer op je vader lijken, net hem van vroeger!"

Juist kwam deze binnen en Lex stak met genoeglijke familiariteit een arm door den zijnen en kondigde aan:

„Verwacht hedenmiddag het optreden van de firma Robert en Bertram, de gepatenteerde compagnons en galeiboeven."

„Malle aap,” vond vader en lette niet meer op zijn zotte invallen, want eerst moest hij het zijne hebben van Babsje's wederwaardigheden.

„Babsje, is de zaak gezond?”

Echt interesse klonk in zijn stem.

„Ja, Daddy, je dochter krijgt binnen enkele dagen vergunning om als een razende Roland door het land te suizen. Stop het sleuteltje van je wagen diep onder in je zak, anders is die er op een gegeven moment plus je dochter vandoor.”

Ze nam haar gewone plaatsje op de leuning van zijn stoel in en vertelde voor den tweeden keer hoe het was gegaan. Rens luisterde stil toe en vond dat haar dag goed was: het was prettig om te weten, dat er in dezen tijd nog gezinnen bestonden als dat van haar neef, waar echte eensgezindheid en saamhoorigheid heerschte. Men hoorde overal over slechte familieverhoudingen en het verval van het gezinsleven, maar wat ze hier weer meemaakte was in lijnrechte tegenspraak met die sombere woorden en het verkwikte een mensch.

Een week later begon tante Rens' verlof. Ze had die week nog veel met Babs gereden, die zich een handig, maar ook een voorzichtige chauffeuse toonde en deze was nu in het onbetwistbare bezit van het wagentje, terwijl tante Rens afreisde zonder eenigen angst voor haar eigendom.

„Babs, je ziet er werkelijk anders uit, opgeblazen van trots, zou ik zeggen,” vond vader, toen ze kwam aanrijden en zonder aarzelen het wagentje pal voor de deur liet stoppen.

Ze genoot volop van haar geleende waar en Kuuk had dadelijk beweerd, toen ze het heugelijk nieuws vernam:

„Als je maar weet, dat ik geen voet verzet, zoo-

lang jij het beheer hebt over dat vehikel."

„Best," verklaarde Babs, „ik ben bereid voor te komen, al heb je maar een brief op de bus te doen, want vader vult de tank als mijn benzine op is. Bel dus maar het van ouds gerenommeerde nummer op en „quicker than quick!" sta ik voor je deur!"

„En perst uw costuum tot uw eeuwigdurende tevredenheid op," vulde Lex schertsend aan, die er bij was en wiens kleeding wel eens naar de firma van dien naam werd gestuurd, als ze in hopeloozen toestand verkeerde. Maar Babs was niet verlegen om een antwoord:

„Dom jongetje, dat je bent, alsof ze daar het monopolie van dien naam hebben."

Voordat ze met Kuuk de deur uitging, wierp ze het hem nog even toe en Lex liet haar het laatste woord. Het plaatsje in de dickeyseat was dikwijls vacant, dat had zijn heel bijzondere attractie en Babs vond het altijd best als hij dat bezette!

„Men houde autobezittende zusters in eere," deelde hij een lezende Ietje mee, die niets gesteld was op zijn conversatie. Eer ze haar vingers in de ooren stopte, verzocht ze hem niet beleefd, maar wel dringend, uit te scheiden met zijn geklap van een ekster.

Onderwijl reden de vriendinnen weg, nagestaard door Lex, die met bijzondere aandacht op alles lette. Babs' start was schokloos en soepel, een bijzonderheid, die hem goedkeurend met het hoofd deed knikken, ook draaide ze in de betrekkelijk nauwe straat met groot gemak. Hij bleef nog uitkijken, in een hoopvolle speculatie op later, als hij ook eens zijn eindexamen achter den rug had. Het experiment met Babs liep goed af, wie weet of tante Rens dan niet even goedertieren tegen hem zou zijn, ze was werkelijk verduiveld geschikt gebleken, wie weet dus..."

„Lekker!” vond Kuuk, die zich op haar gemak had geïnstalleerd.

Het weer was koeler en er stak een aardig briesje op. Langs de boomlooze vaart, die naar de roei- en zeilvereeniging leidde, passeerden ze telkens mensen, die met gekromden rug en omlaaggedoken hoofd tegen den wind intrapten.

Met belangstelling bekeek Kuuk die zwoegers.

„Babs?” informeerde ze en kruiste gemakkelijk de beenen, „hoe wennen we ons weer ooit deze weelde af? Zouden we onze achtenswaardige respectieve vaders niet kunnen overtuigen, dat zij goed doen eens een poosje te fietsen om een opkomend embonpoint tijdig te vermijden? Dan kunnen ze ons hun wagens leenen!”

Met haar oogen zorgvuldig op den weg — ze bleef voorzichtig — verwerkte Babs deze opmerking, die van zorg voor de pipa's getuigde!

„Ze doen het subiet,” vond ze droog en Kuuk schaterde het uit:

„O, kind, ik zie mijn gezellige dikkerd al zwoegen, terwijl we hem, met een vaartje van nul komma zes passeeren.”

„Ze konden het best doen,” vond Babs, „het heet toch immers de eeuw van het kind en soms mochten ze hem dan van mij leenen!”

Onderwijl toeterde ze hard, om den bestuurder van een vrachtwagen met slakkengang te kennen te geven, dat de weg ook bestemd was voor snelverkeer.

„Praat niet te hard over zooiets, Babs, anders word je nog ingerekend!”

Kuuk's stem had een waarschuwend klank en ze wees naar een geüniformden veldwachter, die langs den weg stond en verwonderd moest Babs weten:

„Hè, wat is me dat nou? De man kan me niets maken. Alle paperassen zijn in orde.”

Maar Kuuk wees nog eens geheimzinnig op het lid van de openbare macht en fluisterde:

„Als hij hoort dat je je zelf nog tot de kinderen rekent, is het mis, want alleen aan volwassenen is autorijden veroorloofd en als je je zelf al niet in die klasse rangschikt!”

„Flauwerd!” schold Babs en ademde verlicht op. Het was Kuuk werkelijk even gelukt, haar te laten schrikken.

Na een paar minuten waren ze bij hun doel. Bereidwillig hing Kuuk half uit het wagentje en gilte aanwijzingen om Babs te helpen bij het innemen van een geschikt plaatsje op het volle parkeerterrein.

„Hallo!” riep ze toen hard en wuifde een joligen groet, want ze had Tenno herkend, maar meteen betrok haar gezichtje en mompelde ze iets binnensmonds.

„Wat zit jij te mopperen?” vroeg Babs, die nu haar aandacht weer vrij had en nu wees Kuuk op de drie verdwijnende figuren.

„Tenno heeft twee vrienden bij zich en onze kans op een invitatie om mee te gaan zeilen is verkeken. Die Van Buren vindt het geen sport als er meisjes bij zijn, juist als er veel wind staat.”

„Jakkie!”

Babs' lange, roode tong kwam er aan te pas om haar spijt te betuigen, maar ze liet zich niet lang terneer drukken. „Misschien is de „Jannie” nog vrij en Hannes wil vast wel met ons mee!”

Hannes was één van de bootknechts en hij was vroeger loopjongen op vaders kantoor geweest. Hij voelde nog altijd vriendschap voor de kinderen van zijn ouden patroon en de afspraak luidde, dat Babs

geregeld bij Hannes informeerde of het weer veilig genoeg was om zonder geleide te zeilen.

Maar Kuuk had er een zwaar hoofd in:

„Geen kijk op, Babsje, alle booten zijn al van vanochtend af weg, daar kan je op rekenen!”

Zoo was het ook inderdaad en ze stonden wat sneu te kijken, toen achter hen een stem joviaal uitriep:

„Hallo, Babs, luxekind, houd jij er tegenwoordig een eigen wagen op na?”

Haastig keerden ze zich om.

Over Babs' gezichtje vloog een lach van bevrijding. Ze voelde, dat alles zich nog ten goede ging keeren, maar ondanks dat vooruitzicht was Kuuk minder enthousiast. Haar wenkbrauwen fronsten zich en ze kreeg een onbehaaglijk gevoel. Daar had je me warempel die Vermeer alweer. Het leek er veel op of hij op hen had staan wachten! Zeker had hij bij Tenno geïnformeerd of er kans was, dat zijn zusje en haar vriendin dien middag nog kwamen, want het was heusch te toevallig, dat ze als eerste tegen hem aanliepen. Als dat niet opzet was! Dan was haar naam geen Kuuk! Het was deze week zeker al den derden keer, dat hij op de steiger of in het restaurant naast hen opdook.

„Akelig jongetje,” snoof ze minachtend bij zichzelf.

Weer zag ze naar Babs, die dadelijk in een levendig gesprek met hem was gewikkeld. Ze hadden echte pret en onwillekeurig vlogen Kuuks gedachten terug naar dien middag in de aula van hun oude gym en naar Hugo van Es. Ze herinnerde zich den schok, die ze gekregen had, toen ze diens genegenheid voor het vriendinnetje in zijn oogen las. Nu schrok ze ook, maar heel anders. Toen was het ten deele het nieuwe, dat haar overweldigde. Maar nu?

Hugo van Es of Jack Vermeer! Wat een verschil was er tusschen die beiden. Hugo, een man met een goed karakter, die bekend stond als een flink werker, een best mensch. En dan Jack, die nooit iets uitvoerde, wat liefhebberde in schetsen en schilderen, telkens een ander vriendinnetje had en bij wien niemand ernst zocht. Wat wilde hij van Babsje met haar eenvoud en groot vertrouwen? Meteen schudde ze de ontevredenheid van zich af. Het was bespottelijk overdreven van haar, om zich druk te maken over iets, waarvan ze niets wist. Babs was heusch niet zoo ontlambaar en het zei niets, dat ze zich met hem amuseerde. Babs was nu eenmaal goedlachs.

Nu hoorde Kuuk hem zeggen:

„Babs, mijn boot ligt klaar. Ga je mee en wil je voor me sturen?”

Kalm negeerde Jack Kuuk, die het best merkte en bijna hardop en minachtend snoof, maar zich bijtijds bedacht, dat voor haar de dagen van zoo'n optreden voorbij waren.

„Leve onze kindertijd,” vond ze opstandig en pruttelde bij zichzelf: „wel ja, Jackie, zie mij maar over het hoofd. Jij kunt zoo'n dwarskijsker missen bij je spelletje.”

Ze voelde, dat hun antipathie wederkeerig was, maar bij Babs kwam het geen oogenblik op, dat haar vriendin niet in de invitatie was inbegrepen. Ze wendde zich dan ook met een opgewekt „wat een bof, hè Kuuk,” tot haar en het deed Jacks gezicht even komisch betrekken. De helft van het plezier was er voor hem af, als zij ook meeging.

„Je broer is nog niet weg, Kuuk.”

Suikerzoet maakte hij die opmerking. Nu had hij wel degelijk zijn aandacht bij haar en even vloog Babs' blik van de een naar den ander. Ze hadden

elkaar geen onaardig woord toegevoegd, maar ze voelde iets van de stille vijandigheid, die tusschen de twee vibreerde en even leek het of ze iets wilde zeggen. Bepottelijk, waarom deden ze zoo gek? Maar Jack beheerschte zich alweer. Hij begreep, dat hij terwille van Babs Kuuk ook moest slikken. Gauw veranderde hij van tactiek, toen hij Babs een hand op Kuuks arm zag leggen.

„Er is plaats genoeg, hoor!” zei hij verdacht vriendelijk. Babs herademde, ze had het zich verbeeld en Kuuk deed wat ze nog nooit van haar leven had gedaan en wat ze van zichzelf niet had gedacht. Ze huichelde ingenomenheid met zijn aanbod en wel wegens een vast omlijnd plan, dat haar plotseling kant en klaar voor de oogen stond. Zij zou geen krimp geven, want ze voelde dat Jack zijn voordeel wilde trekken door zich tusschen Babsje en haar te plaatsen. En dat moest niet gebeuren. Zij, Kuuk, handelde liever tegen haar natuur in en accepteerde ongemeende vriendelijkheden, liever dan dat ze haar vriendin onbeschermd overleverde aan Jack. Babsje, in haar onschuld, was niet opgewassen tegen zijn mooie praatjes en zou alles gelooven, wat hij haar wijs beliefde te maken. En als Kuuk zich buitensloot door met hem te kibbelen, dan had hij vrij spel en kon zij Babsje niet meer helpen. En Jack had een slechten naam. Nee, als ze kon, zou ze Babsje verdriet besparen, hoeveel het haar zelf ook moest kosten. Ze kende Jacks methode, die een meisje trachtte te winnen, om haar dan weer kalm op zij te schuiven. Nog hoorde ze Tenno's minachtende critiek, toen hij uit de verte had gezien, dat ze twee keer een middag in Jacks boot hadden gezeld.

„Zeg eens, hoe kwam je aan dien Vermeer?” informeerde hij, nadat hij haar eerst apart had ge-

nomen. Tenno voelde zijn verantwoording als oudste broer heel sterk, maar hij maakte het Kuuk nooit moeilijk en voordat hij er met hun ouders over sprak, behandelde hij de dingen, die hij op haar had aan te merken eerst liever met haar zelf. Hun verhouding was uitstekend en toen hij er over begon, wist ze ook zeker dat het geen bedilzucht was die hem tot het doen van die vraag bracht en naar waarheid beantwoordde ze die dan ook:

„Babs en ik wilden juist een boot huren en ze zei tegen mij dat het toch wel jammer was, dat we niet alleen mochten zeilen om den wind. Nou, dat scheen hij te hooren. Hij is een halve kennis van Dolf en dus was het niet zoo gek, dat hij voorstelde: „waarom gaan jullie niet met mij mee, ik ben maar moederziel alleen.” Wij vonden het prettig en stapten in. Dat is alles, heb je nog meer?”

Vragend had ze er hem bij aangekeken, maar zijn gezicht had zich nog niet ontspannen en hij was doorgegaan:

„Kende jij hem?”

„Nee, ik niet, maar Babs, zei ik je immers. Hij is een jaargenoot van Dolf en dus...”

„Maar het is geen vriend van Dolf!”

Als een pistoolschot zoo scherp en vlug kwam het er uit en toen Kuuk hem verbaasd aanzag, legde hij kalmer uit:

„Dolf Eerens is een veel te fijne vent voor iemand als Vermeer!”

„Ja, hè,” had ze verheugd gevonden, dat hij Babs' broer op de juiste waarde wist te schatten, maar daarop ging hij niet door. Het andere onderwerp had te veel zijn aandacht. Hij pakte haar bij de schouders en dwong haar hem aan te zien:

„Om wie is het hem te doen, Kuukje? Om jou of om Babs?”

Trouwhartig had ze prompt geantwoord:

„In ieder geval niet om mij.”

„Zoo,” had hij peinzend gevonden, „dus is het Babsje.”

Even zweeg hij en tuurde het raam uit, toen wendde hij zich weer tot haar, met een scherp blik in zijn staalblauwe oogen, die diep konden peilen: „En zij? Is zij er van gediend?”

„Heusch, Ten,” ze maakte een gebaar van onwetendheid, „dan kan ik niet zeggen. Babs is nog typisch kinderlijk in zulke dingen.”

„Zoo, wijze dame!”

Het klonk opgelucht en hij gaf haar een vriendschappelijk knikje. Toch had hij voor dat hij de kamer uitging, nog even met nadruk gezegd:

„'t Zou jammer zijn van je aardig vriendinnetje Babs. Als Dolf gezond was en hij zag het, liet hij het niet ongestoord zijn gang gaan. Probeer jij het te remmen, als je kans ziet, anders zal ik er wel eens een balletje van opgooien, als ik hem in het ziekenhuis opzoek.”

„Niet doen.” Haastig had ze het hem nog toegevoegd. Stel je voor, dat men zooiets aan Dolf vertelde, die tegenwoordig over alles tobde. Het zou hem opwinden en hem zeker erger maken.

„Alleen als het noodig is.”

Dit waren Tenno's laatste woorden en ze kon dat gesprek niet vergeten. Vast nam ze zich voor, over Babsje te waken, die zoo goed van vertrouwen was en altijd het goede in iedereen zag. Dat was een mooie eigenschap, maar één die gevaar kon opleveren. Het eenige, dat Kuuk nu troostte was dat Babs doorzichtig als glas was en ze het dadelijk zou merken, als Babs meer dan vriendschappelijke gevoelens voor Jack ging koesteren.

Tijdens hun tochtje trachtte Kuuk alles van zich

af te zetten en ze deed gewoon tegen Jack, die het normaal beantwoordde. „Wapenstilstanderig,” vond ze het, maar ook geruststellend, en het was dan ook met de grootste verbazing, dat ze Babs op den terugweg hoorde zeggen:

„Zeg, Kuukje, waarom kan jij Jack eigenlijk niet luchten?”

„Wel heb ik van mijn leven!” peinsde Kuuk bij deze onverwachte helderziendheid.

Ze was blij, dat Babs als altijd heel voorzichtig chauffeerde en haar oogen op den weg gericht hield. Nu zag ze tenminste de kleur van schrik niet, die haar bij deze woorden uitsloeg. Even was ze stil, toen besloot ze de zaak eerlijk en open te behandelen. Zoo waren ze altijd met elkaar omgegaan en zeker was het beter op diezelfde manier te vervolgen, nu er ernstige kwesties op het tapijt kwamen:

„Jack is geen aardige jongen, Babs!”

Ze wou maar, dat ze het in betere en zachtere termen had kunnen uitdrukken. Zelf hoorde ze hoe stroef het klonk en ze zag ook aan het samenklappen van haar lippen, dat het Babs zoo trof en dat ze van plan was, den strijd aan te binden. In de volgende woorden merkte ze hoe meesterlijk Jack den tijd had gebruikt, toen zij werd staande gehouden door een vriend van Tenno en de andere twee de boot samen hadden opgeborgen. Hij had zijn kaarten goed uitgespeeld en op Babs' medelijden gewerkt. Ze vroeg dan nu ook vrij scherp:

„En waarom is hij dat niet?”

Zenuwachtig schoof Kuuk op haar plaats heen en weer. Het moeilijke kwam vroeger dan ze had vermoed, maar ze concludeerde: „nu of nooit” en stak moedig van wal:

„Hij is een echte flirt!”

Even een snelle zijwaartsche blik van Babs, die heel ad rem troefde:

„Dat zeg je zelf van Tenno en je bent dol op hem en bewondert hem.”

Nu raakte Kuuk pas goed in vuur, want Tenno en Tenno's doen en laten duldden geen afbrekende critiek van wie dan ook.

„O, Babs, dat is flauw. Je weet heel goed hoe ik het bedoel, wat Tenno betreft! Hij is heel anders, bij Jack is het echt... echt...”

Ze zocht naar het goede woord en toen ze het niet dadelijk vond, gaf Babs geen krimp, maar drong aan:

„Nou, wat is hij „echter” dan Tenno?”

En wat lam vervolgde Kuuk, die het niet te kwetsend wou uitdrukken:

„Ik voel dat er een radicaal verschil is. Trouwens,” ze ging op wat anders over en heel vlug nu tuimelden de woorden over elkaar: „hij heeft geen één vriend, ze hebben hem allemaal laten lopen, hij heeft nog geen spier werk gedaan en is thuis ongenietbaar.”

Babs knikte, alsof dit allemaal geen openbaring voor haar was en ze het allang wist.

„Goed, laten we aannemen, dat het allemaal waar is! Hij heeft geflirt, op de onaardigste manier. Ook de rest wil ik gelooven. Vind je dat een reden om hem te mijden en hem geen goed woord waardig te keuren? Voor flirten zijn er toch twee nodig en wie zegt, dat hij de meeste schuld had? Maken we hem op die manier niet erger, door hem uit te sluiten? Ik wil hem vriendschap geven en daarop kan toch zeker niemand iets tegen hebben. Hij heeft behoefte aan iemand, die in hem gelooft. Als niemand wil aannemen dat hij het goede probeert, maakt men hem immers wanhopig?”

„Dat heeft hij je zelf ingeblazen!”

Beschuldigend klonk Kuuks stem, die verstomd was over de snelheid waarmee deze nieuwe vriendschap was gerijpt! Jack had er geen gras over laten groeien. En wat had hij Babsje's medelijdende natuur goed aangevoeld!

Ze waren juist bij Kuuks huis en Babs had de motor stilgezet. Tegelijk voelden ze, hoe hun onderlinge toon een scherpte had gekregen, waaraan ze niet gewend waren en impulsief keerden ze zich naar elkaar toe:

„O, Kuukje,” zei Babs met haperende stem en greep haar hand.

„O, Babsje!” Half lachend trachtte Kuuk het te uiten en met een zucht ontviel het haar: „zoo schijnt het nu altijd met vriendinnen te gaan, zelfs de aller-allerbeste. Als er liefde in het spel komt, vliegen ze elkaar in de haren.”

„Liefde!”

Schamper herhaalde Babs het woord en schudde een weerbarstige haarlok naar achteren, toen lachte ze, maar niet zoo vrij en ongedwongen als anders, al liet ze haar stem spotten:

„Kuukje, Kuukje, wat gebruik jij dadelijk een dikke woorden. Zoover zijn we nog niet. Noem het toch alsjeblieft bij zijn gewonen, onvervalschten naam: vriendschap.”

„Nu ja,” gaf Kuuk toe, „dat is het van jouw kant, maar van den zijnen? Voelt hij ook enkel en alleen als vriend voor je?”

„Heusch, Kuuk,” verzekerde Babs ernstig, „je maakt je voor niets over stuur. Hij kon onmogelijk gewoner doen dan hij deed. Het is toch ook niets voor mij om me pardoes in een liefdeshistorie te storten. Jack zei zelf dat ik zoo prettig vriendschappelijk deed.”

„Gelukkig,” zuchtte Kuuk, maar diep in zich was ze nog niet zoo zeker en ze vond Jack een handig diplomaat, die een geduchte tegenstander zou zijn als het er op aan kwam. Maar wat kon ze nu nog meer zeggen?

„Kom, Kuuk, reik me de vijf,” besloot Babs en plechtig als vroeger na kleine schermutselingen, schudden ze elkaar de verzoenende hand en zeiden tegelijk hun spreuk op:

„Idem velle atque idem nolle, ea demum vera amicitia est,” en heel vlug er na: „Echte vriendinnen, zijn één van wil en één van zinnen!”

„Ziezoo,” Babs knikte voldaan, „stel je voor, dat wij gingen kibbelen over een jongen!” en ook Kuuk zuchtte verlicht: „dat is weer in orde.”

Toch ging ze bedachtzamer dan haar gewoonte was, naar binnen. Ze was overtuigd, dat Babs eerlijk gemeend had wat ze zei, maar daarmee was het niet klaar. Ze had rekening te houden met Jack, die een type was om zoo'n tegenstand zoowel van Babs' „vriendschap” als van háár „vijandschap” aardig te vinden. Ze smeedde allerlei plannen, om te verhinderen dat hij Babs „met z'n smoesjes zou inpikken,” zooals ze het noemde, maar ze verwierp alles weer meteen. Ze begreep, dat ze weinig kon doen. Jack had met onfeilbaar inzicht het beste strijdmiddel gekozen, hij had op Babs' medegevoel gewerkt en haar van te voren overtuigd, dat de anderen hem verkeerd beoordeelden en dat hij daaronder leed. Kuuks eigen betoog anti hem was voor Babs het bewijs dat hij gelijk had gehad, en wist wat hem aan alle kanten te wachten stond. Des te loyaler zou Babs daarom voor hem opkomen en haar goede vertrouwen in anderen zou haar ergste vijand zijn. Eer Babs overtuigd was van iemands onwil om het goede na te streven, moest er heel

wat gebeuren, want ze was zelf zoo anders! Het eenige, dat Kuuk kon doen, was lijdelijk toekijken om paraat te zijn als Babs haar noodig had. Daarom moest zij, als Babs' vriendin, schijnbaar goede maatjes met hem blijven. Het streed tegen haar ideeën van eerlijkheid, maar haar vriendschap voor Babs behaalde de overwinning.

's Avonds kreeg Kuuk nog een zwaar kwartiertje met Tenno te verduren, die haar met een norsch gezicht eenvoudig op zijn kamer ontbood en haar ongezouten de les las over wat hij noemde: „haar dwars intornen tegen zijn uitdrukkelijke wenschen.”

Ze was anders niet gauw in tranen, maar de heele geschiedenis had haar toch al zoo aangepakt, dat ze begon te huilen. Tenno merkte tot zijn schrik, dat hij wat te hard van stapel liep.

Hij kalmeerde, en rustig nu hoorde hij het aan, toen ze vertelde hoe alles in zijn werk was gegaan.

„En als je blijft, Tenno,” smeekte ze op het laatst, „ren nu niet dadelijk met een dol hoofd naar Dolf om het hem te vertellen. Ten eerste mag hij volstrekt geen emoties hebben en verder geeft het niets. Als ze Babsje verbieden om te zeilen, vindt Jack heusch wel iets anders en Babsje is bij al haar zachtheid zoo koppig als iets, wanneer ze meent dat een vriend in nood zit of onrechtvaardig wordt behandeld. Hoe meer drukte we er over maken, hoe meer we hem helpen.”

„Goed!” moest hij wel toegeven, al was het met tegenzin. Naar Dolf gaan was niet mogelijk, nu deze zelf gespaard moest worden en het ging niet aan om met zoo'n onsamenhangend verhaal naar meneer Eerens toe te stappen.

Kuuk wist trouwens nog meer aan te voeren:

„Over anderhalve week gaan we op reis, en er bestaat alle kans, dat bij een type als Vermeer de

aardigheid er allang weer af is. Babs is eigenlijk zijn genre niet en misschien vergeet hij haar in den tusschentijd."

„Misschien!"

Tenno haalde ongeloovig zijn schouders op. Babs was een heel apart persoontje. Hij zelf voelde steeds haar onbewuste charme heel sterk. Ook wist hij, dat hij geen kans bij haar had, maar Jack was blijkbaar in vriendschap aangenomen en geen wonder dat iemand als hij zich daaraan vastklemde. Als er een greintje spirit in den jongen zat, kon het hem misschien helpen en had hij dan wel het recht, zich er in te mengen? Als het nog Kuuk had betroffen! Jack zou hem dadelijk van jalouzie beschuldigen! Hij keek zijn zusje eens grimmig aan, die niet wist, dat het juist uit groote zorg en genegenheid was, dat hij zoo volhardde en die maar gauw ontsnapte.

Babs zelf reed in een matig gangetje naar huis.

De nieuwe problemen brachten een rimpel tusschen de oogen en onwillig besloot ze, zich er niet verder over op te winden. Ze had vriendschap met Jack gesloten, was dat nu iets, dat zooveel betekende?

Thuis had ze geen tijd, over de eigen moeilijkheden na te denken. Lex had haar noodig en ze trok met hem naar boven om alles klaar te maken. Hij ging met vrienden kampeeren en had allerlei bijzondere wenschen, zoodat ze om beurten trap op trap af draafden. Later toen hij in het rammelend Fordje was afgehaald, dat één hunner tot zijn dierbaarste bezittingen rekende en waarmee ze van plan waren groote afstanden af te leggen, eischte Ietje haar aandacht op. Ze ging naar een fuifje van een oude klasgenoot van haar vroegere school, die een examen met goed gevolg had afgelegd en zoo-

als het dikwijls bij Ietje ging, had ze hoegenaamd niets van haar garderobe in orde. Op haar boeken en bureau was ze pietepeuterig netjes, maar met de rest was het treurig. Babs bood goedgehartig haar eigen nieuwe zonnebrand-kleurige kousen aan en ten slotte ook nog haar zijden avondtaschje, omdat Ietje's eigendom ook na zoeken absoluut verdwenen bleef, hoewel ze de halve kast op den grond had leeggehaald.

Babs stak voorzichtig een hand in de ragfijne kousen, om er vast een voet in te maken, want Ietje was in staat om ze zoo maar wild aan te sjoeren en deze vertelde voor haar doen ongewoon spraakzaam en geanimeerd over alles en nog wat. Ze was anders niet erg op fuifjes gesteld, maar dit pretje scheen haar aan te trekken en Babs keek met genoegen naar haar opgewekt gezichtje.

„Zeg, Babs,” onderbrak Ietje zich zelf plotseling, „weet je wie ik vanmiddag tegenkwam en van zijn fiets sprong voor een kletsje?”

„Nou?” informeerde Babs, maar half er bij, omdat Ietje wat te wild naar haar zin aan de dierbare kousen trok en ze ieder oogenblik een ontzierende ladder verwachtte.

„Van Es,” vertelde Iet zegevierend, „Hugo van Es.”

„Zoo!”

Het klonk vrij onverschillig en Babs dook onderwiel in de kleerenkast om het nette zijdje op te duikelen, dat Ietje zou dragen, die vervolgde:

„Hij vroeg hoe jij het maakte en of je tegenwoordig een vriendje had, want hij had je al een paar keer zien zeilen met denzelfde.”

„Wat een bemoeial!” vond Babs kriebelig. Ze keek op en had het onaangename gevoel, dat de wereld toch wel een erg klein planeetje was. Ieder-

een wist en besprak alles altijd dadelijk.

„En? Wat zei je?” wou ze nu weten.

Met haar armen in de hoogte, zoodat Babs zonder schade aan haar coiffure te doen, het jurkje kon overgooien, deelde Ietje mee:

„Nou ik zei, dat je me niet had ingelicht en vroeg, wie hij met dien vriend bedoelde.”

„En?”

Dringender vroeg Babs het.

„Hij beweerde dat het Jack Vermeer was, maar dat is niet zoo, hè Babs?”

„Jawel!”

Babs knikte er bevestigend bij en Ietje zweeg, maar dat prikkelde haar geweldig. Zei Ietje niets meer omdat het haar van Babs tegenviel en ze ook al tegen Jack was? Of zou Van Es hebben afgegeven op Jack en tegen Ietje die vriendschap hebben afgekeurd?

„Was hij erg verontwaardigd over het feit?” vroeg ze zoo onverschillig mogelijk en zoo verbaasd kwam Ietje's: „Verontwaardigd? Hozoo?” dat ze nu rustiger verder durfde vragen. „Kent Van Es Jack en zei hij nog wat over hem?”

Ietje scheen het heel gewoon te vinden en kalm vertelde ze: „Ja, hij zei dat hij hem wel mocht. Het was een jongen met mogelijkheden, hij moet uitstekend pianospelen en reuze best teekenen. Eens had hij een schets van Van Es gemaakt en die was geweldig goed uitgevallen.”

Zonder het te weten had Ietje Van Es een grooten dienst bewezen met dit eenvoudig overbrengen van zijn woorden, die nu eens niet afbrekend waren geweest. Babs wist niet, dat ze er later weer aan zou denken, als ze hulp noodig had.

„Van Es is toch altijd reuze geschikt!”

„Nou!” beaamde Ietje volmondig en pas later,

toen ze alleen was, drong het goed tot Babs door.

„Typisch! Iet loopt nooit gauw warm voor iemand en over Van Es was ze gewoonweg enthousiast. Stel je voor dat het eens van beide kanten was en het iets werd tusschen die twee. Het zou best kunnen, want het was wel heel aardig van hem dat hij Dolf wilde opzoeken om hem een paar boeken te leenen. Dat was nog niet zoo gek van hem bedacht, als het hem te doen was om den band met Dolfs zusje aan te houden. „Reuze slim” vond Babs.

Toen ze zoover was gekomen, lachte ze hardop om zich zelf en haar fantasie.

„Ik lijk wel een huwelijksmakelaarster,” peinsde ze, „dat komt zeker door het gesprek vanmiddag met Kuukje, die in alles ook al liefde zag!”

Ze voelde zich eenzaam en verlaten. Vader was naar een vergadering, die laat kon worden. Ietje was vertrokken met den huissleutel en Lex tufte ergens ver weg. Nee, ze was geen mensch voor eenzaamheid. Zin om thee te zetten had ze niet, haar boek was uit en de wol van haar breiwerk op. Zou ze een eindje gaan omrijden met de auto? Och, alleen had je er zoo weinig aan en voor één keer was Kuuk niet disponibel. Die had tot beider groot verdriet „familiedienst”. Haar grootvader was jarig en bij die gelegenheid verzamelde hij alle familieleden bij zich op een avondje, gevolgd door een souper. Achterneven en nichten, alles was bij elkaar en de eenige troost was dat ze verrukkelijk snoepten. De heele jongere generatie vond troost in de ijsbombe, een vast onderdeel van het menu. Ze had Babs nog voorgesteld langs te komen rijden, dan zou ze haar door een open raam een flinke portie toeschuiven, maar bij nader inzien hadden ze zich toch al te volwassen gevonden voor een dergelijk optreden en Babs moest zich schikken in den eenzamen avond.

Verveeld drentelde ze door de kamer, al half besloten om maar in bed te kruipen, toen de telefoon rinkelde:

„Ha!”

Het geluid alleen monterde haar op. Wie weet wat voor leuks haar te wachten stond, het klonk beslist aanmoedigend.

In een wip was ze erbij.

„Hallo, met Babs Eerens!”

Een bekende stem antwoordde uit het toestel:

„Zoo, Babsje, gezellig, dat ik jezelf dadelijk te spreken krijg, veel leuker dan dat je eerst door een ander van wie weet hoe ver geroepen moet worden.”

Met een schokje wist ze, dat het werkelijk Jack was, die haar opbelde. Het was de eerste keer in hun korte vriendschap, dat hij dit deed en ze wist zelf even niet of ze het wel prettig vond.

„Hallo, Jack!”

Haar stem was onbewust vlak en kort en hij scheen het dadelijk te hooren. Onmiddellijk paste hij zich bij haar stemming aan en vroeg bezorgd:

„Ben je boos, Babsje, dat ik je opbel?”

Voordat ze tijd had te antwoorden, vervolgde hij alweer: „Je was vanmiddag zoo plotseling met je vriendin verdwenen en ik had sterk het gevoel dat we nog lang niet waren uitgepraat. Mag ik even bij je aankomen?”

Zoo haastig klonk haar: „O, nee,” dat hij met het korte lachje dat haar altijd verlegen maakte, informeerde:

„Schrik je, kleine haas, van die brutale vraag, of vinden ze het bij je thuis niet goed?”

„Nee dat niet,” begon Babs moedig, die wilde uitleggen, dat ze moederziel alleen thuis was, maar hij liet haar weer niet uitspreken en stelde voor:

„Het is heerlijk weer, kunnen we niet gezellig

een eindje met je luxe wagen rondtoeren?"

Hij was zelf in het bezit van een Fiat en ze wist dat hij het eenvoudige Fordje van tante Rens „sof” vond, maar de zijne was in reparatie, zoodat ze wel aangewezen waren op de hare. Waarom het gesprek haar plotseling irriteerde, kon ze niet zeggen, ze schreef het toe aan zijn methode om alles van een ander af te kammen, en scherper dan ze wist, wees ze af: „Je moet er vooral niet inkruipen, als het je te min is.”

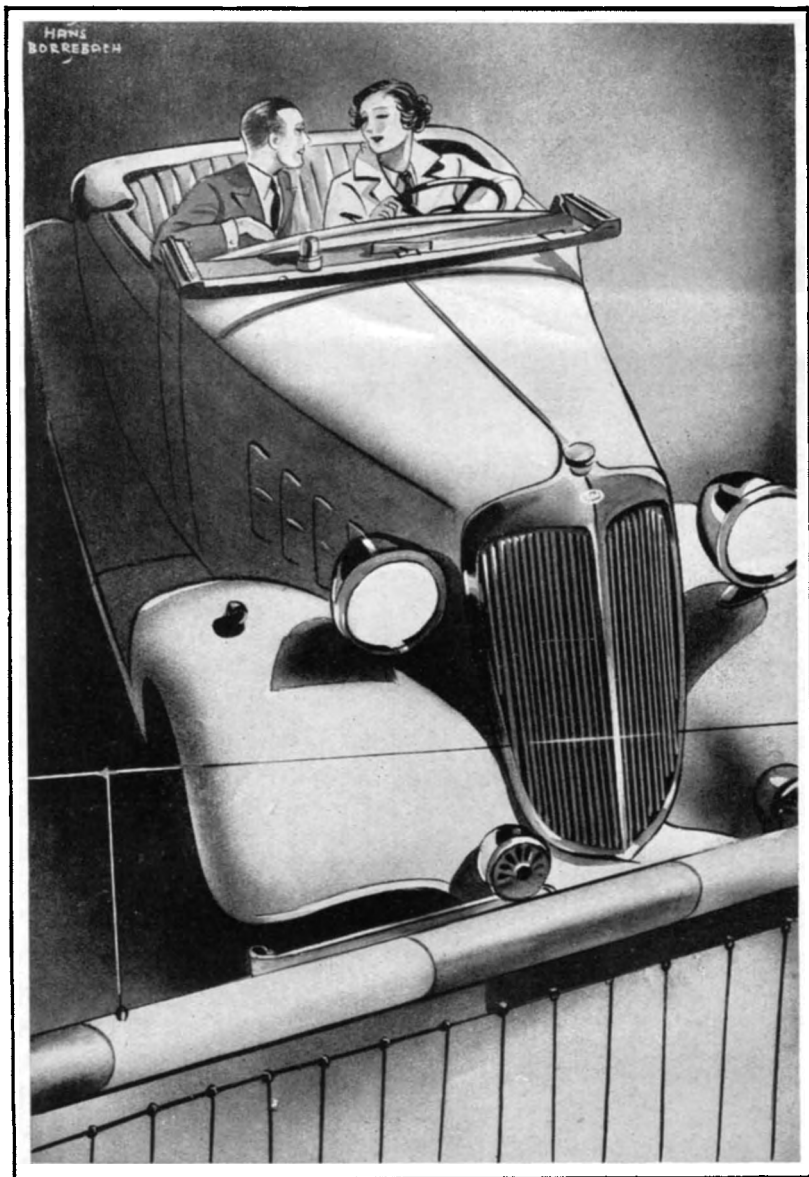
Ze hoorde zijn uitroep van berouw en dadelijk probeerde hij het goed te maken.

„Babsje, neem toch niet alles zoo gruwelijk ernstig op. Het is maar een grapje, en ik rijd dolgraag in dat wagentje met jou!”

De laatste twee woorden zei hij zoo zacht, dat Babs niet zeker wist of ze het goed had verstaan, en na wat heen en weer gepraat, liet ze zich overhalen.

Ze had het wagentje al gestald en ze troffen elkaar vóór de garage. Prettig en eenvoudig hielp hij haar bij het uitrijden en ook onderweg was hij heelemaal „de vriend” en niets meer. Hij merkte wel, dat hij haar gerust moest stellen en wist dat hij Kuuk daarvoor te danken had, maar hij zinspeelde er niet op. Vertrouwelijk begon hij te vertellen van thuis, waar hij het zoo moeilijk had en ze hem niet konden of wilden begrijpen. Zijn vader beschouwde allen tijd, die hij aan zijn liefhebberijen besteedde als nutteloos en weggegooid. Zijn moeder was veel ziek en klaagde altijd weer. Niets was ooit goed en het leven thuis stond hem zoo tegen. Hij had zoo'n behoefte aan iemand, die zich kon indenken in zijn gevoelens en in wat hem interesseerde.

Met gefronste wenkbrauwen luisterde Babs toe. Wat hij vertelde van zijn bestaan klonk weinig

„Wil je vrienden met me zijn, Babs?” (Blz. 114)

aanlokkelijk, maar toch was het haar of hij zich te veel toegaf in zelfbeklag.

„Maar,” begon ze, „als je nu eens flink aanpakte en werkte. Als je dan examen doet en je vader ziet resultaten, zou hij dan niet anders tegenover je liefhebberijen staan?”

„Kleine mentor!” zei hij teeder, maar Babs liet zich niet afleiden.

„En als je eens wat liever tegen je moeder was, Jack? Je zegt, dat je vader en moeder het niet erg goed samen kunnen vinden en ze zooveel alleen is. Als jij eens bij haar bleef en haar wat vertelde?”

Ze wist zelf niet hoe lief haar die ernst stond en ze was dan ook niet voorbereid op zijn reactie.

„Jij zou het me kunnen leeren!”

„Ik?”

Ze waren buiten de stad en moesten juist voor een overweg wachten en ze keek hem verbaasd aan.

„Ja,” betoogde hij met klem en voor zichzelf wist hij hoe wáár het voor dat oogenblik was. Als Babs de moeite wou doen om hem te leiden. Voor háár zou hij kunnen doen, wat ze daar net opperde. Dit was heel wat anders dan een gewone flirtation, want Babs was niet als de meisjes, die hij tot nu toe had uitgezocht. Ze was een echt schatje, zooals ze daar zat te oreeren met dat ernstige profieltje en die groote oogen, die hem zoo onbevangen konden aankijken. Graag had hij er een ander licht ingezien en toch trok ze hem zóó ook echt aan. Ook was hij verstandig genoeg in te zien, dat hij alles zou verliezen, als hij nu overdreef. Hij moest haar vooral niet overhaasten. Eerst haar vriendschap winnen, dat ze zich echt zijn vriendinnetje voelde. Dan kwam misschien dat andere. Het leek hem heerlijk, Babs als zijn meisje! Bergen zou hij kunnen verzetten, meende hij en hij wist dat het vooral dat nieuwe wils-

krachtige in Babs was, dat hem aantrok. Ze meende het, dat je je best moest doen, voor anderen wat te zijn! Hij trachtte den warmen klank uit zijn stem te houden, toen hij zoo kalm mogelijk vroeg;

„Wil je vrienden met me zijn, Babs?”

Ineens moest Babs weer denken aan Kuuk, die haar had gewaarschuwd, dat Jack niet tevreden zou zijn en dat hij meer wilde. Kuuk zei zulke dingen niet als ze niet meende, dat ze waar waren. Dit bracht haar er toe om te vragen:

„Vrienden, Jack, echt vrienden?”

De bedoeling van haar eerlijke vraag was niet mis te verstaan en tot zijn eigen verbazing voelde hij een ongekenen aandrang om op diezelfde open manier te antwoorden. Dan was er gekomen:

„Als het aan mij ligt, méér!”

Maar al zoolang had hij met zijn geweten geschipperd, dat hij er ook nu weer een compromis mee sloot en overtuiging in zijn stem wist te leggen, toen hij zei:

„Echt vrienden, Babsje!”

„Hij meent het en Kuuk heeft zich vergist!”

Opgelucht en vertrouwend, dat Jack beter was dan hij werd afgebeeld, zuchtte ze. Geen oogenblik kwam het in haar op, dat hij goed comedie kon spelen, als hij meende voordeel te kunnen behalen, en heel eenvoudig nu verklaarde ze tegen een Jack, die verstomd was dat het hem werkelijk ontroerde:

„Dan vind ik het heerlijk, als ik je kan helpen, Jack!”

„Dank je, Babsje!”

Het kostte hem geen moeite, het overtuigend te zeggen, want hij was heel blij met dit begin van een overwinning, en den volgenden dag vertelde Babs aan Kuuk, dat deze zich heusch in Jack had vergist. Kuuk beheerschte zich, zooals ze zich had

voorgenomen en onthield zich van critiek, die toch geen geloof zou vinden. Ze zei ook niets toen Babs voor hun reis nog dikwijls met hem uitging, maar ze zorgde zoo vaak mogelijk van de partij te zijn. Babs moedigde het altijd aan en Jack's houding was onberispelijk, zoodat Babs na een uitje eens trouw-hartig vroeg:

„Nu zie je het toch zelf, hè Kuukje, dat Jack veel beter is dan men van hem beweert.”

„Ja, Babsje,” moest Kuuk wel toegeven, „hij is werkelijk reuze geschikt.”

Ze had het land aan zichzelf om het wantrouwen, dat diep in haar bleef voortleven en ze benijdde Babsje bijna, die gelooven kon in iemand. Zij zelf kon haar twijfel niet overwinnen, dat hij zich beter voordeed en zijn tijd afwachtte. Langzaam maar zeker palmde hij Babs in en voerde haar vriendschap naar iets anders. Van werken hoorde ze niets en of hij zijn boemelvrienden heelemaal had laten loopen? Hij kon er soms zoo echt onuitgeslapen uitzien. Ze zag hoe hij zich aan Babsje vastklemde als aan een laatste anker en hij zou moeilijk af te schudden zijn, als Babs merkte, dat hij het vertoon van vriend opgaf en méér ging eischen. Maar ze had geen bewijzen, tenminste geen tastbare, alleen Tenno met zijn waarschuwingen. Jammer, dat deze op reis was, anders kon hij eens nagaan of Jack nog hoorde tot het wilde stelletje jongelui. Nu ging ze alleen af op haar intuïtie en die deed haar Jack in zijn braafheid wantrouwen. Toch zei ze niets tegen Babs, wier vertrouwen ze niet durfde schokken en ze bleef bij haar oude voornemen, om over haar te waken. Als ze het zelf niet afkon, dan zou ze er desnoods iemand anders in betrekken. Babs' vader, tante Rens of... van Es. Hoe het mogelijk zou zijn om hem in deze delicate zaak te halen,

wist ze niet, maar dat zou de tijd wel uitwijzen. Ze moest, ze zou slagen. Jack kreeg haar Babsje niet en zelf beseftte ze niet, hoe er in haar vriendschap voor Babs een nieuwe factor was gekomen, dat deze was uitgroeid door een sterk gevoel van beschermende liefde, en dat ze er zelf wijzer en beter van werd.

HOOFDSTUK IV

BABS HEEFT HET MOEILIK

„Zeg, Babsje, wat ga jij doen?”

Moeder zag op van haar naaiwerk en stelde haar vraag vriendelijk aan Babs, die haar boek neerlegde en aanstalten maakte om de kamer uit te gaan.

Even kwam ze naar de tafel terug.

„Ik heb Dolf beloofd,” legde ze uit, „om samen met hem zijn quantum gymnastiekoefeningen te doen. Hij beweert, dat het de animo er in houdt als hij een ander ook ziet kikkeren en voor mij is het een patent middel om fit te blijven. Als we dan alle twee doodmoe neerzigen, praten we gezellig om bij te komen.”

„Best, kindje,” vond moeder, „maar overdrijf het niet, hoor! En vooral, maak het niet te laat. Je ziet er moe uit. Ja, kijk maar gerust in den spiegel,” voegde ze er lachend bij, toen Babs zichzelf eens opnam. „Het mag dan al interessant staan, die donkere kringen en een wit snoetje, maar ik zie liever mijn ouwerwetsche Rabarber-Babs.”

„O zoo,” deed vader nu ook een duit in het zakje.

Hij keek op van zijn werk, dat hij tegenwoordig dikwijls mee naar beneden bracht. Het was of hij maar niet genoeg genieten kon van de teruggekeerde huiselijke sfeer. Babs had wel erg haar best gedaan, maar met moeder was er toch iets anders gaan heerschen. Het heele huis had iets behaaglijkers en vader kon steeds moeilijk besluiten het zoo lang gemiste te verlaten. Lachend ruimde moeder hem dan een flinke plaats aan de groote tafel in, blij met zijn tegenwoordigheid.

„Babsje,” hield vader haar nog plotseling even staande en verwonderd keek ze hem aan om het eigenaardige in zijn toon, dat haar trof.

„Ja, Vader?” vroeg ze wel vriendelijk, maar lusteloos, veel kalmer en bezadigder dan vroeger.

Vader had zich nu heelemaal naar haar toegedraaid en verongelijkt zei hij:

„Weet je wel, dat ik tegenwoordig te kort kom?”

Even schrok ze. Wat was er gebeurd? Had ze zich iets te verwijten? Toen zag ze aan zijn ondeugend tintelende oogen, dat het een grapje was en dadelijk deelde zijn stemming zich aan haar mee. Vader in zoo'n bui was onweerstaanbaar. Ze ging naast zijn stoel staan en informeerde zoogenaamd bezorgd:

„Nee maar, dat is verschrikkelijk. In welk opzicht, Daddy?”

Hij had één van haar handen gegrepen om haar het ontsnappen moeilijk te maken en zuchtte nu pathetisch:

„Bijvoorbeeld het gebruik van mijn naam. Nu eindelijk heb je weer eens „Daddy” tegen me gezegd. Maar weken lang was het steeds een plechtig „vader” en uit jouw mond doet het me aan of ik zoo'n stiefexemplaar in het quadraat ben geworden en dat je me eigenlijk maar het liefst voor iets beters wou inruilen!”

„O engel!” Babs gooide het breiwerk, dat ze voor het praatje boven had meegenomen, onverschillig in de vensterbank, en met beide armen omknelde ze stijf zijn hals, terwijl ze een heele serie zotte, eigenbedachte namen voor hem afdraaide:

„Krullekopperige grappigerd, onvaderachtige Daddy, malle gezelligerd!” en tegen moeder, die glimlachend toekeek, ging ze door:

„Is hij nu niet een heerlijke knuffel-baby?”

Deze knikte en constateerde plagend:

„Ik moet toegeven, dat het een heel juiste beschrijving van je vader is.”

„Ja, hè?” glunderde Babs tevreden, en zette zich op zijn knie, waarna ze hem met moeder behandelde, als was hij inderdaad een baby, die er niets van begreep. „En weet u, wat ik zoo eenig van hem vind? Niemand, die hem op een vergadering zoo keurig hoort spreken of op kantoor de wet stellen, weet dat hij eigenlijk niets is dan een heel klein jongetje, dat zich dolgraag laat verwennen en vertroetelen.”

Ze was nu in één van haar ouwerwetsche buien en zonder antwoord af te wachten informeerde ze ernstig bij moeder:

„Wanneer hebt u eigenlijk ontdekt, dat deze schijnmeneer zoo'n lief kereltje was?”

Ze had haar armen nog zóó stevig om zijn hals, dat vader zich eerst moest loswurmen, eer hij in het midden kon brengen:

„Zeg eens, piepkuiken, wat heb jij met onze interne aangelegenheden te maken? Niets verraden, Dora, laat ze in pijnlijke onzekerheid. Het kind heeft so wie so al geen greintje ontzag voor haar ouden vader.”

„Die daar geweldig onder gebukt gaat,” vulde

moeder aan. „Ik had zeker verwacht, dat je haar dat had bijgebracht in den tijd, dat ik er niet was.”

„Toen?” Vader trok de wenkbrauwen heel hoog op. „Toen was ik op genade of ongenade aan haar overgeleverd. Ze verbeeldde zich, dat zij alles te zeggen had.”

„Wat zat jij onder de plak!”

Moeder schudde medelijdend het hoofd en vader gooide het over een anderen boeg:

„Daarom was ik zoo blij met jouw terugkomst!”

Er klonk iets anders in dan plagerij en Babs mengde zich in het gesprek:

„Nu zijn we op een chapiter, waar ik bij gemist kan worden. Behandel het samen maar grondig!”

Ze streek vaders haar in de hoogte tot een malle kuif en voegde er aan toe:

„Die volwassen dochter zal nu maar eclipseeren, dan kunnen jullie in zoete eenzaamheid dat onderwerp uitmeten!”

In een wip was ze van vaders knie af en om den hoek van de deur wuifde ze haar ouders nog eens vriendelijk toe met haar breiwerk en vroeg ondeugend: „zal ik er een papiertje op prikken met het opschrift: al wie hier binnentreedt, wordt verzocht eerst deugdelijk te kloppen?”

„Brutaal nest!” Vader mikte naar haar met een prop papier en ze hoorden haar nog in de gang lachen.

„Gelukkig,” zuchtte vader, „Dat was even de oude Babs, ik was al bang...”

Hij maakte zijn zin niet af en keek eens naar moeder, die haar werk liet rusten en hem aanmoedigde:

„Toe, Wouter, ga als je blijft door met wat je van plan was te zeggen.”

Even aarzelde vader toch nog, toen zei hij:

„Ik was bang, dat die verfrisschende hartelijkheid van vroeger er uit was. Ze werd zoo anders, net of ze over ons heen keek en ze kan zoo stil en gedrukt rondloopen.”

„Ja,” viel moeder nu peinzend in, „dat is heel langzaam gekomen. Soms ben ik wel eens bang of die vriendschap met Vermeer ook een verkeerden invloed op haar heeft. Hij doet wel geschikt en aardig, maar diep in mijn hart lijkt hij me de ware niet...”

Moeder keek vader aan, die zich met een ruk oprichtte.

„Dora,” zei hij scherp, „dus jij ook...”

„Ja.”

Moeder knikte bevestigend.

„Ik heb het al langer gedacht, maar och, ik durfde het eigenlijk niet dadelijk zeggen. Je vindt niemand gauw goed genoeg voor je kinderen.”

Vader speelde in gedachten met zijn vulpen en kwam er langzaam en bedachtzaam:

„Zoo stond het ook met mij en ik verlangde er naar om het met je te bespreken, maar...”

Nu onderbrak moeder hem heel vlug:

„Maar je was bang dat het nog teveel voor me zou zijn?”

„Zoo ongeveer was het,” gaf vader toe, „je houdt je wel kranig, maar zulke teere dingen, die Babsje betreffen, zouden je licht teveel aangrijpen.”

„Wouter!”

Moeders stem trilde verdacht en dadelijk stak hij haar over de tafel zijn hand toe, die ze greep! Het was of die haar steun gaf en haar het spreken gemakkelijker maakte:

„Heusch, Wouter, ik kan het weer allemaal aan. Met den dag voel ik me sterker worden en je hoeft me niet meer te sparen. Mijn krachten zijn weer op

het oude peil en ik wil ze graag voor mijn gezin gebruiken. Ik zou het zelfs weer zonder Babs' hulp kunnen stellen. Verberg dus niets meer voor me, maar laat me in alles deelen, net als vroeger, wat je zaken betreft en zeker over onze kinderen. We hebben het samen nog altijd tot een goede oplossing gebracht, is het niet, Wouter, als we het hadden besproken."

Er klonk groote ernst uit haar woorden en vader drukte de hand even inniger. Hij besepte, dat moeder werkelijk haar oude geestkracht had herwonnen. Dankbaar wijdde hij nu uit over de bezwaren, die hij tegen de persoon van Jack had.

"Hij is hier nu vaak genoeg geweest om hem te kunnen beoordeelen en in stilte heb ik hem ernstig geobserveerd. Hij maakt geen prettigen indruk op me, hij is me te . . . te hoe zal ik het noemen," even zocht vader naar een woord, dat zijn bedoeling weergaf en hij vond „te poezig, niet natuurlijk aardig en heelemaal niet open. Alleen tegen over jou durf ik uitspreken wat ik vermoed. Hij heeft ze achter de mouw, dit vertoon van louter vriendschap wil er bij mij niet in. Babs lijkt jaren jonger dan hij!"

Vader eindigde met deze woorden en keek naar moeder, hoe die reageerde. Maar ze staarde het raam uit, terwijl haar naaiwerk vergeten op tafel lag. Langzaam wendde ze toen haar gezicht weer naar hem toe;

"Weet jij hoe het kind tegenover hem staat, Wouter?"

Het kostte haar zichtbaar moeite die vraag te doen. In het jaar van haar ziekte had Babs zich sterk ontwikkeld en als een onaangename terugslag van haar afwezigheid voelde moeder hoe ze haar eigenlijk een beetje was ontgroeid. Babs had dingen

beleefd, waar moeder niet bij was geweest en nu bleven de oude, vertrouwelijke mededeelingen uit. Moeder wist, dat ze alleen met geduld die kloof zou kunnen overbruggen. Ze bouwde er aan, maar vlug ging het niet, ten minste niet vlug genoeg naar moeders zin, en ze bleef het voelen als een eigen tekortkoming, dat ze nu aan een ander, al was het dan ook vader, moest vragen hoe het met haar eigen Babsje stond.

Deze haalde de schouders op en met een wel-sprekend gebaar van zijn handen zei hij:

„Dat kan ik je heusch niet zeggen, Do. Bij al haar kinderlijke openhartigheid is ze op dit punt erg gesloten, maar als iemand het kan zeggen, is het Kuuk. Die twee zijn wel heel intiem.”

„Kuuk?” Moeder herhaalde de vraag en zei toen als bevestigend: „Kuuk! Ja, Kuuk!”

Ze knikte een paar maal:

„Ja, ik had in de kerstvacantie sterk het gevoel, dat ze graag eens ernstig met me wou praten. Ze is hier zelfs een paar maal geweest terwijl ze zeker wist dat Babs niet thuis was. Dan bleef ze rondhangen, maar er is niets van gekomen. Het is wel gek, vroeger lukte het me vanzelf om contact te krijgen met de kinderen...” even keek moeder moedeloos, toen richtte ze zich op, „maar ik weet dat het vooruitgaat. Toen was ik nog niet de oude. Jammer, want ik geloof dat Kuuk zich ook ongerust maakte en me graag had willen waarschuwen.”

„Die zit nu helaas in Londen,” betreurde vader, „ze is een lief, evenwichtig kind, dat Babs uitstekend begrijpt en ik zie haar voor véél menschkundiger aan. Ze heeft iets grappig resoluuts en weet precies wat ze wil. Die jonge dame kijkt met haar heldere oogen dwars door schijn heen.”

„Babs is te goedig,” peinsde moeder en vervolgde:

„zou ik Kuuk eens schrijven? Een lange brief met alles en alles er in?”

Ze opperde het aarzelend en ook vader was er niet erg voor.

„Daarvoor is de zaak te vaag. Zooiets kan je beter bespreken!”

Zijn voorhoofd trok in rimpels. Hij maakte zich werkelijk ongerust en wilde toch Babs niet dwingen tot een gesprek, waaraan ze blijkbaar geen behoefte voelde! Toen bedacht hij:

„Rens? Zou die op de hoogte zijn? Babs is groote vriendinnen met haar.”

Verbaasd keek hij plotseling op, want moeder had een snik niet kunnen weerhouden.

„Dora, wat hebben we nu opeens! Zoo erg is het niet met Babs gesteld. Trek het je niet zoo aan!”

Vader stond op en liep naar haar toe. Hij legde een vriendelijke hand op haar schouder en even legde moeder haar wang er op en bekende toen een beetje beschaamd:

„Dat was het ook niet, Wouter. Het is meer zelf-beklag. Ik vind het zoo'n ellendig idee, dat een betrekkelijk vreemde meer van mijn dochttertje zou weten dan ik zelf.”

Vader keek eens op haar neer met iets heel teers in zijn oogen.

„Vrouw,” zei hij, en uit zijn woorden begreep ze, dat hij haar gedachtengang goed had kunnen volgen, „laten we dankbaar zijn, dat alles nog zoo goed is terecht gekomen. Verleden jaar om dezen tijd zag het er vrij wat somberder uit en alles tegelijk mogen we niet verwachten.”

Met een ruk hief moeder het hoofd op. Ze had zich alweer hersteld.

„Ja, je hebt groot gelijk! We hebben alle reden tot dankbaarheid. Dolf, die weer geheel kan genezen,

en Babsje, och, die blijft wel van ons, haar win ik wel weer terug, dat voel ik. Dat andere is ontstaan terwijl ik weg was. Ik ben er om zoo te zeggen midden in komen vallen en als ze dan een rem-plaçante noodig had, wie kon ze dan beter nemen dan onze beste, eerlijke Rens."

„Nu weet ik beslist, dat je weer heelemaal in orde bent, Dora. Je ziet de zaak gezond in."

Vaders stem had een blijde en overtuigde klank en met een zucht van verlichting ging hij naar zijn plaats terug. Vanzelf kwamen ze weer op het eerste onderwerp terug en ze besloten, dat moeder werkelijk haar licht eens bij tante Rens zou opsteken.

„Wat worden we oud, Wouter," lachte ze half in ernst, half als grap, en vader kwam met het oude gezegde:

„Kleine kinderen kleine zorgen, groote kinderen groote zorgen."

Ze hoorden boven Babs' lach opklinken en vader, die net opstond om naar zijn vergadering te gaan, constateerde:

„Zoo heel zwaar te verantwoorden heeft ze het anders nog niet."

Op Dols kamer deed Babs nauwkeurig alle oefeningen met hem mee, die de heilgymnastiek-leeraar hem had voorgeschreven om dagelijks enkele keeren te maken. Vroeger zouden ze hem geen moeite hebben gekost al waren ze vijf keer zoo zwaar, maar het leek wel of zijn ziekte hem ook iets van zijn oude sportiviteit had ontnomen, en hij bang was om sommige spieren te gebruiken. Iederen dag opnieuw kostte het hem een dosis zelfoverwinning eer hij begon, en hij bedacht liefst een reden waarom het beter was ze voor éénmaal over te slaan. Daarom had Babs het als haar speciale taak opgevat om ze met hem méé te doen. Moeder was

weer zoo sterk, dat ze gemakkelijk alleen het huishouden beredderde en dit was iets, dat voor haar overbleef.

Nog maar kort geleden, in de kerstvacantie, was het Dolf gelukt om gedurende een paar minuten los te staan. Ook hiervoor had hij moed nodig gehad. Het was haast zeker, dat hij het eerder had gekund, maar telkens had hij gearzeld en beneden had de masseur aan vader en moeder toevertrouwd, dat dit een heel gewoon verschijnsel was, waartegen hij bij dergelijke patiënten veel te strijden had.

„Een invloed van buiten doet soms wonderen,” zei hij terloops, maar hoe kon men weten wie of wat bij Dolf ten goede zou werken? Ieder trachtte het zijne bij te brengen maar zonder resultaat. Toen was juist degene ten tooneele verschenen, die het bewerkstelligde en dat deed op haar heel bijzondere, eigen gemakkelijke manier. Het was Kuuk, die terug was van haar driemaandelijksch verblijf in Frankrijk en die, voordat ze nu naar Engeland ging om daar de taal te leeren spreken, even thuis was. Toevallig kwam ze een keer aanloopen, toen Babs en Dolf haast kibbelden, omdat hij maar half deed wat hij kon en Babs het huilen nader stond dan het lachen.

In een oogenblik begreep ze hoe de zaken stonden en nam ze de leiding.

„Toe luitjes, laat me mee doen!” riep ze opgewekt en ze had hoed en jas al op den divan gegooid. „Vooruit Dolf, wijs me de kunstgrepen van het vak om slangenmensch te worden.”

Ze commandeerde hem of ze met een gezonde te doen had en ontzag hem niet, zooals ze het thuis onwillekeurig allemaal waren blijven doen. Het was hun allen een tweede natuur geworden om te denken: „hij windt zich toch niet op?” of „hij vergt

toch niet teveel van zijn toch al geringe krachten?"

Het bleek, dat Kuuk de juiste manier had om hem aan te pakken en Babs, die veel opmerkzamer was geworden in den langen tijd, dat ze voor anderen zorgde, en moest opletten of moeder zich ook teveel vermoeide, zag iets oplichten in de sombere oogen van Dolf. Dadelijk deed hij mee, anders en beter dan tot nu toe. Ze hield zich opzettelijk op den achtergrond en liet de lenige Kuuk begaan, die elegant en zonder de minste moeite zich rekte, boog en lachend heen en weer „kikkerde" zooals ze het noemde. Haar leuke gezichtje glansde van belangstelling en Dolf spande zich in. Kuuk prikkelde hem tot verdere krachtsinspanning en ze bewonderde het vriendinnetje van harte, toen deze de vertooning plotseling afbrak en zich met een zucht in een stoel liet neervallen.

„Poeh!" hijgde ze niet geheel naar waarheid, „ik kan gewoon niet meer. Dat is ook meer dan genoeg geweest voor mijn eersten dag."

Babs begreep maar al te goed, dat die vermoeidheid gefingeerd was. Kuuk deed geregeld kamer-gymnastiek, maar als een verstandig meisje zag ze in, dat Dolf zich niet gewonnen zou geven en daarom gaf ze zichzelf uit voor de mindere.

„'t Ging fijn met je, Kuuk," vond Dolf. Dankbaar en overdreven theatraal riep deze uit:

„Kindertjes, dat schijnt nu vaker te gebeuren. Daar ontdekken we bij toeval mijn groote talent, dat tot nu toe heeft gesluimerd. Ik heb blijkbaar de grootste aanleg om luie, luxe jongetjes die liever hun gemak houden dan zich te vermoeien, tot wat nuttige krachtsinspanning aan te zetten."

Nog had Babs zich er buiten gehouden en ze hoorde Dolf met een ongewoon nederige stem vragen:

„Kuuk, toe, gun zoo'n sukkelig luxejongetje dan een sprankje van dat talent en kom vaker oefenen.”

Kuuk had eens quasi ernstig een vinger tegen den neus gelegd en diepe rimpels in haar voorhoofd getrokken, alsof ze die vraag geweldig moest overleggen. Toen had ze Kuuk-achtig hartelijk beloofd:

„Uitstekend, Dolf, dat kan. Laten we voor mijn vacantie twee keer per dag een vasten tijd af spreken.”

„Dolgraag!”

Dolfs stem had even getrild en gauw had Kuuk alle ontroering weggevaagd door te dreigen:

„Maar, jongetje, reken er op, dat ik je zal drillen. Geen stiekeme halve kniebuiginkjes meer. Mijn argusoog ontwaart alles en blijft op je gericht!”

Nog heel levendig stond het Babs voor oogen hoe ontroerd ze alle drie waren geweest, toen hij werkelijk een paar passen alleen deed, zonder stok en heelemaal rechtop. Ze schaamden zich niet, dat hun de tranen in de oogen schoten en toen Babs haastig naar de gang holde en „moeder, moeder” riep, had haar stem zoo'n eigenaardigen klank, dat deze van beneden kwam aandraven, in het vermoeden, dat er iets naars was gebeurd.

Dolf's vooruitgang bleef aanhouden en toen Kuuk naar Londen was vertrokken, kon hij al heel wat meer. Met geen van beiden had Babs er over gepraat, maar het was net of Kuuk nog iets anders in Dolf had wakker geroepen, dan alleen den wensch om gauw weer sterk en krachtig te zijn. Ze liet hen alleen, toen Kuuk afscheid kwam nemen en wist niet wat de twee samen hadden behandeld, daarnaar wilde ze niet eens vragen, maar op een avond had Dolf het niet meer alleen kunnen verkroppen en toen ze naast hem zat vertelde hij zijn zusje hoe hij Kuuk miste.

„Daarom zet ik het zoo door, van dit en van dat.”

Hij wees op zijn turntoestel en op zijn boeken, want hij had ook zijn studie weer opgevat.

„Ze heeft me laten beloven om niet weer in die moedeloosheid terug te vallen. „Niet slabakken, Dolf,” waren haar laatste woorden om het hoekje.”

Babs lachte even, het was zoo echt Kuuk, om het zoo eenvoudig uit te drukken, maar toen vroeg ze zacht: „Houd je van haar, Dolf?”

Sterk en overtuigd kwam zijn krachtig „ja” en weer vroeg ze: „En zij? Houdt ze ook van jou?”

Ze dacht aan de jolige Kuuk, die ze had helpen pakken en die ze naar het station had gebracht. Ze hadden een heel hartelijk afscheid van elkaar genomen en het laatste dat Kuuk haar op het hart had gedrukt, was geweest: „Hoor eens, Babsje, ik verwacht reuze epistels van je, wil je daar s.v.p. aan denken? En alles en alles vermelden, geen geheimpjes achterhouden. Begrepen?”

Ze had het beloofd en nu ging het door haar heen, of Kuukje misschien zelf een heel groot geheim met zich mee naar Londen had genomen. Wat had ze verborgen onder haar opgewekte vroolijkheid? Maar Dolf zuchtte eens en lichtte haar anders in: „Ik weet het niet, Babs. Ik heb haar niet verteld wat ze voor me geworden is en hoe ontzettend veel ik van haar houd. Daartoe heb ik geen recht. Eerst moet ik weer op mijn oude peil zijn en het attest van den dokter bezitten, dat ik heelemaal fit ben. Totdat ik zoover ben, moet ik wachten, al is het moeilijk.”

Hij balde onwillekeurig de vuisten, terwijl hij er bijvoegde: „Weet je wat het ellendigste gevoel is, Babs? Dat er anderen kunnen zijn, voor wie dergelijke belemmeringen niet bestaan. Wil je gelooven,

dat ik die onbekende concurrenten van harte naar de maan wensch?"

„Bij stilzwijgende overeenkomst hadden ze afgesproken om het onderwerp niet meer aan te raken, maar Babs nam geregeld de brieven, die ze van Kuuk ontving, mee voor hem en las ze hem voor, althans de gedeelten, die „geschikt waren voor jongensoortjes." Gewoonlijk kreeg hij alles te hooren, hoewel Babs dan wel eens gewetenswroeging had en twijfelde of het volkomen eerlijk tegenover Kuuk was, dat ze de ontboezemingen, die alleen voor een vriendin bestemd waren aan een ander voorlas. Maar dan dacht ze aan Dolf's weinige genoegens en aan zijn duidelijke pogingen om te helpen aan zijn beterschap en ze ging blijmoedig op dezelfde manier door. Ze wist, dat ze hem kon vertrouwen en dat hij nooit misbruik zou maken van wat hij zodoende van Kuuk's leventje te weten kwam. Dolf had zijn fouten, niemand wist het beter dan Babs, die zooveel met hem was opgetrokken in zijn herstelperiode. Hij was dikwijls eigenzinnig en veel-eischend, zijn humeur was den laatsten tijd, om het zacht uit te drukken, wisselvallig, maar de grondtoon van zijn karakter was een eerlijke ridderlijkheid. Babs suste daarom haar geweten in slaap en liet hem meegenieten van Kuuk's malle ontboezemingen en dwaze beschrijvingen van wat ze beleefde. Ze had op school altijd slechte cijfers voor haar opstellen gehad, maar ze bezat zeker de gave om in een brief een heel duidelijk beeld van haar omgeving te schilderen. Babs en Dolf hadden langzamerhand het gevoel of ze Mrs. Brown persoonlijk kenden en of ze blindelings de weg wisten in het verre, onbekende Londensche huis.

„Dolf en Kuuk" dacht Babs dikwijls bij zichzelf, wat pasten die twee goed bij elkaar en wat konden

ze een aardig paar worden. Hun toekomst leek zoo rooskleurig, als eerst Dolf maar weer het oude leven kon hervatten. Ze waren beiden menschen met een goeden wil en met ernst, die eerlijk het beste zochten. Ze kenden geen achterdocht en stonden te hoog voor bedriegerijtjes en leugens, die ze dan weer trachtten goed te praten. Dan betrok haar gezicht en dacht ze aan Jack, die zoo anders was. Telkens viel hij haar in iets tegen of schoot hij te kort in waarheidsliefde. Als ze bij Dolf zat, probeerde ze die gedachten op den achtergrond te schuiven, maar daar liet het zich niet houden. Teveel ellende ondervond ze er van. Haar vriendschap of hoe die verhouding van hem met haar mocht heeten, met zijn voortdurend kibbelen en dan weer bijleggen, was iets dat ze voor zich zelf had te verantwoorden. Ze kon er geen ander in kennen, want ze wist haar eigen gevoelens jegens hem niet eens te ontleden. Gelukkig, dat niemand het haar moeilijk maakte of het met haar wou bespreken. Vader ook niet, al keek hij haar soms zoo onderzoekend aan en ook moeder niet, die gewoon „best Babs” zei, als ze vertelde, dat ze met Jack uitging. Lieverds waren ze alle twee... Toen bedacht ze, dat ze bij Dolf zat voor zijn plezier en dat ze haar droomen voor later moest bewaren. Ze schudde zich eens, alsof zoo alle problemen van haar konden afvallen en legde plagend een hand op zijn kruiswoordpuzzel, die maar half zijn aandacht had, terwijl ze gekscherend vroeg:

„Je mag uit twee dingen kiezen, Dolle-man. Wil ik mijn arme hersens afpijnigen en scherpzinnig trachten te zijn in horizontale en verticale richting, of lokt je een spelletje schaak, dat je zeker wint? Dan is er een derde mogelijkheid, maar ik weet niet...”

Opzettelijk aarzelde ze en iets in haar doen deed

hem vermoeden wat volgde:

„Of interesseert je misschien de lectuur van een zeker iemand, die mijn vriendin is?”

De kleur sloeg hem uit. Met een ruk zat hij rechtop en omklemde haar arm met een hand, waarvan het geen twijfel liet of de spieren waren uitstekend in orde.

„Au,” gilte ze, maar hij lette er niet op. Het andere was van teveel belang voor hem.

„Babs,” snauwde hij haast, „jij onmenschelijk wezen zonder hart. Hoe kan je me zoo treiteren? Vooruit, kom op met dien brief of lees hem voor als ik hem niet zelf in handen mag hebben, maar een beetje gauw!”

Babs wist hoe goed het voor hem was om uit zijn gelijkmatigheid te worden gehaald en daarom gaf ze nog niet dadelijk toe. Hij moest flink opgezweept worden.

„Ten eerste,” beweerde ze streng, „laat ik me niet commandeeren, vooral waar het een groote gunst mijnerzijds beteekent, en ten tweede wensch ik niet mishandeld te worden. Als Dr. Versteeg je duimafdrukken op mijn arm constateert, laat hij je gewisselijk in een dwangbuis stoppen.”

Onmiddellijk lieten zijn vingers haar arm los en wreven ze zelfs barmhartig over de roode vlek, die ze hadden veroorzaakt door hun herwonnen kracht. Toch rekte ze het nog een beetje en stelde zijn geduld wat langer op de proef, niet beseffend, dat hij werkelijk zoo ondraaglijk verlangde naar nieuws.

„Vind jij het als een man van eer of als gentleman eigenlijk niet unfair, dat we te zamen het briefgeheim schenden van Mejuffrouw Kunera Oudenhoef.”

Tartend hield ze het bewuste epistel in de hoogte

en deed of ze het weer veilig in het binnenste vakje van haar tasch wou opbergen. Even zei Dolf niets, toen gaf hij zich over. Alle reserve gooide hij ver van zich en verlangend bekende hij:

„Babs, als jij eens kon voelen, wat het beteekent, om hier dagen en weken te liggen of een beetje rond te hangen in diezelfde kamer, zonder iets te hooren van degeen, die je leven vult en waarvoor je steeds den vriend hebt moeten spelen, zou jij dan ook niet elke gelegenheid aangrijpen om er tenminste iets van machtig te worden. Babs, verplaats je eens in dezen toestand.”

Het sterke gevoel, dat hem beheerschte, vibreerde in zijn stem en nog nooit had Babs beseft, hoezeer dit een levenskwestie voor hem was en hoe hij de allermoeilijkste periode van onzekerheid doormaakte. Zijn eergevoel duldde niet, dat hij iets aan Kuuk te kennen had gegeven en hij wist dus niets van háár gevoelens af. Tot nu toe had Babs het meer uit haar eigen oogpunt bekeken en zich luchtkasteelen gebouwd over een mogelijk later. Kuuk, haar beste vriendin, die dan tevens haar zusje zou zijn! Nu bezag ze het van Dolf's kant en kreeg ze een helderder inzicht in wat hij dóórmaakte. Hij moest tegenover haar zwijgen en alleen via zijn zuster bleef hij op de hoogte van Kuuk's doen en laten. Veel soberder ineens haalde ze den brief uit haar tasch en met een zucht van verlichting ging Dolf weer liggen. Hij sloot de oogen en met een nieuw begrip voor de gevoelens van haar broer, draaide Babs haar stoel een beetje om, zoodat ze zijn gezicht niet zag en hij zijn emoties vrij spel kon laten. Dolf merkte het wel degelijk en even overpeinsde hij:

„Als er meer meisjes op de wereld waren als Kuuk en Babs, zou het er heel wat beter uit zien.”

Toen had hij geen verdere gedachten meer voor iets anders, want Babs begon te lezen. Ze hadden al vroeger afgesproken, dat ze hem voorlas, wat ze wou en dat hij toch geen commentaar zou leveren, al merkte hij dat zij iets oversloeg. Zonder het onder woorden te brengen begreep hij, dat er dan een vertrouwelijke mededeeling kwam over iemand, die ze aardig was gaan vinden en dat die iemand geen meisje was. Ook wist hij, dat er een moment zou kunnen komen, dat Babs eerlijk moest biechten: „ik heb wel een brief, Dolf, maar voorlezen kan ik hem niet.”

Ze had dit maar als voorzorgsmaatregel genomen, want zelf dacht ze er geen oogenblik aan, dat het werkelijk kon gebeuren. Wel waren er steeds jongelui, die Kuuk aanbaden, maar zij zelf behandelde die affaïretjes met een grappige luchtigheid en ze was zelf nog nooit het slachtoffer van een verliefdheid geweest. Maar Dolf stond er anders tegenover. Babs wist dan ook niet, hoe vaak het hart hem in de keel klopte, als ze bij hem binnenkwam en ongevoorn ernstig keek of afwezig deed als hij vroeg: „Is er geen post, Babs?”

Ze had die stille buien veel den laatsten tijd en Dolf, die de oorzaak niet kende vreesde telkens:

„Nu is het gebeurd, Kuuk heeft iemand ontmoet, van wien ze is gaan houden en nooit wordt ze van mij.”

Nu was die angst weer een tijdje van de baan. Babs had hem onbarmhartig geplaagd, eer ze aan haar lectuur begon en dat was voor hem wel een heel zeker teeken, dat er geen hiaten in het voorlezen zouden komen.

Met blijdschap zag hij naar de vier groote, dichtbeschreven vellen, die Babs uit het couvert haalde en gladstreek. Het werd een heerlijk lang genoeg,

en geduldig, nu hij zijn zin kreeg, wachtte hij het begin af.

Babs maakte het zich met een kussen gemakkelijk in haar stoel en las:

„Mijn allerliefste Babsje,

Om te beginnen een reuze pluim voor het lange epistel van je, dat je me hebt geschreven en dat me weer eventjes heelemaal bij jullie in Holland bracht, zoodat ik verdaasd rondkeek in mijn Londensche kamer, toen ik het uit had. Ik vond het op dat oogenblik wel erg náár, dat ik zoover weg was, maar ik haalde eens een paar keer diep adem en hield me vóór, dat het nog maar kort duurt en hier is toch ook wel veel leuks te beleven... en het was weer in orde met ondergeteekende. Je vroeg me waar ik het plezieriger vond, hier of bij Madame Laubray. Nog steeds prefereer ik Engeland boven Frankrijk, hoe heerlijk het daar was en hoeveel ik daar ook heb geleerd. Hm, hm, wees niet bang dat ik ongewoon leergierig ben geworden, want dan ben je op het verkeerde spoor, want het is geen gewone wetenschap in den zin, die moeder er aan zou hechten, en of die bijster content zou zijn met de bijzondere branche, waarin ik me heb bekwaamd, betwijfel ik. Toch heb ik het noodig. Wij hebben ook laatst te zamen uitgemaakt, dat ieder modern meisje minstens het a-b-c moet kennen van flirten, wil ze zich in de wereld staande houden en niet voor antiek worden versleten. Nu, in Frankrijk zijn mijn beenen zeevast geworden.”

Even wierp Babs toch een blik achterom naar Dolf, om te zien welken indruk dit op hem maakte nu Kuuk zich zoo openlijk uitliet, maar zijn ge-

zicht stond kalm, terwijl er een geamuseerde glimlach om zijn lippen speelde. Blijkbaar wist hij even goed als zij hoe hij zoo'n tirade van Kuuk moest opvatten en dat haar woorden meer deden vermoeden dan haar daden uitwezen.

Gerustgesteld boog Babs zich weer over den brief heen en vervolgde:

„Om zoo te zeggen hebben ze me in Parijs daarvoor de lagere acte afgenomen en ben ik hier in Londen regelrecht naar de hogere school gegaan. Het is goed, dat ik me heb leeren verdedigen, want anders had ik het zwaar te verantwoorden. Soms hebben we hier ware woordengevechten en amuseeren ons kostelijk. Ik heb het reuze getroffen met die nieuwe meisjes, die hier nu een week zijn. Laatst schreef ik je al, dat ze een aanwinst beduiden en dat heb ik goed gezien. Kathleen, Maud en ik zijn vogels van een zelfde pluimage of als je het eenvoudiger wilt hooren, één pot nat! Ik moet vaak lachen over mijn angst om Engelsch te spreken, want soms kreeg ik gewoon de bibberkoorts als ik er aan dacht en nu kan het me al niets meer schelen. Zooals je ziet, went alles. Met het brutaalste air ter wereld brabbel ik er nu maar op los en volgens Maud, met wie ik een kamer deel — Mrs. Brown wilde dat dadelijk schikken — droom ik zelfs 's nachts hardop in keurig Engelsch. Had je dat ooit van me gedacht? Ik zelf niet. Maud heeft nu een blocnote naast haar bed gelegd en heeft me op handslag beloofd alles te noteeren wat ze me hoort brabbelen. Zoo hopen we de raadselen van mijn ziel te ontsluieren, die tot nu toe nog ondoorgrondelijk zijn. Je moet weten, dat we laatst naar een lezing op dat gebied zijn geweest en de spreekster betoogde met klem, dat men uit

iemands droomen diens diepste en innigste wezen kon leeren kennen en ontrafelen. Dat konden we dus niet laten passeeren en Maud speelde het ook keurig klaar, maar wat denk je van de volgende bijdragen, die ze aan de vergetelheid ontrukte en met vaste hand op papier heeft neergelegd:

„Don't be an ass, Dick!”

Hier deed een hartelijke lach van Dolf Babs opkijken en over den brief heen knikte ze hem toe:

„Nog al niet erg verontrustend, die raadselen van Kuuks ziel, hè Dol-le-man?”

Hij verschikte iets aan het kussen onder zijn hoofd en lachte verteederd:

„Het is een kleine strop!”

Toen werd de conversatie afgebroken en las ze verder:

„Maud en ik zijn reuze innig samen geworden, maar toch weer heel anders dan jij en ik, Babse-kind. Je hoeft niet groen en geel van jalouzie te worden, maar in ernst, Babsje, je weet wel hoe ik het meen. Jou, mijn vriendin, kan niemand evenaren, maar nu ik het hier zonder je moet stellen, heb ik in Maud een prettige plaatsvervangster. Ze is kunstzinnig aangelegd en daarom is ze dan ook naar Londen gestuurd. Haar vader heeft hoop, dat haar talent hier verder wordt ontwikkeld en iederen ochtend stapt ze naar een atelier, waar een ijselijk-artistieke meneer in een fluweelen jasje even gauw met nijldige halen uitveegt, wat zij mit Mühe und Not op het doek toover. Ik ben een paar keer mee geweest en het stemde me bepaald down. Wat een geluk, dat ik als gewoon sterveling op de wereld ben gekomen zonder de minste aspiratie voor Hoogere Kunst met twee

geweldige hoofdletters! Enfin, aspiratie of niet, dat eerste bezoek is me al duur genoeg komen te staan. Op verzoek van Maud had ik mijn knalblauwe pakje aangetrokken en dat gekke hoedje dat we samen nog hebben opgediept, weet je wel, op mijn hoofd geplant. O, Babsje, de gevolgen waren funest. Luister maar. Eerst zag meergenoemde artist me niet, toen schemerde het hem blauw voor de oogen, hij richtte een paar half toegeknepen oogen op me met een onpersoonlijken blik, alsof ik een wassen beeld bij Madame Tussaud was. Toen kwam er leven in hem, alles ging bewegen tot aan het puntje van zijn neus toe. Opgewonden ijsbeerde hij om me heen, steeds maar tegen Maud redeneerende, net of ik doofstom of imbeciel, en niets van de Engelsche taal machtig was. Onder ons gezegd en gezwezen leek het er erg veel op. Ondanks mijn training ontging me heel wat van zijn woordenstroom, doordat hij zijn pijp in den eenen mondhoek geklemd hield en alleen door het andere hoekje praatte in een razend tempo vol rare klanken. Wel wist ik, dat het over mij ging en ik trachtte den draad te vatten, maar wat ik er van snapte, leek me te gek om waar te zijn. Toch had ik het bij het rechte eind, toen Maud mij kalmer het gesprek overbracht, terwijl Mr. Long-Beats — zoo heet de schilder — met veel „a-hems” en een aantal bevestigende „yes, yes-sen” dit onderstreepte. Babsje, kind, als je blijft, houd je nu stevig aan je stoel vast, anders tuimel je van verbazing op den grond. De man had namelijk een model noodig voor één van zijn schilderijen, een typisch Germaansche meisjesgestalte, en nu bleek ik je ware daarvoor te zijn. Ik benaderde tenminste zijn ideaal, mijn haar en oogen hadden den juisten tint,

en de typische vorm van mijn kin of heele gezicht deden de rest. Gelukkig, dat die kinnebak van me eindelijk eens iemand tevreden kon stellen, tot nu toe hoorde ik hem meestal in afkeurenden zin betitelen als: „een koppig kinnetje.” Enfin, Maud vroeg me in duidelijke woorden of ik er iets op tegen had om als model te dienen. Ik moet er vrij onnoozel hebben uitgezien, want Maud kampte met een onbedwingbare lachlust, terwijl Mr. Long-Beats allergriezeligst kraakte met zijn lange vingers en zijn handen wrong alsof zijn toekomstige kunstenaarscarrière van mijn besluit afhing. Kan je je begrijpen, dat ik er niets geen zin in had en het eigenlijk vreeselijk eng vond? Ik retireerde langzaam naar de deur en Maud, die me al genoeg kende, liet me begaan en suste onderwijl den artist. Ze mompelde iets van „very shy and very funny” en dat ze het met Mrs. Brown zou bespreken en dadelijk opbellen over het resultaat. Mr. Long-Beats hield op met het maltraiteeren van zijn vingers, en ik ademde bevrijd. Een schitterende oplossing! „Doe een goed woordje voor mij bij „your most interesting young friend” waren zijn laatste woorden, die ik heelemaal verstond en toen we weer veilig en wel op straat waren aangeland, moest ik Maud in haar arm knijpen om het niet hardop uit te gillen. Zij zelf was ook opgewonden en we zijn één van die zalige Lyons ingevlucht om ons teveel aan emotie te bedaren met soezen en ijs en nog eens cake en ijs en thee!

Toen Mrs. Brown zich later ongerust maakte over ons gebrek aan eetlust, vertelden we haar wat me was overkomen; zij vond het heelemaal niet zoo gek, maar kirde met haar grappige, hoge stem, dat „mr. Long-Beats a very famous pain-

ter'' was en dat ik me zeer geveleid moest voelen door zijn belangstelling en zijn verzoek. Je begrijpt wel hoe het is afgelopen. Ik zit nu uren zoet te poseeren en tracht die „interesting'' uitdrukking op mijn gezicht te persen, die hem den eersten keer zoo frappeerde, ook hijsch ik me gedwee in een korenblauw gewaad en tracht precies te doen wat hij me uitlegt. Het is alleen verschrikkelijk naar, dat ik zoo'n slaap krijg van dat stilzitten, soms voel ik mijn hoofd al knikbollen, maar Mr. L-B mompelt dan beleefd: „Just wander about'' en ik vertreed me in zijn atelier. Soms waag ik dan een oogje aan mijn conterfeit-sel en prevel beleefd iets van „so very striking'', hoewel ik geen greintje gelijkenis zie. Volgens mij houdt het geheel het midden tusschen een renpaard, dat van een stoomfluit schrikt en een aangekleede bezemsteel, die omvalt, maar Maud, die heusch nooit aanstellerig doet is verrukt en gisteravond in het donker vertrouwde ze me toe, dat ik nog eens zal worden opgehangen in de National Gallery, mijn beeltenis dan, zooals je wel met je snuggere hersens zult hebben begrepen. Zoo'n vaart zal het wel niet loopen, al heeft Mr. L-B, (zijn heele naam is me te lang) een goede reputatie...

Ik begin al aan hem te wennen en zie de vlekken op zijn jas niet meer, hoewel ik met liefde een shilling zou offeren, zoodat hij een gratis „hair-dressing'' kreeg. Ik dacht dat artistieke haarlokken uit de mode waren, maar uitzonderingen moeten nu eenmaal den regel bevestigen. Hij van zijn kant heeft aan Maud bekend, dat hij mij een „curious specimen'' vindt. Dat is sedert hij ontdekt heeft dat ik behalve Engelsch ook een woordje Duitsch en Fransch kan spreken en zelfs

de klassieke talen tot mijn uitrusting behoren. Maar het knaleffect is geweest, dat Michel Angelo, zijn teerbeminde kat, zich verwaardigt op mijn schoot te springen en daar luid spinnend een dutje gaat doen. Michel Angelo, de naam wordt nooit verkort, is als het ware onze postillon d'amitié geweest en hij heeft me nu beloofd, dat ik een schets mag uitzoeken als de schilderij klaar is. Maud beweert, dat ik de grootste boffer ter wereld ben en ik vind het zelf ook eenig. Als ik later ooit eens trouw, komt het in mijn huis te hangen op een plaats, waar je het dadelijk ziet en wee den pretendent, die weigert dit goed te vinden. Nooit of te nimmer schenk ik hem mijn hand, laat staan mijn hart."

Weer hield Babs even op met lezen en moest ze naar haar broer kijken. Hun oogen ontmoetten elkaar.

„Als dát haar eenige voorwaarde is, lijkt de zaak me heel gezond," lazen ze er wederkeerig in, maar ze zeiden het niet hardop.

Zorgvuldig legde Babs de velletjes op elkaar en nam het laatste ter hand. Ze tuurde er op en wachtte even, toen vond ze: „vooruit, dat dan ook maar," en vervolgde:

„Ziezoo, Babsje, dit avontuur heb ik je alweer verteld en nu komt er nog iets anders. Ook dat kan je onmogelijk raden, maar je hebt een recht om het te hooren, want we hebben elkaar indertijd plechtig beloofd om eerlijk op te biechten wanneer we een huwelijksaanzoek hadden gehad. En Babs, dat is mij, mij van alle menschen overkomen! En ik, die vast en zeker dacht, dat ik in

een hofje terecht zou komen met een tekkel en een kanarie, plus de spreekwoordelijke warme stoof! Schrik maar niet, meisje, want het kan nog gebeuren, want ik heb het afgewimpeld. Stel je voor, dat ik met een Engelschman zou trouwen! Nee hoor, ik vind die boys heel aardig en schiet heel goed met hen op, maar het gaat mij zooals Madame Laubray het uitdrukte, toen Claire zoo dweepte met het filmacteuurtje van den overkant! Ze zijn volgens haar „bon pour le badinage, non pour le mariage.” Maar om op mijn huwelijksaanzoek terug te komen. Ik hoef je natuurlijk niet te vertellen, van welken kant het kwam. In mijn vorigen brief schreef ik toch al, dat Dick bedenkelijke symptomen van verliefdheid begon te vertoonen, die crescendo gingen en dat hij zoo geweldig sentimenteel kon zuchten. Ik nam het niet au sérieux, want een week geleden was Maud nog zijn idaal, maar het schijnt, dat mijn promotie tot schildersmodel mijn waarde sterk heeft doen stijgen. Toch had ik deze climax niet verwacht, anders had ik wel maatregelen genomen, dat hij me niet alleen te spreken kreeg. En stel je nu eens even voor, waar de scène plaats vond. Je denkt aan maneschijn of schemerlampen, maar nee hoor, het was in de „scullery”. Minder poëtisch plekje had hij moeilijk kunnen uitzoeken! Ik zal je uitleggen hoe het in zijn werk ging. Harriet had haar uitdag en Maisie, het tweede meisje, dat anders invalt, had een dik gezicht van kiespijn en moest naar bed. Mrs. Brown was zwaar verkouden en we hadden haar eenvoudig op den divan geïnstalleerd, terwijl ik aanbood voor supper te zorgen en Maud in de eetkamer de tafel dekte, enz. enz. Juist wilde ik water op de koffie gieten, toen Dick zich in de deur vertoonde. De andere

meisjes waren nog niet thuis en we waren dus alleen.

Maar geen oogenblik dacht ik aan zooiets!

„Ga eens een beetje uit het licht,” verzocht ik hem en doordat ik opkeek, brandde ik me aan het gloeiende hengsel van den ketel. Het was niet erg, maar ik schrok. Een weinig damesachtig „damn” ontsnapte me, terwijl hij naar mijn geblesseerde hand greep. Nog vermoedde ik niets en meende dat hij wou zien of ik me echt bezeerd had, maar nee, hij drukte hem teeder, en stak een heele speech tegen me af over „the little dutch girl”, die behalve andere goede eigenschappen nu ook nog zoo huishoudelijk bleek te zijn en hij vroeg of ik die zorgen voor het heele leven aan hem wilde wijden. In minder dan geen tijd trok ik mijn hand terug en vroeg hem of hij gek was geworden. Hoe lang kenden we elkaar eigenlijk? Het was al te bespottelijk en ik nam geen blad voor den mond, maar deelde hem kort maar krachtig mee, dat ik hem nooit tot het mikpunt van die teere zorgen zou kiezen, ook al werd ik honderd jaar. Hij wou het niet gelooven en lachte alsof ik een grapje maakte.

„Oh, darling, it can't be true,” begon hij, maar ik had er genoeg van, en met de koffiepot als een soort ram voor me uit, zeilde ik de deur uit, mijn hoofd trotsch omhoog, maar ik waagde me niet meer in de buurt van de scullery en ontweek Dick zooveel mogelijk. Pas later drong het tot me door, dat ik in allen ernst ten huwelijk was gevraagd, iets wat me altijd geweldig interessant had geleken. Maar nu het echt gebeurde, was het niets leuk, Babsje, en dit is weer één van de teleurstellingen van onzen staat van volwassenheid. Weet je nog hoe we vroeger die mogelijkheden bespraken en ons voornamen als ware heldinnen

op te treden? Nu, in het werkelijke leven is het mij jammerlijk mislukt. Ik vond het dood-griezelig en zegende de koffiepote met kokenden inhoud, die een eind maakte aan ons onderhoud. Gelukkig woont Dick bij Mrs. Brown's zuster en is hij nu naar Schotland vertrokken in zijn wagen om daar te gaan klimmen.

„Poor boy!” lamenteerde Mrs. B., die dol op hem is en ze keek er mij bij aan, alsof ze wist, wat er is voorgevallen, „het is daar zoo guur en vochtig en hij met zijn aanleg voor rheumatiek. Als hij zijn overschoenen en zijn pull-over maar niet heeft vergeten!”

Mocht je dus eenige liefdevolle gedachten aan den armen Dick willen wijden, dan kan je je hem voorstellen hoe hij jichtig en rillend door de Hooglanden tippelt zonder degelijke beschutting aan zijn voeten, terwijl zijn doelmatig truitje waarschijnlijk in kranten verpakt plus mottenballen op een plank van zijn kast rust.”

Hier zweeg Babs en ze legde het velletje neer, alsof de brief uit was. Achter zich hoorde ze een beweging en toen ze omkeek, zag ze dat Dolf zich op een elleboog had opgericht. Dringend vroeg hij:

„Babsje?”

Ze wendde haar oogen af, eer ze met een onduidelijk: „Ja?” antwoordde.

Zijn arm raakte even haar schouder en overredend klonk zijn stem:

„Babsje, toe, lees nu verder. Je deed alsof het uit was, maar dat is niet zoo, ik weet dat er nog iets komt.”

Het was tegen hun afspraak, dat er over gediscussieerd werd, maar ze dachten er geen van beiden aan op dat oogenblik. Even peinsde Babs ernstig eer zij vervolgde.

„Ja,” bekende ze toen, „je hebt gelijk. Dat is ook zoo en eigenlijk had ik er ongemerkt een eind aan willen draaien, zonder dat je er achter kwam, maar ... toen het er op aankwam ... ik weet niet wat me er van afhiel...”

Weer wachtte ze even en keek hem peinzend aan en hij overhaastte haar niet.

„Dolf,” zei ze toen langzaam en met nadruk, „als ik je dit laatste nu eens wél voorlas, zal je er dan niet méér achter zoeken dan ik weet dat Kuuk er mee bedoelt? Kan je het zóó opnemen?”

Ze zag den plotselingen schrik in zijn oogen.

„Nee,” legde ze gauw uit, „het is niet wat je denkt, niets bijzonders, alleen ... het zou het kunnen worden!”

Nu knikte hij even bedachtzaam als zij had gesproken:

„Ik beloof het,” en liet zich weer neervallen.

Babs hernam haar lectuur wat aarzelend, nog niet geheel zeker of ze er goed aan deed en las:

„Babsje, ik heb nu eenmaal zoo'n lang epistel neergepend, dat er nog wel een stukje bij kan en ik ga je iets vertellen, dat ik in mijn eentje heb bedacht. Je weet, dat ik van Maud ben gaan houden en nu wil ik haar te logeeren vragen. Snap je waarom? Om haar met Tenno in kennis te brengen, en ... de rest! Zie je, ik zou het zoo heerlijk vinden, als hij met een vriendin van mij ging trouwen. Jij hebt hem nooit willen aankijken en daar mijn andere broers al voorzien zijn, krijg ik jou dus nooit als schoonzuster. Het is nu eenmaal altijd mijn ideaal geweest, een vriendin-schoonzuster en ik zou er ik weet niet wat voor over hebben. Nu het niet met jou kan gebeuren, probeer ik me „the next best” te ver-

schaffen in de persoon van Maud! Wat denk je er van? Is er kans op slagen? En nu ik dit van mijn hart heb, eindig ik heusch. Doe aan je familie en vrienden de groeten en zeg vooral tegen Dolf, dat ik er vast op reken om met hem te gaan zeilen, als ik weer thuis ben. Voor je zelf een hartelijk pootje van je Kuuk."

Zonder verdere woorden stond Babs op, ze keek niet naar Dolf, die ook zweeg. Ze was van plan, hem nu alleen te laten met de gedachte aan dat ééne zinnetje: een vriendin-schoonzuster is mijn ideaal. Ik zou er ik weet niet wat voor over hebben.

Het waren woorden, die tot nadenken konden stemmen en waaruit een mensch althans eenige hoop kon putten en ook alweer tegen hun gewoonte in, liet ze den brief naast hem op den divan vallen, zoodat hij hem nog eens zou kunnen overlezen. Maar toen ze wou wegsluipen, hield hij haar even aan haar rok vast:

„Babsje!"

Het klonk wat schor. „Als ik jou ooit eens kan helpen, meisje, vraag het dan! Wanneer je zelf eens zooiets in je leven krijgt!"

„O," ging het scherp door haar heen, „maar dat heb ik al, kon ik je maar alles en alles vertellen en raad vragen!"

Maar ze wist niet hoe ze moest beginnen en met een drogen snik rende ze de kamer uit, naar boven, waar ze tegenwoordig een klein, eigen hokje had. Moeder had van het oude kofferkamertje een leuk vertrekje gemaakt, omdat ze het noodig oordeelde dat elk der meisjes, hoe goed ze het ook samen konden vinden, haar eigen privéterrein had, vooral nu ze beiden zoo'n verschillend leven hadden. Voor den

zooveelsten keer in de laatste maanden was Babs dolblij met dien verstandigen inval van moeder. Ze liet zich nu voorover op haar divanbed neervallen en ze kon hier ongestoord uithuilen, zonder dat Iet met de beste bedoelingen zou trachten te troosten of peilde welk verdriet ze kon hebben. Hier merkte niemand iets van haar huilbui en ze hoefde geen verantwoording te geven van de tranen, die ze stortte. Ze kon het tegen zichzelf niet eens goed onder woorden brengen, maar ze had het wanhopige, onmachtige gevoel, als liep ze tegen een blinden muur op. Ze kon niet meer vooruit en ook niet achteruit en wist niet uit te maken, wat ze nu eigenlijk voor Jack voelde. Het kon geen liefde zijn, maar veel eerder een sterk gevoel van medelijden en zorg voor Jack, die beweerde niet zonder haar te kunnen leven! Maar aan één ding twijfelde ze niet. Ze was niet gelukkig als ze bij hem was. Moe was ze het, vreeselijk moe, om altijd de sterkste te moeten zijn en hem steeds te moeten steunen. Jack leek wel een stuurloos schip, dat met alle winden meedraaide en hij verwachtte dat zij het roer ter hand zou nemen. Waarom kon hij uit zichzelf niet wat flinker worden? Wel beloofde hij steeds weer beterschap, maar even vaak bleef hij in gebreke. Zijn oude vrienden liet hij niet lopen en die bedierven het beetje ijver en werklust dat zij hem bijbracht, weer volkomen. Maar ook nu kwam ze niet tot een oplossing van wat ze moest beginnen en eindelijk stond ze op. Ze bette haar oogen voor den spiegel, met water, en trachtte verder met een vleugje poeder de sporen van haar tranen weg te werken. Ze verbeeldde zich, dat niemand bij lamplicht iets bijzonders aan haar zou zien, maar moeder en vader, die vroeg terug was, zagen het beiden, en toen ze bij de theetafel nog een laatste kopje thee inschonk, wisselden haar

beide ouders een blik: „'t kind heeft alweer gehuild, ze heeft verdriet.”

Moeder knikte vader eens toe en hij voelde sterk en geruststellend, dat zij er weer was en zou waken over hun Babsje, die nooit alleen zou staan, omdat zij beiden er waren, die zouden ingrijpen en helpen, wanneer het noodig was en ze toonde die hulp te begeeren.

HOOFDSTUK V

DOLFS HERSTEL — HUGO GRIJPT IN

Ietje, Babs en Lex waren met z'n drieën in de huiskamer. Zooals gewoonlijk zat Iet achterovergeleund in een lagen stoel, met een lijvig boek op schoot, waarin ze heelemaal verdiept leek. Op het tafeltje voor het raam schikte Lex op een tinnen bord appels, bananen en sinaasappels tot een artistiek geheel. Hij had sinds kort aanleg bij zich zelf voor schilderen geconstateerd en hoopte dit stilleven tot een meesterstuk te maken, waardoor vader zoo verstomd zou zijn, dat hij de lang begeerde lessen opgedrongen kreeg. Zijn leeraar op school gaf in den avond een cursus en daarnaar zag hij reikhalzend uit.

Babs was de eenige, die niets deed, ze kon zich niet tot bezigheid dwingen. Ze was er veel te onrustig voor. Eerst probeerde ze een paar zinnen in het boek te lezen, dat moeder haar had aangeraden, maar ze legde het al gauw weg omdat het haar niet kon boeien, en ging breien. Het fleurige pull-overtje met het aardige patroon, was haar opeens veel te ingewikkeld, na iedere pen keek ze op, legde het neer

en liep naar het raam of vergeleek haar horloge met de klok, waarvan de wijzers wel leken te kruipen.

Weer had ze zich opgesteld vlak voor Lex' uitverkoren schildershoekje en vergat heelemaal, dat artisten ruimte en licht noodig hebben voor hun werk, zoodat Lex zijn toch niet lang geduld verloor en woedend werd.

„Draaitol,” voegde hij haar in groote verontwaardiging toe, „jij doet niets dan heen en weer rennen en me gruwelijk in het licht staan. Hoe kan ik een goed effect krijgen, als jij schaduwen werpt. Ga in vredesnaam zitten en brei die oude sok af.”

„Sok!” Babs snoof minachtend, „jongen, je hebt geen notie van zooiets. Het wordt een dot van een truitje. Kijk maar,” en ze hield het patroon omhoog.

„Al werd het een galakleed, dan kon het me nog niets schelen. Jij lijkt wel mal vandaag, met je eeuwig wip-van-het-stoeltje.”

Hij raapte den appel op, dien ze met haar drukke manoeuvres op den grond had doen rollen en hij kneep zijn oogen half dicht, op ware artistenmanier.

Schouderophalend liep Babs de kamer weer in. Ze deed haar best, nu rustig te breien, toen Ietje zich in het geval mengde. Het bleek nu wel, dat ze niet zoo verdiept in haar lectuur was geweest als ze voorgaf. Den laatsten tijd leefde ze trouwens niet meer geheel in haar eigen belangetjes en dit was één van de groote verbeteringen in haar karakter, die het laatste jaar had bewerkstelligd. Haar belofte aan Babs om te trachten minder zelfzuchtig te zijn, was ze trouw nagekomen en nooit bleek ze te zijn vergeten, dat haar zusje zich vrijwillig voor haar had opgeofferd. Ze had geleerd, ook aan anderen te denken. Nu klapte ze dan ook resoluut haar boek

dicht, schoof het een flink eind uit haar buurt, om niet in de verleiding te komen weer te gaan lezen en wendde zich tot Babs. Ze had dit al eerder stilletjes gedaan, maar nu gebeurde het openlijk en staarde ze Babs lang en doordringend aan.

„Zeg eens, Babsje,” kwam er toen, „wat heb je eigenlijk? Je bent anders dan anders. Net of je geweldig nerveus bent. Is dat soms zoo? Biecht eens op!”

„Nou en of, geen klein beetje!”

Babs gooide bij die onomwonden bekentenis haar breiwerk ruw neer en met beide handen aan haar keel vertelde ze:

„Het is of ik hier word dichtgeschroefd en ik stikken moet van benauwdheid.”

Voordat het op deze vreemdsoortige woorden kon ingaan, schoot Lex' stem, die zoo heerlijk kon overslaan verontwaardigd een eind de hoogte in.

„Lieve tijd, wat stelt dat kind zich aan! Krijgt ze het me daar niet op d'r zenuwen, net als een ouwe juffer. Het hart klopt haar in de keel. Het is treurig hoe weinig benul menschen met eindexamen gymnasium A toch van de menschelijke constitutie hebben. Past uwee maar op, liefje, dat de zenuwen niet naar binnen slaan in uwes hartwater! 't Zou effectief uwes heele kostelijke gezondheid ruïneeren!”

Hij deed prachtig de stem na van het vrouwtje, dat geregeld eens per week met een vischkar aan de deur kwam en dan steeds lange jeremiades over haar gezondheid hield, tot veel vermaak van de kinderen Eerens. Maar Lex mocht dezen keer Babs ongestraft plagen. Anders was ze gauw genoeg te vinden voor een gesprek met spitsvondigheden, waarbij ze trachtten elkaar af te troeven. Nu was ze niet in de stemming en ze besloot de onzekerheid en angst, die ze in zich omdroeg niet langer alleen te verwer-

ken, maar ze uit te spreken en ze met de andere twee te deelen. Misschien dat het dan gemakkelijker te dragen viel.

„Hoe vinden jullie het eigenlijk, dat vader en moeder er samen met Dolf op zijn uitgetrokken,” vroeg ze dringend, „vinden jullie het niet vreemd?”

„Zeg,” snoof Lex dadelijk hoonend, „mogen ze dat soms niet en ben jij jaloersch? Jij hoeft toch niet overal met je neus bij te zijn, al schijn je je dat te gaan verbeelden!”

Maar weer negeerde ze deze uittarting tot een genoeglijk kibbelpartijtje en kwam ze aan met haar eigen gevolgtrekking uit dat feit:

„Er is iets ongewoons aan de hand! En weet jullie wat het vast en zeker is? Ze zijn met z'n drieën naar den professor voor een laatste consult, waarover vader het laatst eens heeft gehad. Ze hebben het ons niet willen zeggen, omdat we anders ook maar van streek zouden raken.”

„Jij misschien,” vond Lex, die dien middag erg in de contramine was, omdat hij ook iets van spanning had gevoeld en het niet thuis kon brengen. Hij reageerde dan met een soort bravour, of niets hem iets kon schelen terwijl hij juist erg gevoelig was. Hij gaf zijn zoogenaamde ingespannen bezigheid nu ook op en tuurde uit het raam, de straat af zoover hij maar kon kijken. „'k Zie niets,” bromde hij, „en ze zijn al minstens anderhalf uur weg. Dat lijkt me rijkelijk lang voor zoo iets!”

„O,” schrok Ietje, die de eenige scheen te zijn, die niets had vermoed en dus haar kalmte had kunnen bewaren, „je hebt vast gelijk, Babs. Het viel me aan de koffie op, hoe bleek Dolf zag en moeder was den heelen ochtend al zenuwachtig.”

„Waarom doen ze het dan? Niemand kan hen toch dwingen?” vroeg Lex angstig.

Hij had zijn onverschillige houding heelemaal laten varen en was één en al belangstelling naar wat Babs er meer van wist. „Dolf is toch best in orde, dat kan een kind hem aanzien, dus . . .”

Babs knikte.

„Dat vond ik eerst ook, maar ik ben het anders gaan begrijpen. Wij, leeken, zijn best tevreden, maar Dolf wil absolute zekerheid hebben of hij weer als een gewoon mensch kan leven,” vertelde ze. Maar Lex was nog niet klaar, dat zag ze aan zijn gezicht en ze vervolgde:

„Dr. Versteeg zelf is heel tevreden, dat heb ik hem hooren zeggen, maar de hoogste autoriteit, die Dolf indertijd in zijn allerslechtste periode heeft meegeemaakt, moet nu oordeelen met Röntgenopnamen en ik weet niet wat al. Dolf is geweldig serieus en hij vindt dat hij het aan zichzelf en aan . . . ons allemaal verplicht is.”

Ze had even gearzeld, eer ze haar zin afmaakte, want bijna had ze gezegd, „eer hij aan andere dingen mag denken,” maar ze begreep, dat Lex dan meer wilde weten. Hij was slim en gevat, en Ietje knikte nu instemmend.

„Natuurlijk is het beter, maar ik vind het toch kranig van hem! Massa's menschen gebruiken liever struisvogelpolitiek, ze sussen hun angst in slaap, maar Dolf heeft zedelijken moed. Geloof maar, dat het geen kleinigheid is, om dien tocht te maken.”

„Dolf is een kerel uit één stuk!”

Met bewonderende overtuiging zei Lex het van zijn broer en onwillekeurig dachten ze alle drie terug aan de pijnlijke behandeling, die hij had doorgeemaakt en aan de vermoeiende oefeningen, die hij dag aan dag had moeten doen eer hij het gebruik van zijn spieren had teruggekregen. Nog sloeg hij de laatste nooit over.

„Maar,” echte angst klonk opeens in Ietje's stem, die vreemd beefde, „als die prof nu toch weer iets ontdekt, dat nog niet heelemaal goed is, wat dan?”

Ze keken elkaar een oogenblik sprakeloos aan, maar Babs wilde eenvoudig niet weten, dat zoo'n mogelijkheid bestond. Haar ingeboren optimisme verzette zich er tegen.

„Dat kan niet!”

Ze zei het met klem en wilde de anderen haar geloof wel opdringen. Toch smeekte ze opeens: „Laten we vooral niet laten merken, dat we iets hebben vermoed, als ze thuis komen. We moeten heel gewoon doen. Moeder heeft gevraagd of ik voor thee wilde zorgen, want dan hoopte ze weer thuis te zijn.”

„En die is nog niet klaar, het water staat nog niet eens op.”

Lex' blikken gingen van de klok naar de theetafel en Babs keerde zich al onwillig van het raam af, waardoor ze weer uitkeek, toen Ietje haar vóór was.

„Blijf jij maar turen, zuster Anna,” plaagde ze aardig, „ik zal het eens voor de variatie doen,” want ze begreep wel, dat Babs' handen heelemaal verkeerd zouden staan. Die had geen gedachten van Dolf af. Ze had zich dit heele jaar aan Dolf gewijd en daaruit was een mooie vriendschap tusschen die twee ontstaan, zoodat nu haar angstige verwachting des te grooter was. Ze haalde dan ook verlicht adem. Stel je voor, om nu iets anders te moeten doen!

„O, graag, Iet!”

Ze voelden het alle drie, hoe echt ze bij elkaar hoorden en putten sterkte uit elkaars aanwezigheid. Nooit merkte je het meer dan wanneer één van hen een zwaar oogenblik had te doorleven!

Babs stond als vastgenageld op haar observatiepost, met Lex vlak naast zich.

„Kalm blijven,” prentte ze zich in, „als het in orde is, kan je je laten gaan en anders...” Maar toen herkende ze plotseling vaders claxon, eer de wagen den hoek van de straat om was en meteen was alles uit haar hoofd weggevaagd. Alleen de drang om te weten bleef over. Ze holde naar buiten, liet alle deuren wijd open staan en boog zich door het raampje eer het portier nog open was.

„Moeder!” riep ze, zeker wetend dat moeders gezicht de blijdschap of teleurstelling niet zou kunnen verbergen. En ze vergiste zich niet. Ze las er groote vreugde en herkende de zenuwachtige trekkingen van haar mond als het resultaat van den moeilijken dag. Toen keek ze haar broer aan, die schor zei:

„Heelemaal genezen verklaard, Babs, voor 100%!”

„Dolf!”

Meer wist ze niet uit te brengen, maar dat verwachtte hij ook niet.

Zonder op de anderen te letten, stapte hij uit de auto, liep met groote stappen op het huis toe en de trap op naar zijn eigen kamer. Vader en moeder zagen hem na, maar ze lieten hem begaan, hij moest even alleen zijn om het te verwerken.

Ietje en Lex bestormden moeder met vragen, terwijl Babs zonder woorden aan vaders arm hing, tevreden met dit contact.

„Daddy!” zei ze alleen innig en hij gaf den arm een extra drukje:

„Was je ons te slim af, Babsekind, en had je het dóór?”

Hij trachtte te schertsen, maar ze merkte, dat het hem moeite kostte en zag dat er iets verdachts in zijn oogen glinsterde, waarvoor hij zich een beetje geneerde en ineens sloeg de bui bij Babs om. Ze moest hen allen helpen. Vreugde moest er heerschen en als Dolf beneden kwam moest hij alleen blijde, vroolijke

gezichten om zich heen zien. Opgewonden riep ze uit:

„Daddy, wat een bof, dat ik vanochtend een bakbevlieging heb gehad en het nieuwe recept van tante Rens voor „Kuchen” probeerde. Wacht eens even en dan zult u wat zien!”

Ze vloog weg en toen later een gekalmeerde Dolf binnenkwam, stond ze dikke plakken van haar „Marmorkuchen” te snijden en schikte het de bloemen, die Lex haastig op straat bij een kar had gekocht, in een wijde pul.

„Mooi,” knikte Dolf in de richting van de roze anjers en stak een hand uit om het bordje met cake in ontvangst te nemen. „De grootste portie, als-jeblijft!”

„Stoffeer den inwendigen mensch maar goed, ouwe jongen,” moedigde Babs hem aan: „je mag gerust nog wat uitdijen. Corpulent zal geen mensch je noemen!”

Ze wist vader en Lex met haar bui aan te steken en glimlachend nam moeder haar taak bij de theetafel over, want Babs had alleen maar oogen voor Dolf en haar Kuchen, die iedereen bijzonder goed smaakte.

Maar later volgde ze heelemaal gekalmeerd haar broer naar zijn eigen kamer en dreutelde daar werkeloos rond. Ze verschikte de keurige stapels boeken en trok gordijnen open en dicht. Ze had sterk het gevoel, dat hij haar wat te zeggen had en probeerde het hem gemakkelijk te maken. Maar het kostte hem blijkbaar heel veel moeite om te beginnen.

„Babs,” klonk het eindelijk vreemd verlegen, en ze vermeden het om elkaar aan te zien, „wil jij het aan Kuuk schrijven?”

Dit had ze zeker niet verwacht en zacht vroeg ze: „Natuurlijk wil ik dat, maar waarom? Jullie zijn

toch goede vrienden en is het dan niet aardiger voor haar als je zelf . . .”

Ze maakte den zin niet af, maar haalde den stofdoek uit zijn bergplaats en begon de voorwerpen op zijn bureau op te knappen, terwijl hij met groote passen in de kamer heen en weer liep. Voor zich heen pratend, gaf hij zijn uitleg:

„Dat voel ik ook wel, Babs. We zijn vrienden, Kuuk en ik, en we hebben zelfs samen gecorrespondeerd, maar weet je, Babs, als echte gewone vrienden, luchtig aan de oppervlakte. En je weet, hoe diep het me eigenlijk gaat. Als ik nu begin te schrijven over dit, dan zeg ik licht te veel en dat mag niet. Ik weet niet hoe groot de dosis medelijden is, die in haar vriendschap voor mij verwerkt zit en daarop wil ik juist niet speculeeren. De vraag heeft me steeds bezig gehouden of ze ook met me was gaan correspondeeren, als ik gezond was geweest, toen we het begonnen. Daarom gaat het en je begrijpt, dat die twijfel me ook tot nu toe heeft weerhouden om haar te vertellen wat ze voor mij beteekent. Ik was tevreden met haar vriendschap, omdat ik niet meer mocht vragen, maar nu ben ik dat niet meer en hoef ik het ook niet te zijn. Nu wil ik probeeren haar voor mij te winnen terwille van me zelf alleen, en dan zonder dat hulpmiddel „medelijden”, dat juist een meisje als Kuuk sterk kan bewegen. Daarom wil ik liever dat jij het doet, uit je eigen naam, en houd ik me er buiten.”

Het ontroerde Babs en ze kon niet dadelijk woorden vinden. Ze knikte hem alleen maar toe, ten bewijze dat ze hem begreep en sloop stil weg!

Op haar eigen kamertje zonk ze neer voor haar bureautje. Werktuigelijk greep ze postpapier, maar voordat ze ging schrijven, herhaalde ze nog eens zijn woorden en weer voelde ze diezelfde bewon-

dering voor Dolf van een tijdje geleden. Hij stond wel hoog als mensch, die broer van haar. In zijn liefde voor Kuuk bewees hij dat ten volle, en heel natuurlijk deed het haar dadelijk aan Jack denken. Hoe anders was die! Wie was nu de uitzondering op den regel, Dolf of Jack? Was Dolfs houding iets heel bijzonders en was het te veel eischend van haar om iets dergelijks te verwachten van iemand als Jack? En duidelijker dan ooit zag ze in, dat haar broer en haar vriend twee verschillende werelden vertegenwoordigden. Dolf behoorde tot het slag mannen die gaven, die het geluk van hun meisje boven dat van zichzelf stelden en met wie een meisje vol vertrouwen het leven durfde ingaan. Er ging kracht van hen uit. En van Jack? Jack was zwak van karakter, zijn gedachten draaiden in de eerste plaats om hem zelf. Hij vroeg, vroeg maar steeds weer en hoeveel ze hem van haar geestkracht gaf, het hielp hem niets, het viel in een bodemlozen put. Zijn slappe wil werd er niet sterker door, nooit was hij echt tevreden, altijd hunkerde hij naar iets anders. Hoe kon ze doorgaan met dit leven, als ze het zoo helder besepte, dat het niet naar geluk voerde. Eindelijk moest ze nu een vast besluit nemen en een einde maken aan haar omgang met Jack. Het was langzamerhand een kwelling voor haar gaan worden. De menschen, die haar beurt om beurt hadden gewaarschuwd, hadden gelijk, al was het op een andere manier dan ze gevreesd hadden. Zij waren bang geweest, dat zij van hem zou gaan houden en dat het voor hem niets dan een flirtation beduidde en hij heel gauw naar een ander zou toefladderen. Niemand wist hoe de zaak tusschen hen stond en dat ze terwille van hem er in volhardde, alleen omdat hij zich voor steun en houvast aan haar vastklemde. Zij zag tegen een leven op, waarin zij aan

het roer moest staan van hun scheepje, terwijl hij zich geen moeite gaf om goed te helpen. Als er dan eens storm kwam, wat dan? Hij zou de eerste zijn, die wanhoopte en den moed opgaf, het liep dan uit op een stranding, hopeloos en zeker. Wie kon weten, dat het zoo stond! Alleen vader begreep er meer van, dat voelde ze, al had ze hem er niets van verteld. O, Daddy! Ze voelde hem zoo safe op den achtergrond, een man uit één stuk, die bereid was tot alles voor haar. Hoe prachtig handelde hij nu weer hierin, zooals hij het altijd tegenover haar had gedaan. Vroeger vertelde ze hem altijd alles en nu ze hem voor het eerst ergens buiten hield en nog wel buiten zooiets belangrijks, bleef hij ondanks dat dezelfde en maakte hij het haar niet moeilijk door te peilen. Hoeveel vaders zouden niet met booze woorden een einde hebben gemaakt aan een vriendschap, die hun niet beviel, want dat hoefde niemand haar te zeggen, vader zag het met leede oogen aan. Maar dat was niet de methode van haar Daddy! Wel was hij op een avond bij haar in haar kamertje gekomen en had hij beide handen op haar schouders gelegd. Ze had hem niet hoeven aan te kijken, ze vreesde dat hij gekomen was om haar tot vertrouwen te dwingen, maar dat was heel anders gelopen, „Daddy-achtig” noemde ze het.

„Babsje,” begon hij vanaf dat plaatsje achter haar, „ik kan mijn oogen niet langer sluiten voor die groeiende vriendschap van je met Vermeer. Al zou ik het willen, dan lukte het me niet door buitenstaanders. Van alle kanten krijg ik openlijk commentaar geleverd over hem en die is meestal niet gunstig, Babsje. De jonge man heeft geen goede pers. Ik weet niet hoeveel en wat er waar is van de geruchten, maar ik kan niet meer heelemaal zwijgen. Kindje, zeg me eens eerlijk, is je hartje er bij be-

trokken?" Gespannen verbeidde hij haar antwoord.

Even had ze gewacht met antwoorden, alsof ze deze regelrechte vraag goed moest overdenken. Hij moest een afdoend antwoord hebben, daar had Daddy recht op. Ze had moeten slikken eer ze kon zeggen:

„Nee, Daddy, van mijn kant is het vriendschap en eigenlijk wordt het hoe langer hoe meer medelijden. Hij zegt, dat ik hem help... en ik probeer dat te doen...”

Ze eindigde, en het was even stil. Vader bleef onbewegelijk staan, alsof hij voelde dat er nog iets kwam: een heel moeilijke bekentenis, en zacht had ze gefluisterd:

„En soms wordt het me bijna te zwaar!”

Toen waren vaders armen heelemaal om haar heen gekomen en ze had vertrouwelijk tegen hem aangeleund, terwijl hij in haar haar prevelde:

„Babsje, ik heb lang geaarzeld eer ik hier bij je boven kwam, maar nu ben ik er heel blij om, want ik meende het zoo te voelen. Mijn vertrouwen in je is zoo groot, dat ik genoeg neem met je enkele woorden. De anderen laat ik nu maar praten. Vecht het uit op je eigen manier, maar kindje, overschat je eigen krachten niet. Als het je te machtig wordt, kom dan bij mij. Samen weten we dan zeker een oplossing te vinden en desnoods stuur ik je een tijdje naar tante Marie, zoodat je in een heel andere omgeving bent en tot je zelf kunt komen.”

„Dank je, Daddy,” had ze gefluisterd en even rustig als hij was gekomen, ging hij weer weg, naar beneden en liet haar peinzend achter.

„Een tijdje naar tante Marie!”

De woorden waren blijven hangen en hoe had het denkbeeld haar aangelokt om naar de lieve, vriendelijke tante te gaan, met wie ze goed opschoot en

waar ze haar problemen kon ontloopen! Vrij te zijn van al haar verantwoordelijkheid! Jack zou haar moeilijk kunnen volgen... Ze stond al half op om naar vader toe te gaan en hem te vragen of hij wou schrijven, maar meteen verwierp ze het weer. Laf zou het zijn en geen goede methode, waarbij ze toch geen vrede kon vinden. Nee, dien gemakkelijken weg wou ze niet nemen, ook al bezwaarde alles haar hoe langer hoe meer en zag ze op tegen iedere nieuwe ontmoeting met Jack. En den laatsten tijd was er iets bijgekomen, dat de maat deed overloopen. Hij was niet langer tevreden met haar vriendschap alleen. Hij beweerde, dat ze harteloos en abnormaal was, een onmogelijk wezen, omdat ze hem niet toestond haar te kussen en boos werd, toen hij haar eens onverwachts naar zich toetrok en haar een zoen gaf. Hoonend had hij haar toegevoegd, dat ze ouderwetsch was, toen ze beweerde dat geen meisje zooiets goed vond als ze niet verloofd waren. Maar zij hield voet bij stuk, en herinnerde hem aan hun afspraak alleen maar vrienden te zijn. Hij negeerde dat en stelde kalm voor: „best, dan verloven we ons.” Hij had haar vastgepakt en ruw rukte ze zich los, zoodat het een echte scène werd, die haar nog deed huiveren als ze er aan terugdacht.

„Verloven, wij!”

Ze had het vol minachting gezegd en hij wist zelf heel goed, dat het onmogelijk was, van welken kant je het ook bekeek. Hij had nog geen één examen gedaan. Ook kon ze zijn belofte om te gaan werken niet langer ernstig opvatten. Dit stemde haar tot dieper nadenken. Ze voelde hieruit, dat haar invloed ten goede op hem niet meer de oude was. Vroeger gordde hij zich voor haar aan, maar hoe langer hoe meer verwaarloosde hij de regels, die ze hem had

opgelegd en nog wel zonder eenige gewetenswroeging. In het begin had hij zijn best gedaan, zich er aan te houden, al gelukte het lang niet altijd. Maar nu rookte hij weer veel en veel meer dan goed was en lachte haar uit, als zij beweerde, dat 20 à 30 sigaretten per dag teveel werd.

Maar ze had nog andere grieven. Hij dronk ook teveel. Als ze samen uit waren, kwam het daarover altijd dadelijk tot onaangenaamheden tusschen hen. Thee of limonade werden eenvoudig „kinderdrankjes” door hem genoemd, die hij niet wenschte te drinken.

In het publiek beheerschte Babs zich dan, maar op den terugweg van wat een feestje had moeten beteekenen, werd het met steeds scherper woorden uitgevochten.

Eens werd het haar te machtig. Ze barstte in tranen uit en vroeg hem:

„Als je dan zoo weinig om me geeft, dat je niets voor me wilt laten, waarom zoek je me dan telkens weer? Laat me dan toch met rust!”

Toen werd hij wanhopig en bezwoer haar, dat hij het wèl deed, dat zij de eenige was, die hem begreep en dat hij spijt had over zijn onaardig gedrag. Zij alleen gaf inhoud aan zijn leven, zij beteekende alles voor hem. Zelfs ontzag hij zich niet, te dreigen dat hij er alles bij neer zou gooien, zijn werk, zijn teekenen en zijn muziek, als ze hem losliet. Eens had ze hem na zoo'n scène gevraagd hoe hij het zou moeten aanleggen om nog minder uit te voeren dan hij al deed, maar het lokte maar weer nieuwe betuigingen van liefde en trouw uit. En toch wist ze, dat hij niet werkte en als ze vroeg naar zijn liefhebberijen, ging hij er niet verder op in en... dit vond ze het verschrikkelijkste, ze was er achter gekomen, dat hij weer een paar maal met zijn oude club was uit-

geweest en dat hij dus ook die belofte aan haar had gebroken. Herhaaldelijk vatte ze het plan op om er vader eindelijk in te kennen, maar ze begreep, dat deze korte metten zou maken en Jack het huis ontzeggen en dan stond diens dreigement haar weer voor oogen. En dan kwam er nog iets bij, Jacks moeder smeekte haar telkens weer, toch zijn vriendinnetje te willen blijven, ze zag zijn heil in Babs en dat deed deze nog volharden en daarom verwerkte ze de moeilijkheden liever alleen. Wel werd ze er zenuwachtig door, en zag er slecht uit. Vader en moeder merkten het best op, maar dwongen zich het lijdelijk aan te zien en ook Kuuk, terug van haar buitenlandsch verblijf, maakte het haar niet moeilijk. Ze zag, dat Babs tobde en begreep de reden, maar ze drong zich niet in haar vertrouwen, alleen liet ze haar duidelijk voelen: „als je me noodig hebt, ik sta te allen tijde voor je klaar. Uitleg hoef je me niet te geven, ik begrijp het toch wel!”

Kuuk wist dat er voorloopig niets aan te doen was, want ze doorzag Babs volkomen. Zoolang ze nog meende, dat ze Jack een beetje in het goede spoor kon houden, zou ze volhouden, al ging het ook ten koste van haar zelf. Maar ook voelde Kuuk, hoe Babs het einde van haar uithoudingsvermogen naderde en daarop wachtte ze...

Het heele huis bij de familie Eerens was in rep en roer. Overal stonden planten en zelfs had Lex lange slingers groen langs het portaal en de trap opgehangen. Moeder keek er glimlachend naar, want zelf had ze voorgesteld:

„Hoor eens even, het herstel van Dolf dient grondig gevierd te worden, met een echten fuif van stavast. We hebben hier in geen tijd zooiets gehad en

ik vind dat er iets moet gebeuren om de diverse jongelui, die Dolf zoo trouw hebben opgezocht tijdens zijn ziekte, onze dankbaarheid te bewijzen."

Ze had er vader bij aangezien.

„Wat mij betreft, mag je tien galafuiven geven! Het komt op jou neer, Dora, maar weet wel wat je begint, het zal bij onze kinderen niet aan een doove man's deur geklopt zijn! En terugdeinzen kan je niet meer!"

Er was dan ook een gejuich opgegaan en ze hadden de meest vreemdsoortige vormen geopperd om aan hun vreugde over Dolfs herstel uiting te geven. Maar dat waren meer voorhoede gevechten geweest, in den eigenlijken slag werd bepaald, dat er een diner aan huis zou worden gegeven, waarbij vader en moeder wèl aanzaten, maar dat na afloop daarvan de jongelui per auto's der diverse gasten ergens zouden gaan dansen en dat zonder het gezelschap der ouwelui.

„Als jullie ons er liever heelemaal niet bij hebt, zeg het dan vooral eerlijk. We nemen het heusch niet kwalijk, hè Moeder, en kunnen ons best verplaatsen in dat gevoel."

Vader had het in ernst geopperd, maar eenstemmig verklaarden zijn kinderen, dat ze niets wilden weten van zoo'n desertie.

„Alle vrienden vinden het zeker gezelliger als u beiden er wel bij is," stelde Dolf vast, en in een apartje fluisterde Babs tegen vader:

„Ik wou, dat u mijn tafelheer was."

Hij wilde opzettelijk het weinig opgewekte in haar stem niet hooren en ging er jongensachtig dwaas op door:

„Ik ook, Babsje, en met een beetje handigheid lukt het ons best. Op den bewusten avond verwisselen we op het laatste oogenblik de naamkaartjes,

heel stiekem, en als iemand verbazing toont, houden we met een strak gezicht vol, dat we van den prins geen kwaad weten."

„Hè ja, dat is een goed idee," lachte ze op een genoeglijken samenzweerderstoon en even wenschte ze zich terug in den kindertijd, die nog niet ver achter haar lag, toen ze zich niet aan conventie behoefde te storen en het vaste regel was, dat ze op haar verjaardagspartijtje naast Daddy mocht zitten, terwijl Kuuk als erkende hartsvriendin aan zijn anderen kant zat.

Er waren heel wat besprekingen noodig geweest en dikwijls waren ze aan het randje van kibbelen gekomen, eer ze hadden vastgesteld wie wèl en wie niet als gasten zouden worden genoodigd. Dolf had de leiding, hem door moeder zelf opgedragen en de eindbeslissing berustte ook steeds bij hem. Met een vel papier voor zich op tafel en de vulpen opgeheven in de hand, had hij bij een of ander punt, dat aanleiding gaf tot oneenigheid, Babs aangekeken.

„Jij wilt natuurlijk Jack tot tafelheer hebben?"

De vraag klonk eerder als een vaststaand feit en even had ze gewiefeld. Als ze nu eens hardop durfde zeggen: „liever niet, toe, laat hem thuis."

Dan was ze klaar. Dolf zou haar zeker steunen als hij merkte dat het haar ernst was en als Jack dan eens geen invitatie ontving? Tegelijkertijd zag ze het kinderachtige van zoo'n manier van doen in en om die aarzeling goed te maken, kwam er haastig:

„Natuurlijk, wie anders?"

Dolf fronste de wenkbrauwen en terwijl hij hun namen naast elkaar opschreef, zuchtte Babs. Het zou toch niets hebben gegeven, Jack was er de jongen niet naar om uit het feit, dat hij niet genoodigd

was, zijn conclusies te trekken en was in staat te zeggen: „je hebt vergeten me officiëel uit te noodigen, zoo vanzelfsprekend vind je het zeker, dat ik kom.”

Nee, zoo gemakkelijk kwam ze er niet, ook dit was weer een te gemakkelijke weg.

Zij en Jack waren sinds kort een nieuw tijdperk binnengetreden. Babs had hem een proeftijd van een maand beloofd, om te zien hoe het tusschen hen zou gaan en toevallig viel de laatste dag van dien termijn op den datum van hun fuif. Terwijl ze wegsoesde in gedachten en opzag tegen den avond, die de anderen zooveel genot beloofde, hoorde ze Dolf tegen moeder zeggen: „Ja, ik wou Van Es ook vragen. Hij is zoo verduveld aardig voor me geweest en heeft heel wat van zijn kostbaren tijd aan mij besteed. Die uittreksels maakten dat ik veel gauwer weer met mijn werk op streek was. Ik voel hem echt als een vriend en ik geloof zeker dat hij het graag zal aannemen.”

„Doe het dan vooral, jongen,” vond moeder, die allen, die Dolf geholpen hadden een warm hart toedroeg. „Maar naast wie wou je hem zetten?”

Moeder keek er hem bij aan, maar Dolf antwoordde niet dadelijk. Het was of hij in dubio stond. Hij zag naar Babs en deze meende dat hij haar hulp noodig had, omdat hij het een netelige kwestie vond en op haar beurt tuurde ze voorzichtig naar Ietje. Maar deze bemoeide zich er niet mee, maar bladerde ijverig in het telefoonboek, waaruit ze de juiste adressen noteerde. Vreemd! Deed ze dat expres? Even voelde Babs een steek in het hart. Stuitte ze hier ook al weer op een idylle en was Ietje te schuw om te zeggen dat ze graag Van Es als partner had? Dat was heel goed mogelijk. Ze had al eerder een vermoeden gekregen, dat ze meer

dan gewoon op elkaar gesteld waren. Waar ze dat idee vandaan had, kon ze onmogelijk zeggen. Hugo van Es verliefd! Het leek haar niet vreemd, want hij was Dolf verdacht vaak komen opzoeken in zijn ziekte. Niet dat er geen echt contact was ontstaan tusschen de beide jongelui, maar dat was pas langzamerhand; oorspronkelijk lag hun studierichting toch mijlen uit elkaar en hadden ze elkaar maar heel oppervlakkig gekend. Het zou dus geen wonder zijn, wanneer Hugo Dolfs ziekte als een gelegenheid had aangegrepen om via den broer het zusje weer te bereiken en haar anders en beter te leeren kennen. Het zou niet de eerste keer zijn, dat zooiets gebeurde. Toen vlogen haar gedachten verder. Ietje en liefde! Ietje en een toekomstig huwelijk, waarvoor ze de studie vaarwel moest zeggen! Het leek haar vreemd, dat Ietje zooiets zou willen, want tot nu toe had ze altijd met klem betoogd, dat haar vak haar boven alles ging en ze terugdeinsde voor liefde, die ze een lastig element noemde, dat verstandige menschen in dwazen veranderde. Maar hoeveel meisjes zeiden niet hetzelfde uit den grond van hun hart en waren de liefste, meest toegewijde huisvrouwjes geworden, wanneer de ware Jozef maar eens voor hen gekomen was! En Hugo was toch echt een type voor wien het een meisje niet moeilijk moest vallen zich op te offeren. Hij was ook iemand van wien kracht uitging en die zou kunnen en willen leiden met zachtheid. Een huwelijk met hem zou Ietje geluk moeten geven met nog iets anders, zekerheid en rust. Wat kon studie beteekenen tegenover zoo iets moois?

Het was allemaal bliksemsnel door haar hoofd gegaan, zoodat er geen merkbare tijd was verlopen eer ze moeder kon helpen met de regeling en onbevangen opperen:

„Waarom zetten jullie hem niet naast Iet? Als één van de oudere gasten lijkt het me heel goed als hij naast de oudste dochter des huizes zit. Hij kent haar ook reuze goed van school, dus allicht is hij wonder wel in zijn schik met onze keuze.”

„Dat lijkt me niet mal van je bedacht, kind,” prees moeder, „vooruit, Dolf, schrijf maar op!”

Maar Dolf zat onverschillig streepjes op het papier te trekken en bromde iets onverstaanbaars, maar of hij piekerde over iets anders of over de plaatsing der gasten, wist ze niet. In ieder geval sputterde hij niet hardop tegen en noteerde eindelijk de namen van Ietje en Hugo naast elkaar op zijn lijst. Toen keek hij op en ze begreep niets van den onderzoekenden blik, waarmee hij haar scherp opnam. Het hinderde haar. Gek, dat je echte vrienden met elkaar kon zijn en dat zich dan toch telkens dingen voordeden, die je niet begreep. Sinds zijn ziekte en in zijn herstel waren ze zooveel samen geweest en waren Dolf en zij elkaar heel na gekomen. Ook waren ze het over de meeste dingen roerend eens. Hun sym- en antipathieën waren gewoonlijk gelijk, terwijl ze juist naar aanleiding van Hugo bijna een echte, ouderwetsche ruzie hadden gehad. Ze wist niet, dat Hugo bij Dolf was en bij één van zijn eerste bezoeken was ze onverwacht binnenkomen waaien. Toen Hugo plotseling voor haar stond, voelde ze zich onwillekeurig weer even heelemaal het schoolmeisje, zoodat ze op zijn hartelijke ongedwongen begroeting:

„Hallo, Babs, hoe maak je het tegenwoordig?” kinderlijk had geantwoord:

„Best, meneer!”

Ze had zelf wel gehoord, dat het gek klonk, maar de oude gewoonte was haar te machtig geworden. Ook Dolf vond het mal, want half lachend, half

geërgerd had hij met klem uitgeroepen:

„Kind, wat bezielt je met je schoolmeisjes: „dag, meneer!” Je lijkt wel een baby uit de eerste klas, die bang is voor een beurt, omdat ze haar lesje niet heeft geleerd. Babs, word mensch!”

Ze had gevoeld hoe de kleur haar uitsloeg van verlegenheid bij deze broederlijke reprimande en ze wist zich geen raad met haar figuur, maar Hugo deed of hij niets merkte en had heel gewoontjes voorgesteld:

„Ik zou het heel prettig vinden, Babs, als je me Hugo wou noemen.”

„Hugo!”

Nog hoorde ze zelf, hoe er iets van schrik in haar stem had geklonken, toen ze zijn naam herhaalde. Het leek nog zoo heel kort geleden, dat ze bij hem in de klas had gezeten, en weer viel Dolf uit:

„Doe als je blijft niet zoo idioot, Hugo is Methusalem niet, zooveel schelen jullie niet eens.”

Toen wist ze heelemaal niet meer wat ze moest beginnen, maar weer goot Hugo's stem olie op de wateren:

„'t Zal wel wennen, Babs!”

Ze was nog even gebleven, maar verdween, zodra ze de kans schoon zag. Ze voelde Dolfs spottenden blik en nog kon ze het familiale Hugo niet over de lippen krijgen en nog minder durfde ze het gemaakte „meneer” uiten. Het resultaat was een onverstaanbaar gemompel geworden en een wat onervolle, haastige aftocht.

Later stond Dolfs gezicht nog donker, en toen ze langs zijn divan liep, hield hij haar tegen en dwong haar hem aan te zien:

„Misselijk was die houding van je vanmiddag, zus, niets voor jou en dat net tegen Hugo. Je deed of hij outsider is en hij is juist zoo'n geweldig

sympathieke kerel. Ik vond het echt beroerd voor hem."

"Och wat," verdedigde ze zich tegen beter weten in, „hij snapt het best, dat kon ik merken!"

Maar Dolf, die als hij iemand sympathiek vond, flink voor hem optrad, hoonde openlijk:

„Nou hoor, of hij het snapte! Hij weet nu verdraaid goed, dat je hem nog steeds beschouwt als je oude schoolmeester en dat vond hij reuze leuk!"

Maar nu had Babs er genoeg van.

„En is hij dat dan soms niet?" snauwde ze onbeheerscht.

Met een harden bons trok ze de deur achter zich dicht en was ze naar boven gestormd! Al dat gezanik over een naam! Natuurlijk ging haar dat niet dadelijk zoo gemakkelijk af! Toch had ze het land en sinds dien vermeden ze zooveel mogelijk zijn naam. Ze merkte wel, dat Dolf erg op hem gesteld bleef en na een bezoek van hem altijd bijzonder kwiek en opgewekt was en dan zuchtte ze.

Nog één keer was Hugo als onderwerp van hun gesprek teruggekomen, toen Dolf toevallig peinzend had gezegd:

„Ietje krijgt soms aanvallen van pure mensche-lijkheid. Ze heeft vanmiddag een heelen tijd bij me zitten boomen over onderwerpen, die niets met haar dierbaarste aller studies te maken hebben. Een reuze ommekeer! Als dat jouw invloed is, zooals onze mater beweert, dan maak ik je mijn compliment, geliefde zuster!"

„Mocht wat," weerde Babs haastig den lof af, die haar werd toegezwaaid en eer ze er aan dacht, had ze er onbehouden uitgeflapt: „het is die onvervalschte liefde!"

„De liefde? Kind, wat bazel je nou? Ietje en liefde! Dat bestaat niet!"

Dolfs verbazing was werkelijk groot en te laat bedacht Babs, dat hij zich niet met een kluitje in het riet zou laten sturen, maar zeker verder ging vorschen en hoe dan hun gevreesde onderwerp aan de orde zou komen! Zoo was het ook gegaan. Hij was er eens goed voor gaan zitten, keek Babs vol aan en herhaalde ongeloofig:

„Liefde van Iet? Daar moet ik meer van weten, want het lijkt me wonderlijk, om niet te zeggen zonderling, Ietje, onze geleerde en volmaakte blauwkous in de strikken der liefde verward? Ik zal me moeten voorbereiden op een zwager met een oude pruikenbol, die overloopt van geleerdheid. Vooruit, vertel verder. Wie heeft het bestaan, de ijskorst om haar hart te doen smelten?”

Babs zag geen uitweg om te ontkomen aan wat ze zelf was begonnen en haastig gooide ze er uit:

„Natuurlijk bedoel ik Van Es.”

Langzaam richtte Dolf zich op zijn handen op van den divan en staarde haar aan met open mond, en weinig origineel wist hij eerst niets te zeggen dan:

„Heb ik me nou?”

Toen trok zijn voorhoofd in diepe rimpels, en beschuldigend met een vinger op haar wijzend, snoof hij minachtend:

„Ben je zoo groen of doe je alsof? Ik geloof, dat je niet heelemaal frisch bent en noodig koude compressen op je hoofd moet hebben. Je brabbelt de grootste onzin. Kijk op menschen heb je net zooveel als... als...” Hij kon zoo gauw geen vergelijking vinden, die krenkend genoeg was en bedacht eindelijk: „als die ouwe papiermand daar naast je. Babs, zeg eens eerlijk: praat je maar raak of meende je dat nu heusch?”

Ze had ijverig geknikt, dat ze het ernstig bedoel-

de, hoewel ze zelf twijfel was gaan voelen bij zijn groote verbazing. Dolf had immers altijd een goede neus voor verborgen liefdes en ze had haar woorden aangevuld:

„Ten eerste zou ik zooiets niet tegen je zeggen, als ik niet meende, dat het gegrond was. Ten tweede, hij heeft toch echt een aanleiding gezocht om hier aan huis te komen. Natuurlijk is hij nou echt met je bevriend, maar de eerste stap was eenigszins onverwacht. En daarom „cherchez la femme” in dit geval: Ietje!”

„Nee maar, wat een doorzicht! Het staat als een paal boven water.”

Dolf had nog steeds in zijn krampachtige houding op den divan gezeten en de minachting lag duimdik op zijn gezicht. Ze wist, dat hij geen grein geloof hechtte aan haar veronderstelling. Nu ging hij weer liggen en bestudeerde haar aandachtig, terwijl hij langzaam zei:

„Babs, ik heb tot nu toe altijd verondersteld, dat een meisje het niet anders dan goed kon aanvoelen, wanneer er wèl of niet liefde in het spel was, maar jij blijkt wel de veelgeroemde uitzondering op den regel te zijn.”

Hij knikte medelijdend met het hoofd en schudde de kussens op, terwijl zijn blik niet van haar week.

„Geestelijk stekeblind!” was zijn diagnose.

Babs voelde een vreemden schroom om er verder op in te gaan en hem te vragen wat hij eigenlijk wist en bedoelde. Wel was ze er erg nieuwsgierig naar, maar ze zag, dat het hem irriteerde en ze was bang, dat hij dan niet kon slapen. Hij trok al pijnlijk met zijn been en kon niet rustig blijven liggen, wat een heel gewoon teeken van zenuwachtigheid was. Daarom zocht ze afleiding, want de dokter had gezegd, dat men hem nog wel moest ontzien en

hem zeker niet noodeloos opwinden. Graag had ze verder gevraagd, want nu wist ze zeker dat hij haar meening niet deelde, maar al had ze veel vertrouwen in Dolfs oordeel, nu moest hij zich wel vergissen. Van Es leek haar trouwens geen type om dergelijke dingen met een ander te behandelen.

„Dan blijft het maar een onopgelost raadsel,” besloot ze.

In ieder geval was Ietje met de tafelregeling best tevreden, want ze knikte haar zusje vriendelijk toe en zuchtte zonder een schijn van verlegenheid bij haar open bekentenis:

„Een luisterrijk idee van je, Babsje! Ik zit liever naast hem dan naast één van die onmogelijke jongetjes uit Dolfs club, wier conversatie over niets gaat dan over zeilen en bridgen. Een ernstig gesprek met een meisje verafschuwen ze als een misdaad.”

„De druiven zijn zuur,” citeerde Dolf, ongewoon kwaadaardig voor zijn doen en Babs kon niet uitmaken of zijn boosheid tegen háár was gericht of tegen Ietje, wegens haar te weinige waardeering van zijn clubgenooten, die nu eenmaal liever een luchtig onderwerp van gesprek kozen als ze op een fuifje waren, iets waarin Ietje weinig bedreven was. Maar hun stemming was te opgewekt dan dat hij door een kleinigheidje verstoord kon worden en ze slaagden er in het feestje keurig in elkaar te zetten, waar alles van het begin af uitstekend van stapel liep.

Ook Babs deed dapper mee. Van te voren had ze zichzelf ernstig onderhanden genomen, Dolfs feestje moest slagen en zij wou geen spelbreekster zijn. Men was nu eenmaal opgewektheid van haar gewend en men zou die krijgen. Al welde die nu niet spontaan in haar op, zooals vroeger altijd het geval was, dan moest ze er zich maar toe dwingen, en niemand die het zou merken. Vooral Dolf niet, voor

wien het een avond van ongestoord genot moest worden, waarop geen vlek mocht rusten. Ze voelde, dat dit feest meer voor hem ging worden dan alleen een herinnering aan een doorgestane en overwonnen ziekte. Het zou waarschijnlijk een mijlpaal zijn in zijn leven, de eerste van velen op den weg die hij hand in hand met Kuuk hoopte af te leggen. Ze hadden er samen niet over gesproken, de twee vriendinnen, maar Kuuks oogen hadden haar geheim verraden. De gloed, die op haar gezichtje lag en de heerlijke levensblijheid, die van haar heele persoon-tje uitstraalde, hadden het Babs zonder woorden verteld, dat ook zij den avond tegemoet zag met een verlangend weten. Dolfs grootste wensch, dien hij zoo manmoedig had weten te verbergen, zou waarschijnlijk in vervulling gaan en tevens die van Kuuk, die ze in haar langen brief aan Babs had uitgesproken, al was het niet op dezelfde manier, waarop zij het had geformuleerd! Zij en Babs werden zusjes, tenminste eenmaal zou de tijd het zoover brengen.

Zoo leek het dien avond of de oude, sprankelende Babs terug was gekomen. Ze had een kwinkslag voor ieder woord en wist elk grapje met een dito te beantwoorden. De eenige, die zeker wist, dat het niet echt was en die ook opmerkte dat Jack haar geen oogenblik uit zijn oogen liet gaan, was Kuuk, en dan viel het haar op, hoe Babs toch telkens probeerde hem te ontwijken.

„Zoo,” dacht ze wat grimmig, „wou je haar ook nog dezen avond vergallen? Wacht maar, ventje, je voert het te ver en je rijk is heel gauw uit.”

En ze nam zich vóór, niet al te veel in eigen droomerijen op te gaan, maar goed te blijven opletten. Jack had rekening te houden met een tegenstandster, die zich tegen hem voelde opgewassen en die er niet tegen opzag om desnoods krasse maat-

regelen te nemen. Langer mocht ze Babs' tobben niet aanzien! Hoe en wat ze zou moeten doen, wist ze nog niet, maar ze was paraat voor alles.

Gelukkig hoefde ze voorloopig nog niet in te grijpen, want toen de jongelui klaar stonden om naar de dancing te gaan, was Jack de bereidwilligheid in persoon. Hij laadde twee personen in de nauwe dickeyseat van zijn wagentje en vond goedig:

„Kom maar hier,” toen Lex smeekte tenminste één uurtje mee te mogen gaan dansen.

„'t Gaat best, mijnheer Eerens,” zei hij tegen vader, toen Babs en Lex voorin samen een éénpersoonsplaats deelden en hij achter het stuur maar net genoeg ruimte overhield.

Vader lachte. Hij kon zich begrijpen, dat het hard voor Lex was om er niets van mee te maken en beloofde hem over een paar uurtjes te komen afhalen. Onmogelijk kon de jongen tot het einde blijven, omdat hij midden in den proefwerktijd zat, maar op deze manier genoot hij toch mee!

„Hè,” dacht Babs opgelucht in de welkome aanwezigheid van Lex, „als Jack altijd eens zoo in-schikkelijk was,” want anders greep hij iedere gelegenheid aan om met haar alleen te zijn en weigerde ongestvrij méér menschen mee te nemen, zelfs in zijn dickeyseat. „Taxi's genoeg te huur,” was dan zijn explicatie.

Het was een prachtige avond met een heldere sterrenhemel en terwijl ze over den gladden weg voortsuisden, genoot ze voor het eerst rustig en zonder hinderlijke bijgedachten van hun feest.

„Prettig, Babs?”

Jack vroeg het eenvoudig en vriendelijk, terwijl hij zich even naar haar overboog en oprecht kon ze zuchten:

„Nou, fijn!”

Maar het scheen wel of deze daad van vriendelijkheid en ongewone opoffering hem had uitgeput en hij er eigenlijk wel weer spijt van had. Voor den eersten dans eischte hij haar eenvoudig op, terwijl ze met een ander stond te praten en toen ze met Hugo een „encore” had gedanst, zag ze hoe dreigend Jacks gezicht stond. Zonder spreken vatte hij haar bij den arm, trok haar mee naar den donkeren tuin en verweet haar in booze woorden, dat ze hem den heelen avond schandelijk had verwaarloosd. Hij kwam weer met al zijn oude praatjes en klachten aanzetten, zoodat Babs haar geduld verloor en hem vrij bits toevoegde:

„Je weet toch zeker wel, dat morgen onze proeftijd om is.”

Het klonk zoo koud, dat Jack wel moest begrijpen, waarom ze juist alleen dit zei en even wist hij geen antwoord.

Zwijgend liepen ze een eindje verder, toen klonk het kort uit zijn mond:

„Zoo!”

In het plotselinge licht van een schijnwerper zag ze hoe zijn oogen met een boozen glans flikkerden. „Dus je meende, dat ik die onmogelijke uitvinding van je voor ernst had opgenomen? Ik liet je maar in het idee, maar er komt niets van. Ik heb immers de publieke opinie op mijn hand. Iedereen beschouwt ons als verloofd en het zal je niet zoo gemakkelijk vallen om mij te laten schieten. Als je maar goed begrijpt, dat ik er niet in toestem en mijn rechten, ja — hij legde er den nadruk op — mijn rechten doe gelden.”

Maar niet als anders wist hij haar angst aan te jagen. Er was iets in Babs ontwaakt, dat het haar onmogelijk maakte zijn aanmatiging langer te verdragen en koud nu en hoog verzekerde ze hem:

„Nee, Jack, dat zal je niet gelukken. Tot nu toe heb ik alles alleen verwerkt, maar nu je gaat dreigen, is het uit en verander ik van tactiek. Ik houd het niet langer uit en morgen vertel ik alles aan vader en je zult zelf wel kunnen begrijpen, dat die me door alles heen zal helpen en hoe!”

Ze voelde hoe ze van het hoofd tot de voeten beefde, maar ze had het hem vrij kalm gezegd en zelf had ze gehoord hoe er overtuiging uit haar woorden had geklonken.

Zoo was het hem ook blijkbaar gegaan, want met een schok stond hij stil en pakte haar ruw bij de schouders. Strak keek hij haar aan, maar ze weerstond zijn blik, al klopte het hart haar in de keel en had ze moeite om niet te gaan huilen. Ze meende het begin van een lachje in zijn oogen te zien alsof hij nog twijfelde aan haar vaste besluit en eer hij iets zei, verzekerde ze hem nog eens flink:

„Ik meen het, Jack. Je weet, dat ik niet van je houd. Je had mijn vriendschap, maar je doet alles om die te verspelen. Hoe langer hoe meer merk ik, dat mijn invloed op je van geen belang meer is. Je geeft er niets om als ik tracht je af te houden van je clubje. Over werken wil je niet praten, telkens kibbelen we... waarom moeten we dan onzen omgang, die niets moois meer heeft, nog rekken. Geen van tweeën brengt het tot iets goeds en ik voel me er ellendig onder.”

Hier moest ze zwijgen, omdat ze niet verder kon spreken.

Weer keek hij haar strak aan en van tusschen op-eengeklemdde lippen, siste hij haar tegen:

„Dus je gooit me weg als een waardeloos vod, je sluit me eenvoudig buiten je leven en wilt me zelfs dat kleine beetje vriendschap dat ik van je kreeg, ontnemen!”

Ze kon niet anders dan inzien, dat hij nu voor het eerst begreep, hoezeer het haar werkelijk ernst was en weer beving haar de angst, dat hij haar zou doen wankelen in haar besluit, door toespelingen op zijn wanhoop, wanneer hij zonder haar verder moest gaan.

„Ik wil niet, ik wil niet,” hield ze zich voor.

En Jack, die zich voorover had gebogen om haar gezicht te kunnen zien, las er iets dat hem verschrikte. Babs was een andere Babs met een wil, die niet van wijken wist.

Ruw duwde hij haar achteruit, zoodat ze even wankelde.

„Goed,” zei hij toen hard en zoogenaamd onverschillig, „goed, daarvoor zal je boeten! Bonjour!”

Meteen draaide hij zich op zijn hakken om en liep verder den donkeren tuin in.

Babs bleef alleen met haar angst en haar onrust. Wat bedoelde hij met die woorden? Al vaker had hij vage dreigementen uitgesproken, als ze hem de vriendschap opzei. Alles zou hij er bij neergooien en ze voelde haar verantwoording sterk! Het bekleemde haar en ze probeerde te roepen: „Jack!”

Ze meende zelf, dat haar stem geen geluid gaf, maar dat was niet zoo. Hij hoorde haar en kwam in een paar groote passen terug. Weer pakte hij haar bij de schouders en boog zich naar haar toe.

„Je kunt nog terug, Babs,” en in zijn stem legde hij de fluweelige klank, die haar vroeger zoo dikwijls had vermurwd. „Kies, Babsje, kies!”

Al zijn invloed, die hij toch eens had bezeten, wendde hij aan en Babs vocht. Ze kende het, zijn goede voornemens, die vervlogen, zoodra hij zijn zin had en ineens wist ze, dat ze het niet nog eens kon. Hij voelde haar beven, maar heel beslist schudde ze het hoofd.

„Nee, Jack,” zei ze flink, „nee, ik kan het niet.”

En weer zag ze hem weglopen. Terugroepen kon ze hem niet en radeloos staarde ze hem na tot ze vlak bij zich Kuuks lach hoorde opklinken. Dat gaf haar steun.

„Kuuk, Kuukje!”

Ze riep haar naam en als een blinde tastend met beide handen voor zich uit, liep ze in de richting waar ze haar vriendin wist en nog eens zei ze snik-kend: „Kuukje!”

Onmiddellijk overzag Kuuk de situatie, ze dacht niet meer aan zichzelf, maar was één en al zorg voor Babs.

„Zeg eens, Dolf,” voegde ze haar partner toe, „je bent lang genoeg uit de zaal weggeweest. Ga terug en neem je gastheer-plichten waar.”

Ze gaf hem een aanmoedigend duwtje in de richting van de dansmuziek. Hij ging en nu had ze dadelijk een arm om Babs heen, die zich zenuwachtig aan haar vastklemde:

„Hij... hij...”

Een bevende vinger wees naar de figuur van Jack, die even zichtbaar werd in de gekleurde verlichting van de fonteinen.

„O, Kuuk, ik ben zoo bang, dat hij... hij deed net of...”

Ze maakte den zin niet af. Ze durfde het niet. Het leek dan net of het erger werd, maar dat was ook niet noodig. Kuuk begreep er genoeg van en behoefde geen duidelijker uitleg. Mijnheer Jack zou het wel op de laagste manier hebben aangepakt. Maar wat nu? Ze konden geen gevaarlijke kansen riskeeren. Koortsachtig werkten haar hersens. Iemand met overwicht moest ingrijpen, maar wie?

„Dolf!” was haar eerste gedachte, want hij, als Babs' broer, was de aangewezen persoon. Maar met-

een verwierp ze dat weer.

Dit was Dolfs feest en dat moest ongerept blijven. Geen onaangenaam onderhoud met Jack mocht er een vlek op werpen. Maar er was nog een andere reden, die Dolf niet den aangewezen persoon voor dit werk maakte! Hij was nooit bijzonder goede vrienden met Jack geweest en het was er niet beter op geworden. Babs' vriendschap met hem had hij met leede oogen aangezien en hij had hem laten voelen, dat hij zijn zuster veel te goed vond voor iemand als Jack. Vanzelfsprekend zou Jack zich dan nu ook niets door hem laten zeggen. Nee, Dolf moest er niet ingehaald worden.

„Hugo!”

Nu wist ze zeker, dat ze den goeden persoon had gekozen. Hugo had een rustig overwicht op de meeste jongelui en zijn liefde voor Babs, die Kuuk nog steeds in zijn oogen had meenen te bespeuren, zou hem de juiste methode aan de hand doen, zoodat hij den redder van Jack kon worden en misschien tevens van zijn eigen levensgeluk.

„Blijf hier wachten,” commandeerde ze Babs, „en probeer hem na te kijken, zoodat je in ieder geval weet welke richting hij uit is. Ik kom dadelijk terug.”

Babs zag hem juist den tuin dwars oversteken en naar het parkeer-terrein gaan en ze veronderstelde, dat hij zijn wagentje opzocht om te kunnen verdwijnen. Gelukkig wist ze, dat de motor slecht aansloeg en het moest dus wel even duren eer hij weg kon rijden.

Kuuk was al verdwenen in het restaurant en na een haastigen blik om zich heen, ontdekte ze den juisten man, dien ze zocht. Hugo ging net naar buiten en stak een sigaret op. Kuuk trok hem aan zijn mouw mee en in korte woorden vertelde ze

hem wat er gebeurd was en dat Jack was gaan dreigen. Zij en Babs wisten geen raad, en ze legde uit:

„Het is niets voor Dolf! Jij moet hem helpen, Hugo, jij kunt het, jij alleen, terwille van Babsje.”

Ze zag hoe het plotseling even om zijn mond beefde, eer hij de sigaret weggooide en er zijn schoen opzette om het vuur te dooven, maar toen hij sprak klonk zijn stem normaal.

„Waar zijn ze?” vroeg hij zakelijk kort.

Kuuk verloor geen verderen tijd, maar pakte hem eenvoudig bij de hand en sleepte hem, eerst wat onwillig, mee door den tuin. Babs' lichte japon was zichtbaar en toen ze op het parkeerterrein kwamen, stond ze met een ontdaan gezichtje voor het portier van de two-seater, terwijl ze Jack trachtte te overreden om niet weg te tuffen. Hugo zag het en hij had geen verdere aansporing nodig, maar liep er vlug heen.

„Gelukkig!” zuchtte Kuuk en bleef staan. Toen draaide ze zich om, haar taak was afgelopen. Zij kon niets meer doen en hoorde er ook verder niet bij.

Met iets van een snik ontving Babs Hugo.

„O!” zuchtte ze verlicht, maar hij nam geen notitie van haar.

Hij liep om het wagentje heen en legde een zware hand op Jacks schouder.

„Vermeer!” zei hij alleen dringend en Jack kromp ineen. Ook verzette hij zich niet, toen Hugo kalm het sleuteltje uit het contact haalde en het in de eigen vestzak stak! Toen nam hij Jack bij een arm, die gewillig uitstapte en samen liepen ze weg, weer den tuin in. 't Gebeurde rustig, zonder vertoon en met een diepen zucht zonk Babs op de treeplank neer. Ze had een gevoel of ze uren en uren had gezwoegd. Moe was ze, onzeglijk moe, maar de

wilde angst was uit haar verdwenen. Ze voelde zich kalm, overtuigd dat er geen erge dingen meer konden gebeuren. Hugo bemoeide zich er mee en die zou Jack weten te bedaren en hem tot rede kunnen brengen. Hugo verstond die kunst. Hij was trouwens ook de eenige van de vrienden, die net als zij, ondanks alles, wat goeds in Jack had gezien en die hem niet had veroordeeld om zijn vele vreemde daden. Jack had zelf eens van hem gezegd: „Van Es denkt zelf, die laat zich niet meeslepen door wat „men” vindt.”

Onwillekeurig droomde ze weg in haar gedachten. Ze wist niet hoe lang ze daar had gezeten, toen ze haar naam hoorde zeggen, vlak naast zich.

Het was Hugo, die even een hand op haar schouder legde en toen ze opkeek, zag ze een eindje verder Jack staan, de handen diep in de zakken en het hoofd moedeloos tusschen de schouders gezakt.

„Maar hij is er tenminste nog,” dacht ze verlicht.

„Babs,” zei Hugo nog eens, „ik rijd met Jack terug. Bedenk jij maar een reden tegen de anderen. Plotselinge hoofdpijn of zoo iets, het komt er niet op aan.”

Ze knikte en hield hem nog even aan zijn jas tegen:

„Laat . . . laat je hem niet alleen?”

„Nee, nee, maak je niet ongerust,” kalmeerde hij haar en toen hij haar angstige oogen zag, voegde hij er gauw bij: „morgen hoor je van me hoe het is afgelopen, ga maar gerust naar binnen.”

Vanaf het plaatsje waar ze stond, zag ze hen wegrijden. Hugo chauffeerde.

„Gelukkig!” zuchtte Babs en even hief Jack een matte hand op ten groet tegen haar.

Dit kalmeerde haar wonderlijk, er lag een groote geruststelling in, zoodat ze zich omkeerde om naar de anderen terug te gaan. Deze waren in een opge-

wonden stemming juist bezig op te breken, ze hadden niets van het tusschenspel gemerkt en niemand, die het vreemd vond, toen ze hoorden dat er al één auto weggereden was. Lachend besloten ze dan nog maar wat meer „als haringen in een ton te gaan zitten.” Niemand had er bezwaar tegen, en overal riepen ze:

„Babs, hier is plaats genoeg,” maar Kuuk vergat in het eigen geluk haar vriendinnetje niet.

„Nee,” bedisselde ze voor haar, „Babs gaat met mij mee,” en haastig trok ze Babs mee naar de dickeyseat van Tenno's kleinen wagen, die hij voor Dolf en zijn zusje had bestemd.

„Welnee, het gaat prachtig,” vond ze, toen Babs even aarzelde.

En wat later op den weg naar huis, juichte ze onderdrukt, zoodat Tenno en de rest voorin het niet konden hooren, „ik heb daarnet al weer een aanzoek gehad.”

„En dezen keer loopt het zonder rheumatiek en overschoenen af.”

Dit laatste was Dolfs jolige bijdrage, maar het dwaze in hun doen werd gelogenstraft door den blik die het jonge paar wisselde en de trillingen in hun stem. Babs werd er door uit haar sombere gedachten gerukt en kon het andere even heelemaal vergeten.

„O, kinderen,” riep ze uit, „wat een heerlijk nieuws,” en ze zag nog kans om ondanks de zeer beperkte ruimte zich zoo te draaien en te wenden, dat ze beiden flink kon afzoenen.

„Wat een strop voor jullie dat ik er bij zit,” vond ze, toen de eerste emotie wat bekomen was, maar haar nieuwe zuster scheen het niet erg te vinden en ook Dolf, in zijn overvloeiend geluk, lachte er om, terwijl Kuuk haar animeerde:

„Knijp je oogen maar dicht of ga beleefd met je bol buiten boord bengelen,” maar toen Babs werkelijk dergelijke maatregelen wilde nemen, constateerde ze rustig:

„Blijf jij maar net zitten als je wilt, Babsekind, je zult toch moeten wennen aan onze verloofde gedragingen,” en genoeglijk en openlijk pakte ze Dolfs arm, die ze zelf om haar middel legde tot heusch een beetje verbazing van Babs.

„Shockeert het je, Babsje, zoo'n vertooning,” lachte ze gul, en uit het diepst van haar hart kon deze antwoorden:

„Nee, je weet niet hoe heerlijk ik het vind, dat jullie het zoo gewoon behandelen en ik zie het dolgraag. Even was het een beetje vreemd, maar nu is de mooiste film niets vergeleken bij de „thrill” die jullie close-up me geeft.”

Maar toch begreep ze teveel van hun gevoelens om zich niet af te wenden en om den hoek van de kap zette ze een conversatie met de bewoners van de voorbank op touw, zoodat Dolf en Kuuk niet dadelijk al te veel werden opgescheept met een „fâcheuse troisième” hoe weinig ze ook door de belanghebbenden als fâcheuse werd beschouwd.

Toen ze met Dolf op hun teenen door het ontredderde huis sloop om niemand wakker te maken, klonk toch even moeders stem, die opzettelijk wakker was gebleven.

„Hoe hebben jullie het gehad?” wou ze weten, en Babs liet hem alleen de slaapkamer binnenglippen, waaruit ze duidelijk vader en moeders blijde uitroepen hoorde. Ze ging verder, want dit was *hun* moment en bij zichzelf qualificeerde ze het als „schattig”, dat Dolf zijn nieuws geen oogenblik langer voor zich kon houden, maar het hun ouders dadelijk moest vertellen en niet tot morgen kon wachten.

Onder de deur van Ietje, die in een snellere auto had gezeten, scheen nog licht en bij deze wipte ze even aan om dit nieuwtje, dat ze wel hadden zien aankomen samen te bespreken.

„Is het niet heerlijk, Iet? Voor hem en voor ons?”

En deze verklaarde onomwonden:

„Ik vind het fijn, Babsje, in alle opzichten,” en toen verzuchtte ze hartgrondig, „maar wat ben ik blij, dat ik niet op Kuuks plaats sta en ik mijn hoofd nog niet in de strop heb gestoken! Hu, ik zou er van gruwen!”

Het kwam er zoo typisch vastberaden uit, dat Babs ondanks zichzelf in den lach schoot:

„O, Iet, wat een uitdrukking,” proestte ze, „een huwelijk is toch geen executie!”

Maar Iet bleef volhouden met een veelbeteekennende huivering:

„Het lijkt me anders wel zoo toe, en tegen jou mag ik zooiets toch wel zeggen.”

„Natuurlijk,” gaf Babs dadelijk toe, „stel je voor dat wij niet ronduit tegen elkaar konden praten. Dat is het ook niet, maar . . . maar . . .”

Ze wist zelf niet hoe ze verder moest gaan en hulpeloos keek ze Iet aan, die blijkbaar op haar gezicht las, wat ze dacht, want ze schudde haar zusje zacht heen en weer:

„Zeg eens, Babsje, je denkt wat van me en meent zeker, dat de druiven zuur zijn. Kom vooruit, biecht eens op. Waarvan word ik verdacht?”

Even moest Babs slikken, eer ze kon antwoorden:

„Ik verdenk je een heel klein beetje van iets „Kuukerigs.” Er waren van die symptomen . . .”

Verder kwam ze niet, want Iet gooide den haarborstel neer en sprong overeind, klaar wakker ondanks het late uur.

„Potsknabbel!” viel ze uit met het woord van

eigen vinding, dat ze bij groote verbazing gebruikte, en haast ontsteld kreet ze: „Babs, dat jij van alle stervelingen op een dergelijk idioot idee bent gekomen. Ken jij me dan niet beter? Net of mijn hart in vuur en vlam zou kunnen staan voor zooiets als een jongeling! Nee, hoor, ik pas!”

Ze had het woord „jongeling” uitgesproken alsof het iets griezeligs was en wat kalmer voegde ze er aan toe:

„Ik verzeker je op mijn woord van eer, dat je het mis hebt. Dit meisje,” veelbeteekenend en theatraal timmerde ze met den haarborstel, die ze weer had opgenomen op haar hoofd, „heeft haar hart aan de wetenschap verpand en hoopt deze te huwen. Misschien dat ik later op mijn ouden dag van opinie verander, maar nu geldt voor mij: leve de „spinsterhood”!”

Op haar gewonen toon wou ze toen van Babs weten:

„Babsje, geloof je me?” en Babs knikte, Iet was in vollen ernst, ondanks haar malle woordenkeus, en samen lachten ze om Babs' malle vergissing.

Vreemd-gelukkig ging Babsje daarna naar haar eigen kamer en bij zichzelf meende ze de ware reden van dat gevoel vast te stellen. Het zou immers wel heel erg voor haar zijn geweest, als ze Kuuk en Ietje tegelijk had moeten verliezen, want daarop kwam het toch een beetje neer. Als meisjes verloofd waren, gingen ze zoo heel erg in „hem” op en kwamen de vriendinnen, althans tijdelijk, op den achtergrond. Kuuk, die het zelf van haar oudere zusters kende, zou zich wel moeite geven om eerlijk te deelen, maar natuurlijk had Dolf de meeste rechten. En nu bleef Ietje tenminste dezelfde, dat was iets om blij over te zijn... Toen dwaalden onwillekeurig haar gedachten weer naar de scène met Jack

af, maar ze voelde geen angst meer. Hugo had de zaak in zijn capabele handen genomen en die zou alles ten goede leiden. Haar moeilijke tijd van twijfel was ten einde. Hugo zou helpen, Hugo... Maar voordat ze verder kon peinzen, was ze al in diepen slaap verzonken, waar geen problemen haar plaagden.

Den volgende ochtend lag er een dikke brief naast haar bord, zonder postzegel, die Hugo zeker eigenhandig in de bus had gestopt en hem een groot deel van zijn nachtrust had moeten kosten. Maar het rechtvaardigde haar vertrouwen in hem volkomen, want hij behelsde goed nieuws over zijn moeilijken opdracht.

Het luidde:

„Beste Babs,

Even een verslag van het gebeurde, waarnaar je natuurlijk verlangend uitziет. Stel je gerust, alles is geducht meegevallen. Toen we vannacht bij Jacks huis kwamen, zagen we nog licht branden en vertelde hij mij, dat zijn vader gewoonlijk tot tegen den ochtend studeerde om niet door straat-rumoer te worden gestoord. In die uren kan hij zich het beste concentreren. Ik was van oordeel, dat hij dezen keer dan maar eens zijn nachtrust moest inboeten terwille van zijn zoon en stond er op, mee naar binnen te gaan. Jack zag er tegen op, maar bij Jacks verhaal tijdens den rit, had ik al bij me zelf uitgemaakt, dat ik een gelegenheid moest vinden om met den ouden heer Vermeer te spreken. Deze leek me nu geboden te worden op den allerbesten tijd. Jack moet veel vergeven worden, hij heeft werkelijk een zonderling leven ge-

had tusschen zijn ouden vader, die lastig is en in zijn studie opgaat en zijn veel jongere, ziekelijke moeder. Aan den eenen kant werd hij schromelijk verwend met een veel te ruim maandgeld, waarover hij vrije beschikking had en aan den anderen kant werd hij zonder pardon tot een studie gedwongen die hij verafschuwt. Ik geloof dat die combinatie den vreemden draai aan zijn karakter heeft gegeven, zooals wij het kennen. Enfin, nadat Prof. Vermeer mij achterdochtig had opgenomen, gaf hij zich gewonnen, mijn leeraarschap was boven iedere verdenking. Wij raakten aan het praten en ik moet zeggen, er is iets bereikt. Jacks moeder, die een lichte slaapster is, kwam er ook bij en volgens Jack werd hij voor den eersten keer in de gelegenheid gesteld ronduit zijn opinie te zeggen, wat hij ook kort en bondig deed. Ik geloof, Babs, dat zij alle drie menschen zijn met au fond heel veel goeds, maar dat gaat verloren door gebrek aan saamhoorigheid. Ze leven daar langs elkaar heen en verplaatsen zich niet in een anders moeilijkheden. Natuurlijk heb ik ook het mijne gezegd en voordat ik wegging, hadden we de belofte van professor, dat hij aan zijn broer in Parijs zou schrijven, die daar aan het hoofd van een mode-atelier staat. Die oom Vermeer kent de toestanden in Parijs heel goed. Na een poosje kan hij dan eens met Jacks leermeesters gaan spreken of deze kans heeft in die richting iets te bereiken. Men kan ook niet weten of zijn oom hem zelf niet kan gebruiken. Voor zijn vader is het natuurlijk wel moeilijk, zijn zoon zoo'n anderen weg te zien inslaan, dan hij voor hem had gekozen, maar dat is al eens eerder in die familie gebeurd. Ook die andere Vermeer heeft moeten vechten voor zijn ideaal, dat wist ik toevallig. En ik voor mij

heb vertrouwen in Jacks toekomst. Tot nu toe had Jack een grief tegen het leven, die het goede in hem verstikte. Nu heeft hij een prikkel, een ideaal, dat hij mag nastreven. Dit zal hem tot een man moeten maken en de toekomst zal leeren of hij een man van degelijke allures wordt.

En nu nog een enkel woordje tot jou, Babs, dat je me zeker niet ten kwade zult duiden. Ontvang hem, als hij afscheid komt nemen voor zijn vertrek, vriendelijk en reken hem zijn gedrag van gisteravond niet te zwaar aan. Jij kunt het niet weten, maar ik ben overtuigd, dat die tijd van vriendschap met jou hem toch iets heeft gegeven dat hij nooit zal vergeten. Hij was te jong om hierdoor sterk te zijn, maar heb nooit spijt van wat je voor hem hebt gedaan. Het is niet voor niets geweest.

En nu, Babs, heb ik niets meer te zeggen en eindig ik dit lange epistel met een hartelijken handdruk van

Hugo."

Ze las den brief tweemaal langzaam over en stopte hem daarna weer in het couvert. Ze vergat de boterham, die moeder had klaargezet. In gedachten verzonken liep ze de trap op en klopte aan vaders deur. Ze vond hem voor zijn bureau zitten, verdiept in zijn gewone Zondagochtend bezigheid, het afdoen van achterstallige correspondentie.

„Daddy,” zei ze, toen hij haar vriendelijk dichterbij wenkte, „u vroeg me laatst of ik uw bijstand noodig had. Bijna was het zoover gekomen, want ik heb jammerlijk gefaald, maar een ander schoot me te hulp en heeft alles prachtig klaar gespeeld. Kijk, u kunt het zelf lezen.”

Ze legde den brief voor hem neer en aandachtig

las vader hem door, terwijl ze stil naast hem stond en niet als anders op de leuning van zijn stoel klauterde.

Met een eenvoudig: „dank je, kindje,” gaf hij hem haar terug. Hij vroeg geen bijzonderheden, ook niet hoe het kwam, dat juist Hugo in de zaak gemengd was, maar wilde alleen weten:

„En, Babsje, zie ik goed, dat deze afloop je heeft opgelucht?”

„O ja, Daddy.”

Hij nam haar nog eens ernstig op en even keek hij nog naar den brief en het was of hij iets aan zijn woorden wou toevoegen, maar hij veranderde van gedachten en trok haar als een klein kindje op zijn knie:

„Gelukkig, Babsje. Dan nu weer met frisschen moed het leven opgevat. Er is nog heel veel moois voor je weggelegd en je hebt er in ieder geval veel door geleerd.”

„Ja.”

Het klonk nog niet erg overtuigd en vader citeerde:

„Not sadder, Babs, but wiser!”

„Daddy!”

Nu brak de zon toch door op haar gezichtje, want vader met zijn onuitputtelijke bron van aanhalingen, die hij te allen tijde wist te maken, amuseerde zijn gezin kostelijk en ook nu deed het Babs opleven en vader knikte voldaan.

Toch vond ze het na een paar dagen wel een heel moeilijk ding, dat Jack had opgebeld en bij haar binnenkwam om afscheid te nemen. Maar hij scheen zich een vaste gedragslijn te hebben uitgestippeld en deed gewoon vriendschappelijk, zoodat het gebeurde van den laatsten avond op den achtergrond kon blijven. Ze raakten als van ouds aan het praten, maar toen hij wegging, zag ze dat hij ook zenuw-

achtig was. Met de ouderwetsche hoffelijkheid, die hem zoo goed afging, en die haar altijd had gecharmeerd, boog hij zich over haar handen en drukte op beide een lichte kus.

„Babs,” zei hij schor, „jij bent het, die me den eersten stoot in de goede richting hebt gegeven, al gedroeg ik me er niet naar. Van Es heeft het voltooid. En ik ben blij...” even haperde hij en moest iets wegslikken, „dat je alles zoo zuiver tusschen ons hebt aangevoeld, Madonna Babs.”

De bijnaam, die hij eens spottend had bedacht, zei hij nu met iets van eerbied en Babs vond geen antwoord.

Ze zag hem na, toen hij de straat doorliep en voelde duidelijk, dat hun moeilijke periode mooier was besloten, dan ze had kunnen hopen. Hun vriendschap bleef bestaan en ze voelde nu al, hoe ze het scherpe en onaangename er van kon vergeten. Toch was het goed, dat er een definitieve scheiding was gekomen en ze elkaar niet meer zouden zien. Even zuchtte ze, maar in berusting. Het was goed zóó!

HOOFDSTUK VI

BABS Kiest HAAR STUURMAN

Het was een stralende Augustusdag.

Al vroeg in den morgen stond de hemel strakblauw en het beloofde flink warm te worden. Babs had het gordijn voor het raam aan haar kant van de hotelkamer opengelaten en toen het heldere licht haar had gewekt, keek ze eens naar buiten en vond ze het zonde en jammer om een deel van dien prach-

tigen dag in bed door te brengen. Eenvoudig verkwisten van kostelijk goed, noemde ze het en besloot dadelijk op te staan en er het hare van te nemen.

Ze wierp even een bedenkelijken blik op Ietje, die nog rustig in het andere bed sluimerde; met het dek hoog opgetrokken tot aan haar neus, terwijl zelfs haar jalouzie potdicht was geschoven.

„Geen wonder,” dacht Babs in zichzelf, „dat Iet niets voor het ochtendgloren voelt. Ze moet nog tolleren van den slaap.”

Midden in den nacht was ze even wakker geworden en half versuft door slaap had ze toch nog het schijnsel van Ietje's electrisch leeslampje opgemerkt en had gezien, dat ze een bladzijde omsloeg. Meteen had ze zich met niets meer bemoeid en was ze alweer midden in haar droomen, maar nu was ze wakker genoeg om er met afschuw aan te denken.

Babs vond de vacantie en het mooie weer veel te heerlijk om haar tijd in bed door te brengen. Ze wilde graag wat op haar slaap beknibbelen, maar niet om te lezen in dikke studieboeken. Daarvoor boden de lange winteravonden tijd genoeg.

Even overlegde ze of ze haar zusje toch zou roepen, maar toen verwierp ze dat plan. Ietje zou niet dankbaar zijn.

„Elk zijn meug,” besloot ze haar overpeinzingen, en stapte geruischloos uit bed.

Heel voorzichtig liet ze de waterkraan met een klein straaltje loopen en al duurde het wat langer, ze slaagde er in om in het geheel geen leven te maken. Alleen schoot op het laatste moment de tandenborstel uit haar handen en viel met een kletterend geweld in de porceleinen waschbak. Haastig keek Babs om, maar de vredige uitdrukking op het slapend gezicht van Ietje veranderde niet en

Babs haalde verlicht adem. Alles wat Iet presteerde, gebeurde even intens en grondig, als ze eenmaal sliep, deed ze dat ook al vaster en dieper dan een ander mensch. „Gelukkig maar,” vond Babs nu tevreden.

Toen ze kant en klaar was, legde ze een briefje op de toilettafel met de volgende mededeeling:

„Ik ga een eindje rondtippelen. Het weer is te mooi om in bed te liggen. Ben tijdig voor het ontbijt terug, alarmeer dus niet het heele hotel!”

Met veel zorg draaide ze den sleutel in het slot en slaagde er in, de deur onhoorbaar achter zich te sluiten.

Op de lange gang was het nog stil, als midden in den nacht.

Overall stonden de schoenen al weer gepoetst of gewit klaar en met verteedering herkende Babs de kleine sandaaltjes van Lili, het eigenwijze Fransche meisje, dat met iedereen vriendschap sloot, vanaf den directeur van het hotel tot aan den tuinman toe, wat haar statige en eenzelvige moeder, die zich met niets of niemand bemoeide, duidelijk hinderde.

Beneden was nog niet op gasten gerekend. De hall werd schoongemaakt door het grappige, kleine ober-tje, dat voor dezen arbeid zijn zwart costuum tegen een blauwe schort had verwisseld en er lustig met water op los plensde.

„Hè,” vond Babs, die hem 's avonds nog in de weer had gezien met glazen, „die man krijgt toch maar weinig rust,” maar hij zelf voelde zich blijkbaar niets zielig en zijn morgengroet was opgewekt:

„Mademoiselle is vroeg opgestaan. Heeft de zon mademoiselle gewekt?”

Moeizaam zocht Babs haar schamele woorden-

kennis bij elkaar en vertelde hem, dat een mensch toch altijd nog slapen kon als het regende.

„Si, si!”

Zijn witte tanden lachten een vroolijke bevestiging in zijn bruine gezicht en Babs liep verder. Nog even een praatje met den portier, die ook al op zijn post was en toen zette ze koers naar het bootenhuis, in de hoop, dat dit al open zou zijn en ze een bootje kon bemachtigen voor een tochtje op het meer, dat haar aanlokte.

De bootsman stond er al tot zijn knieën in het water en praatte met iemand, die ze maar half kon zien, doordat hij bukte en die het haar net had afgewonnen, want hij was juist van plan om de boot van wal te duwen.

„Een verwante ziel,” dacht Babs, „die hield het ook niet langer in zijn bed uit!”

Haar voetstappen, die op het grint knerpten, deden hem opkijken en even zag ze vreugde over deze onverwachte ontmoeting in zijn oogen oplichten.

„Babs,” riep hij verrast uit, „werd je ook als het ware naar dit heerlijke plekje getrokken?” Uitnoodigend maakte hij een gebaar met zijn hand naar het gemakkelijke plaatsje met het gebloemde cretonnen kussen.

Het was Hugo, die nu handig met de boot manoeuvreerde en haar het instappen vergemakkelijkte, wat ze dolgraag deed. Hij logeerde in hetzelfde hotel en bij alle tochtjes, die ze maakten, sloot hij zich als vanzelfsprekend aan. Beiden vonden het heerlijk, maar tot nu toe waren ze nog niet alleen geweest.

Babs had het zich zelf nog niet willen bekennen hoe zijn aanwezigheid haar vakantie, die toch al zoo prettig was, volmaakte. Ze beleefde het alles

als iets wondermoois, dat je niet uit elkaar hoefde te pluizen, maar haar oude, levendige opgewektheid en stralende vroolijkheid waren geheel teruggekomen en deelde zich aan de anderen mee.

„Moeder,” had ze den vorigen avond nog impulsief tegen moeder gezegd, „vindt u het leven ook zoo zalig? Het kan toch haast niet mooier!”

Moeder had haar eens hartelijk toegeknikt, blij met die stemming en waardeering en haar blik was eens over de rest van haar troepje gegleden en ook haar vervulde een gevoel van dankbaarheid. Babs had gelijk, het leven en zeker het hunne was mooi. Het geluk, dat verleden jaar wel uit hun gezin scheen weggevlucht te zijn, was versterkt teruggekomen en telkens en telkens moest ze er even bij stil staan om toch maar weer te beseffen hoe prachtig alles, dat duister leek, terecht was gekomen.

Toen de groote vacantie naderde, leek het eerst of alles hopeloos in de war zou loopen. Ieder had eigen plannen, waarop hij of zij zich bijzonder spitste. Toch had moeder een stille hoop, dat ze nog een tijdje met de heele familie samen uit konden gaan. Moeder, die weer geheel de oude was, had dit dan ook klaar gespeeld. Ze riep hen allen samen en decreteerde eenvoudig:

„Schrijven jullie nu eens nauwkeurig met data enzoovoort op, hoe je het persoonlijk het liefste wou inrichten. Dan zal ik uitpuzzelen of er niet iets van te maken is, dat ons allen bevredigt.”

Onder veel geplaag en gelach was dat gebeurd.

Ten slotte had moeder een stapeltje papiertjes en voorspelde vader somber, dat het een onbegonnen werk was, maar moeder liet zich niet terneer slaan. Als een waar veldheer maakte ze een plan-de-campagne op, waarbij ieder wel een beetje moest schikken en plooiën, maar dat toch luid werd toegejuicht.

Dolf ging eerst met de familie Oudenhoeft naar de Dolomieten, waar allerlei klauterpartijen op het programma stonden en in dien tijd gingen vader en moeder naar een heel klein plaatsje in het Sauerland, dat ze van vroeger kenden en waar niets te beleven viel! Dit was ook een bedenksel van moeder.

„Vader moet er eens een tijdje uit en zich niet vermoeien,” had ze gezegd, maar Lex, die zich volwassen ging voelen, had haar op zijn malle manier geplaagd:

„Onzin, Moeder, het is een smoesje. U wilt hem eindelijk eens een tijdje heelemaal alleen voor u zelf hebben. Bekent u het maar gerust, hoor, het is niets om je voor te moeten geneeren!”

En moeder, die gewoonlijk niet zoo spontaan uitviel, had nu toegegeven:

„Eigenlijk vind ik het wel heel prettig.”

„O zoo,” constateerde Lex, tevreden met zijn doorzicht.

Dolf en Kuuk, die er bij waren, hadden elkaar eens aangekeken en Dolf zuchtte theatraal:

„Moge mevrouw Eerens in spé een voorbeeld nemen aan haar geachte voorgangster! Zooveel toewijding verwacht ik ook van jou, Kuukje, tot in lengte van dagen. Begrijp je!”

„U hebt maar te bevelen,” lachte Kuuk en volgens Lex was nu het moment aangebroken om het echtpaar in spé te negeren.

In moeders plan, gesanctionneerd door de heele familie, was als punt van ontmoeting Annecy aangewezen, hun oude lievelingsplaats in Savoye. Ze kenden het hotel er op hun duimpje en wisten alle heerlijkheden, die hun daar wachtten te waardeeren. Eerder dan de anderen waren Ietje, Babs en Lex er heengetrokken onder geleide van tante Rens, die haar wagentje ter beschikking had gesteld

en daar wachtten ze de anderen af.

Tante Rens was mee van de partij. Ze had zich niet dadelijk laten overhalen, hoezeer het haar ook aantrok om in dien vroolijken kring te zijn.

„Kom, brave ziel,” had Lex haar gemoedelijk aangespoord, „ga toch mee, hoe meer zielen hoe meer vreugd!”

Zij mompelde nog iets van: „indringerige oude tantes,” maar dat werd niet geduld.

„Rensje,” dreigde Babs haar met een vinger, en vader had het haar al heel gemakkelijk gemaakt.

„Maar, nicht, snap je dan niet, dat jouw wagentje een uitkomst is, om maar niet te spreken van je mogelijkheden als chaperonne! Ik weet me geen raad, hoe ik al dat jonge gebroed anders veilig en wel daarginds krijg!”

Dit gaf den doorslag. Als iemand het op zoo'n prettige manier voorstelde!

Later nam ze Lex even apart en vroeg hem ernstig:

„Lex, zou jij de zorg voor de machine op je willen nemen? Olie, benzine, stalling en dergelijke akkefietjes?”

„Nou!”

Zijn toestemming liet niets over aan enthousiasme. Ook moeder was er erg mee ingenomen. Zij kocht een flinke overall voor hem en hij bracht nog verscheiden dagen zoek in de garage, waar vaders auto gestald stond, om er wijsheid op te doen. De vriendelijke meesterknecht leerde hem het omleggen van een band en meer karweitjes, die op een langen tocht nu eenmaal plegen voor te komen en Lex hoopte onbarmhartig, dat hij zijn nieuwe wetenschap daadwerkelijk zou moeten toonen.

In de dagen, dat ze nog alleen waren en het weer te frisch bleef voor zonnebaden, maakten ze groote tochten per auto en de tijd vloog voorbij.

De familie Oudenhoef nam de thuisroute over Annecy, om het jonge paar daar af te zetten en Kuuks brief, waarin ze haar komst en dien van Dolf meldde, bracht meteen een nieuwtje, dat ze op haar manier vertelde:

„We brengen in ons gevolg nog een ouden kennis van ons allemaal mee, die we hier hebben opgevischt en opgemonterd. Eigenlijk moest ik hem een verrassing laten blijven en jullie niet vertellen wie het is, maar ik heb nu eenmaal een edelmoedige natuur en wil jullie vacantiehersens niet vermoeien met raadseltjes. Tevens is er zoo midden in het seizoen een groote kans dat er anders geen kamer voor hem disponibel is en dat zou zielig zijn! Daarom krijgen jullie nu het verhaal van zijn opduikeling in geuren en kleuren. Naam en toenaam worden gratis bijgeleverd. We waren op één van onze fiksche toeren, en onze tongen hingen ongeveer op het derde knoopsgat van uitputting, toen we plotseling gejodel hoorden, dat een onmiskenbaar Hollandsch tintje had. We stopten, blij met een voorwendsel om onze matte ledematen op de bergstokken te kunnen laten rusten, tilden onze hoofden omhoog en wie zat daar prinsheerlijk en gemoedereerd boven op een Dolomiet? Weer jodelde die persoon naargeestig en ik kon mijn oogen niet gelooven, want het was Hugo van Es in hoogst eigen persoon, gekleed in de gepatenteerde uitrusting van den Hochtourist!

Hij zag er uit of hij zijn laatste oortje versnoept had, maar hij klaarde zienderoogen op, toen hij onze vreugde over dit weerzien ontdekte. We beklagden hem diep om zijn noodlot, dat hem heel alleen hoog in de bergen deed verkeerren. Hij bleek niet alleen boven op een berg te zitten,

maar tevens diep in een put. Nu moet ik toch heusch een beetje hersengymnastiek van jullie vergen. Tracht deze moeilijke opgave te snappen, die heusch wel in jullie bevatting ligt en heb ook meelij met den armen stakkerd. Volgens Dolf was hij een variatie van het bekende liedje:

„Aan den oe-oever van een snel-ellen vliet!”

En nu, hoe het kwam dat wij hem in dergelijke omstandigheden aantroffen! Zijn reisgenoot was door een telegram naar Holland terug ontboden en daarom zat hij nu moederziel alleen te weklagen, wat hij met klimmen afwisselde. We hebben gauw een eind aan zijn eenzaamheid gemaakt en hem geprest zich bij ons aan te sluiten. Dit heeft bijgedragen tot wederzijdsch amusement. Hij klimt fantastisch goed en vader vindt het zoo safe, dat hij er bijgekomen is, omdat hij het ieder jaar pleegt te doen. Je begrijpt hoe ellendig Hugo er onder is, dat onze tijd omraakte en zijn vriend schreef, dat er geen kijk op was dat hij terugkwam. Ik stelde hem daarom voor te berusten en met ons naar Annecy te trekken. Ik zag dat het hem geweldig aanlokte, maar natuurlijk kwam hij met allerlei bezwaren, die we één voor één moesten ontzenuwen. De vriend is deels per vliegtuig, deels per trein teruggegaan en heeft hem het beheer over hun gemeenschappelijk gehuurd wagentje gelaten en ik bracht hem aan zijn verstand, dat hij zich eeuwig als egoïst zou blameeren, wanneer hij niet aanbood het teveel aan menschen en bagage van de familie Oudenhoef daarin over te laden. Ik durf niet beweren, dat het mijn welsprekendheid is geweest, die hem deed besluiten, maar in ieder geval is het een feit, dat hij zich met ons in den boezem van jullie familie komt storten en nederig vraagt om niet te

worden uitgestooten. Hij heeft al aan de proprié-taire geschreven en is tevreden, (althans doet als of) met het een of andere zolderkamertje. Ook wil hij desnoods opgerold in zijn wagentje slapen. Gezien deszelfs verrukkelijke kussens, is dat heusch niet zoo verschrikkelijk, als het op het eerste gezicht lijkt."

Babs, aan wie de brief gericht was, had hem aan de andere drie voorgelezen.

„Eenig!" vond Iet opgewekt en Lex' vreugde was niet geheel zonder bijgedachten. Weer een wagentje beteekende nog meer kansen op een keer chauffeeren!

„Wat ben jij stil!" ontdekte hij toen plotseling en vond het noodig, Babs scherp op te nemen.

Babs voelde, dat hij haar oordeel over de komst van den nieuwen gast verwachtte en ze was hope-loos verlegen, maar tante Rens begon druk tegen hem te praten en Babs had tijd om zich te herstellen. Ze was zelf geschrokken van den schok van vreugde, die dit berichtje uit Kuuks brief haar had gegeven en ze begreep het zelf niet goed, maar toen Hugo voor haar stond, bruin en opgewekt, schoten hem zoo hartelijk haar beide handen tegemoet en toonde ze hem zoo onomwonden haar blijdschap, dat ook zijn laatste restje angst of hij wel goed had gedaan, verdween en hij Kuuk dankbaar was, dat ze zoo had aangedrongen.

Het leek wel of het weer zich verplicht achtte mee te helpen aan het slagen van deze reünie. Dag aan dag bleef het prachtig, zoodat ze alles wat ze wilden, konden ondernemen en ieder zich amuseerde.

Vader, moeder en tante Rens legden het kalmer aan dan de jeugd, maar de rest vulde de dagen met zwemmen, zeilen, tennissen, totdat ze 's avonds voldaan en moe in hun bedden tolden. Zelfs Ietje

was ongewoon sportief en deed aan alles mee, maar daarom haalde ze 's avonds in bed haar tekort aan lezen in. Alleen Dolf vertoonde andere neigingen. Hij vond, dat zijn vakantie lang genoeg had geduurd. IJverig had hij zijn studieboeken meegesleept en al vroeg in den ochtend plaatste hij een tafeltje en een stoel buiten in den lommerrijken tuin en trachtte de afgebroken draden van zijn studie weer aan te knopen. Hij kon maar niet vergeten, dat hij zoo'n hap uit zijn studie miste.

Dikwijls, als er een paar uren verlopen waren, kwam Kuuk hem halen.

„Je bent griezelig ijverig,” vond ze dan en hij betoogde met klem:

„Twee jaren zijn verloren gegaan, Kuukje. Er zijn er al verscheidene van mijn club, die doktoraal hebben gedaan en ik ben er nog mijlen van af. Laat me maar spurten, dan haal ik ten minste iets van den achterstand in.”

„Och, jongen,” deed ze dan laconiek, „kom je er vandaag niet, dan kom je er morgen wel.”

Ze kon hem uitstekend leiden en met een lage ligstoel en een kussen lokte ze hem weg voor een verkwikkende siësta. Kuuk wist, dat hij geneigd was om te overdrijven en daarvoor wilde ze hem behoeden. Dan borduurde ze verder op dat thema, terwijl ze hem met een dictaat koelte toewaaide.

„Als je zoo geweldig vlug opschiet, kan ik je niet bijhouden. Mijn geestelijk peil moet in alle opzichten verhoogd worden en in het bijzonder op gebied van koken en braden, om van naaien en verstellen maar niet eens te spreken. En dat gaat niet van een leien dakje. Moeder schudt ten minste haar hoofd als ze aan een zelfstandige huishouding van mij denkt. Wees dus blij, dat je nog niet dadelijk aan mij wordt overgeleverd.”

Ze had dan Dolf meteen van zijn netelig onderwerp afgebracht:

„Nee maar,” protesteerde hij dadelijk, „kam je zelf niet af. Je doet alles uitstekend. Weet je niet meer, toen je laatst voor het eten had gezorgd! Je bent geknipt voor ideaal huisvrouwkje!”

Dan moest hij daadwerkelijk zijn ingenomenheid op alle gebied met haar betuigen en Babs, die zoo iets meemaakte, liet hen glimlachend alleen, want dan konden ze haar missen! Ze kende haar Kuukje voldoende om te weten waarom die haar eigen kundigheden verkleinde. Ze wilde, dat Dolf op zijn gemak zijn studie voltooide. Het was immers al zoo heerlijk dat hij weer heelemaal beter was, maar ook wist ze, dat die tijd te veel van zijn zenuwgestel had gevergd om dadelijk hard blokken te kunnen verdragen. Al werd het daardoor dus een lange verlovingsverloofing waardoor hun huwelijk met een eigen huishoudinkje ver af scheen, Dolfs gezondheid en zijn rust waren voor haar het voornaamste. Ze deed zich daarom onverschilliger en nonchalanter voor dan ze was, maar in werkelijkheid was er niemand die fijner voelde en die meer aan anderen dan aan zichzelf dacht. Babs had het al dikwijls van Kuuk ondervonden en sinds haar verlovingsverloofing met Dolf was Kuuks karakter en haar medeleven nog inniger geworden.

Veel van dat alles ging door Babs' hoofd, terwijl ze zonder spreken tegenover Hugo in het bootje zat en haar hand door het water liet sleepen. Heerlijk rustig en tevreden voelde ze zich, in de zekerheid, dat hij de leiding had.

Ze wisten geen van tweeën hoe het kwam, maar plotseling waren ze in een vertrouwelijk gesprek gewikkeld en praatten ze eerlijk en open over haar

vriendschap met Jack en de gebeurtenissen van den bewusten avond, toen Hugo had ingegrepen. Na zijn brief, waarin hij haar vertelde over den afloop, hadden ze dat onderwerp en Jacks naam vermeden, maar het was of alle hindernissen tusschen hen waren weggevallen onder den blauwen hemel op het rustig kabbelend meer. Hij durfde haar nu vragen:

„Mis je hem nog, Babsje?”

„Nee,” bekende ze eerlijk en staarde over 't water naar de bergen, „nee, het was een bevrijding voor me, toen het afgeloopen was. Zie je, ik hield niet van hem, niet echt tenminste. In het begin dacht ik wel eens, dat het wel zoo was, maar dan gebeurde er telkens iets dat me ergerde in hem en me afstootte en dan werd het weer kibbelen. Hu, zoo náár! En een anderen keer, was ik het die hem irriteerde. Het was nooit heelemaal mooi!”

Even zuchtte ze en wat verlegen vervolgde ze:

„Die eeuwige ruzietjes konden niet goed zijn en dan . . . ik voelde me nooit gewoon bij hem, nooit echt safe. Ik kon er niet op aan, hoe hij zou zijn, telkens sloeg zijn stemming om en dat maakte me echt zenuwachtig. Ik zag tegen iedere nieuwe ontmoeting op. Soms kwam ik in de verleiding om het maar af te bellen en ik deed het zelfs een paar keer. Maar dan kreeg ik daarover weer zooveel te hooren, dat ik me geen raad wist. Op dien avond, je weet wel, kon ik niet meer en ondanks den angst die ik voelde, was het me of er een last van me was afgevallen. De heele geschiedenis had me tot stikkens toe benauwd.”

Hugo knikte, blij met haar vertrouwen en kwam nu met de vraag, die hem zoo dikwijls gekweld had:

„Hoor je nog wel eens iets van hem?”

Ze wist niet hoeveel moeite het hem kostte dat zoo gewoon te zeggen, maar dadelijk vertelde ze onomwonden:

„O ja, met mijn verjaardag kreeg ik een brief!”

Plotseling lachte ze bij de herinnering daaraan en Hugo probeerde:

„Toe, mag ik weten waarover je zoo'n pret hebt?”

Eenvoudig legde ze hem uit:

„Er zat een kiekje in van Jack met een Fransch meisje. „Ze lijkt op jou, Babs,” schreef hij, „alleen houdt ze er gelukkig voor mij niet van die antidiluviaansche ideeën op na, als die jij huldigde.”

„Hè?”

Van verbazing hield Hugo op met roeien.

„Jij, Babs, antidiluviaansche begrippen? Me dunk, dat je nog al heel modern in je opvattingen bent. Wat bedoelt hij?”

Peinzend keek hij haar aan, maar Babs kleurde en ontweek zijn oogen. Hoe kon ze hem dit uitleggen, het was al te moeilijk, maar hij nam er geen genoegen mee en pleitte zacht:

„Babsje, mag ik het weten?”

Voor iets weeks in zijn stem bezweek ze en ze bekende:

„Hij vond me dat, omdat ik me niet door hem wilde laten kussen. Ik zei, dat ik daarvoor niet genoeg van hem hield. En hij beweerde, dat andere meisjes het dan toch wel goed vonden en dat... en daarover was het steeds oneenigheid!”

Het laatste kwam er heel zacht uit en nog keek ze hem niet aan. Daardoor ontging haar het teedere licht, dat in Hugo's oogen opleefde bij die naïeve en moeilijke bekentenis.

„De kleine schat!” dacht hij, maar hardop vond hij:

„Ik zou dat liever „meisjesachtig” in de beste beteekenis van het woord noemen.”

„O!”

Babs wist niets anders te zeggen en het bleef stil

tusschen hen, Hugo verroerde zich niet, hij liet de riemen rusten. Het bootje ging waarheen de stroom het dreef en Babs droomde weg, tot zijn stem weer tot haar doordrong en haar niet stoorde. Hij paste in haar gedachtenwereldje, maar toch schrok ze van zijn woorden, toen ze wist wat ze inhielden.

„Mijn tijd hier is bijna om, Babsje,” zei hij. „Ik ben al langer uitgebleven dan oorspronkelijk mijn plan was en er ligt nog werk te wachten, dat vóór de nieuwe cursus af moet zijn.”

Dit bracht haar met een vaartje in de werkelijkheid terug, die ze niet prettig vond.

„Hè nee,” ontviel haar echt gemeend en ze kon ook verder haar teleurstelling niet voor hem verbergen. Natuurlijk moest er een einde komen aan hun heerlijk samenzijn in Annecy, maar ze had gedacht, dat ze allemaal tegelijk weg zouden gaan. Dat zou het heel anders maken, maar het idee, dat Hugo alleen ging vertrekken, was náár! Ze wist niet, dat haar lip trilde en hoe kinderlijk het gebaar van haar hand was, waarmee ze dat beven trachtte tegen te gaan. Maar Hugo zag het allemaal terdege en het deed zijn hart vlugger kloppen. Babsje wilde hem hier graag houden, duidelijker kon ze het hem niet toonen!

„Kan je, kan je dan niet op het laatst heel hard werken, Hugo?” bedacht ze en keek hem smeekend aan met een blik, die Hugo met zijn oogen vasthield.

„Wil je dat heusch graag, Babsje?” vroeg hij zacht.

Nog trachtte hij het al te dringende uit zijn stem te weren, maar toen hij zag dat een glans van blijdschap om dat kansje over haar gezichtje trok en ze onomwonden antwoordde, „natuurlijk” was het uit met zijn zelfbeheersching en liet hij al de liefde, die hij al zoo lang voor haar had gevoeld doorklinken in zijn woorden:

„Babsje, mijn kleine, lieve Babsje!”

Dit, en vooral de toon, troffen Babs diep. Toen besefte ze ineens wat het beteekende en het tumult in het eigen hart leerde haar hoe het met haar zelf stond. Dat was het geweest, al dien tijd, dat Hugo in Annecy was, dat haar het leven zoo zonnig deed lijken en haar zoo naamloos gelukkig maakte. Ze hield van hem, ze hield van Hugo, Hugo, dien ze niet meer kon missen!

Er was geen spoor van aarzeling in haar en spontaan stak ze twee handen naar hem uit, die hij greep, maar waarmee hij niet tevreden was.

„Kom hier,” commandeerde hij schor en wees met een hoofdknik naar het bankje waarop hij zat en dat nog ruimte over had en Babs gaf graag gehoor aan dien oproep, die autoritair klonk van verlangen.

Dadelijk stond ze op en voorzichtig om het bootje niet te doen kantelen, hielp hij haar overwippen, maar toen heel vlug en heel beslist trok hij haar omlaag en nam haar in zijn armen.

„Babsje,” fluisterde hij en vol vertrouwde overgave leunde ze tegen hem aan, met een zucht van groot geluk.

Hij tilde haar gezicht in één hand op en toen hun oogen elkaar vol ontmoetten, lazen ze er hetzelfde verlangen in. Er werden geen woorden meer gesproken, hun lippen vonden elkaar en pas het geluid van een voortpeddelende boot bracht hen tot het besef terug, dat er nog anderen bestonden buiten hen en dat die wèl oogen hadden voor wat zich daar afspeelde.

„Mijn meisje,” zei Hugo innig en na een blik om zich heen of er veel bespieders op het watervlak rondzwierven, maakte hij nog eens gebruik van zijn nieuw recht, dat Babs hem graag verleende.

„Vind je me erg antidiluviaansch in het gebruik?” vroeg ze wat later met een zachte stem, maar de oude, ondeugende tinteling was in haar oogen en hij wist dadelijk het goede antwoord te vinden.

„Je zult me nog eens even van het tegendeel moeten overtuigen,” twijfelde hij quasi en gewillig sloeg ze twee armen om zijn hals.

Toen zag ze toevallig op haar horloge en wees hem op den tijd, maar hij wilde haar niet naar haar oude plaatsje laten teruggaan.

„Blijf waar je bent, het is veel te prettig hier samen te zitten. Ik kan je geen oogenblik missen,” beweerde hij ernstig, „en er is plaats genoeg voor ons beidjes. En sturen hoef je niet, Babsje, voortaan bestuur ik ons bootje en geef ik den koers aan, ook figuurlijk,” en tevreden knikte Babs en liet hem begaan. Ze wist zich veilig aan zijn zijde, hij was de sterkere, op wien ze kon steunen en graag liet ze het aan hem over.

Toen ze aan wal stapten, hield hij haar even staande en wilde weten:

„Benauwt het je niet, Babsje, dat je het leven met zoo'n ouden schoolmeester ingaat?”

„Eigenlijk wel een beetje,” deed ze zoogenaamd verdrietig met opgetrokken wenkbrauwen en achter het bootenhuisje nam ze de gerechte straf in ontvangst voor een dergelijke brutaliteit tegenover dien „schoolmeester.”

Maar toen had zij een bedenking:

„O, Huug, wat zal de rector zeggen?”

„Dat ik een verduveld gelukkige kerel ben,” antwoordde hij prompt.

Babs lachte maar, ze moest toch even aan het nieuwe standpunt wennen, waaruit ze in het vervolg haar oude gym zou bezien. Toen vergat ze dat alles, want ze zagen vader, die als naar gewoonte

zijn ochtendwandeling in den tuin maakte en er zijn eerste pijpje bij rookte.

„Daddy!”

Samen stonden de twee jonge menschen voor hem en hij keek van het eene stralende gezicht naar het andere. Er was geen twijfel mogelijk hoe die uitdrukking van geluk daar was gekomen.

„Dus jij,” zei hij langzaam met een blik op Hugo en toen tegen Babsje: „Kindje!”

Ze vloog hem om den hals en hij hield haar stevig vast.

„Ja,” beantwoordde ze de onuitgesproken vraag en haar stem klonk diep en teeder.

Over haar hoofd blikten de oogen van de beide mannen in elkaar en Hugo zei niets. Maar hun handen vonden elkaar in een stevigen greep en een krachtige druk werd gewisseld. Vader vroeg niets meer, dat was voor later, hij gunde hun dit oogenblik en voelde zich gelukkig, dat hij de eerste getuige was van wat hij herkende als een waar en groot geluk.

En Babs haakte een arm door dien van vader en dien van Hugo en tusschen hen in liep ze op het hotel toe.

Het was haar of ze hiermee een symbolische handeling verrichtte en of ze, door zoo te kunnen loopen, de schakel smeedde tusschen haar oude en haar nieuwe leven. Hugo beteekende dat nieuwe, dat haar toestraalde, maar ook het mooie oude bleef er een deel van en ze voelde zich onzegbaar rijk en gelukkig in het bezit van zooveel!

Thuis met Daddy, bleef onverbreekbaar verbonden aan wat ze met Hugo van de toekomst ging maken. Hugo zelf zou het niet anders willen!

Zoo liepen ze de treden van het hooge bordes op en zagen de hal, waar het al vol menschen was.

„Lieverds,” fluisterde Babs tegen hen beiden en met

een drukje op hun armen liet ze hen los en even later zagen ze haar haastig de trap opstuiven.

„De zaak is nog niet gezond, Hugo, zoolang die daar,” vaders hand wees omhoog, waar Babs juist Kuuk ontmoette, met wie ze terugliep, „er haar sanctie niet aan gehecht heeft. Slaat de angst je niet om het hart?”

De anderen voegden zich bij hen en het antwoord werd Hugo bespaard, maar hij glimlachte fijntjes. Nee, angst voor inmenging van Kuuk kende hij niet. Kuuk was ook zijn trouwe helpster!

Tijdens één van hun tochten door de Dolomieten had hij een lang gesprek met haar gehad en zij wist de ware reden waarom hij zoo graag naar Annecy ging en ook wat hem deed aarzelen. Zij had hem toen hoop gegeven en deze hartvriendin van Babs zou zeker juichen over den goeden afloop.

Later in den tuin, waarheen Hugo de beide meisjes volgde, bevestigde ze het, want met tranen in de oogen verzekerde ze hen:

„Babs en Hugo! O, het moet goed komen, jullie hooren eenvoudig bij elkaar!”

Toen verscheen Dolf en eischte haar op en ze lieten de twee anderen achter, die haar woorden herhaalden:

„We hooren bij elkaar!”

EINDE

GEÏLLUSTREERDE MEISJESBOEKEN

BRENDA WEET UITKOMST, door Willy Pétillon. Geïll. door Hans Borrebach
Ingenaaid f 1.65; gebonden f 2.25
(Meisjes-Roman Serie)

Veel personen komen er in dit boek voor, die er gang en vaart, leven en beweging in brengen, maar Brenda steekt schouderhoog boven alles uit. Zij hield veel van zon en licht en lucht, van vrijheid, bloemen en vogels. Maar . . . er komen complicaties zoodat het noodig is met taktvolle hand de leiding te nemen, en tenslotte heeft alles een gunstiger verloop dan de grootste optimist kon droomen, ook voor haar zuster Meta en Harry Verduynen.

ZUSTER NONNIE, door Nanny Franken. Geïllustreerd door Hans Borrebach
Ingenaaid f 1.20.—; gebonden f 1.90

Uit Indië teruggekeerd om haar roeping als verpleegster te volgen, wijdt Nonnie zich met ijver en toewijding aan haar menschlievende taak. Hernieuwde kennismaking met Dr. Joop Gerlings, die zij aan boord had leeren kennen, zou bijna de goede vriendschap met haar collega Elsa in afgunst en jalouzie doen verkeeren, want niet altijd kan zij haar opvliegend karakter in toom houden. Zeker zou zij ook zichzelf veel verdriet hebben veroorzaakt, wanneer Dr. Joop haar niet, na een geduchte les, den juisten weg naar het geluk had gewezen.

DE DRIE, door Minnie de Winter. Geïllustr. door Hans Borrebach
(Voor oudere Meisjes) Ingenaaid f 2.—; gebonden f 2.90

Soms ook vroolijk, maar toch over het geheel van ernstigen aard is „De Drie”. De karakterteekening der drie vormt den breedten grondslag voor dit boek, bestemd voor oudere meisjes; die karakterteekening had niet uitgebreider moeten zijn, want dan dreigde het evenwicht verloren te gaan dat nu bestaat tusschen de beschouwingen der drie eenerzijds, en hun vroolijke leven met de groote groep vrienden en vriendinnen in Indië, anderzijds. (Haarl. Dagbl.)

MAMMA INEZ, door Minnie de Winter. Geïllustreerd door Hans Borrebach
(Voor oudere Meisjes) Ingenaaid f 2.—; gebonden f 2.90

Heel gevoelig en fijntjes heeft de schrijfster de geschiedenis weten te tekenen van Inez, die op jeugdige leeftijd zich de taak gesteld ziet, haar jong, moederloos nichtje en haar jongere zuster een tehuis te bereiden en hierdoor veel fleurigs aan zich voorbij moet laten gaan. (Soerabaiasch Handelsblad.)

UITGAVEN GEBR. KLUITMAN – ALKMAAR

MARGOT WARNSINCK, stelde zich ten doel de moeilijkheden van de jeugd, veroorzaakt door de tijdsomstandigheden, te belichten. Zij weet evenwel een gezond optimisme te bewaren, waarvoor wij haar slechts dankbaar kunnen zijn.

MEISJES SPELEN HET KLAAR. Geïll. door HANS BORREBACH
(Meisjes-Roman Serie) Ing. f 1.65; geb. f 2.25

Het groote doktersgezin van der Steen in een oud provincie-stadje krijgt een moeilijk jaar, wanneer vader in Zwitserland herstel van gezondheid moet zoeken; vooral Ank, de oudste dochter, ondervindt er dadelijk den weerslag van. Zij kan niet gaan studeeren, trekt naar Amsterdam en neemt daar in het groote huis van een advocaat de zorg voor zijn beide kleine kinderen op zich. Dit is haar „strafjaar”; echter blijkt toch tenslotte, dat het geluk den mensch niet aanwaait maar zelf moet worden verdiend. En zoo mag het strafjaar achteraf beschouwd een geluksjaar heeten.

TANDEN OP ELKAAR. Geïll. door ANNIE VAN DER RUIT Ing. f 1.65; geb. f 2.25

Het merkwaardige van dezen roman is, dat de donkere ondergrond van het geheel, toch telkens lichtende punten krijgt, doordat deze in zulke geheel andere omstandigheden gekomen, jonge menschen zich met een jeugdig enthousiasme, een durf, een zelfvertrouwen, door den berg van moeilijkheden, geldgebrek en andere problemen weten heen te slaan. (R'damsch Nieuwsblad.)

MARJAN, WERELDKAMPIOENE, d. HELEN DE BALBIAN VERSTER (Meisjes-Roman Serie) Ing. f 1.65; geb. f 2.25

Het succes, dat de Nederlandsche zwemsters den laatsten tijd, en niet in het minst op de Olympische Spelen te Berlijn hebben behaald, vormde zonder twijfel de inspiratie voor dit aardige boek, dat een sportieven geest ademt. Het is een prettig pleidooi voor het ware amateurisme, terwijl een vleugje romantiek de extra-attractie vormt. (Prov. Geld. & Nijm. Crt.)

PUCK ZET DOOR, d. A. WAS-OSINGA Ing. f 1.65; geb. f 2.25

Een fijngevoelde karakterbeschrijving van een jeugdig meisje, dat door een vliegongeluk haar beide ouders verliest en plotseling niet slechts alleen op de wereld komt te staan, maar doordat de bank van haar vader door zijn ontijdigen dood misgaat, ook geen geld meer heeft. Zij slaat zich door de groote moeilijkheden heen, zij maakt vrienden, echte vrienden en gaat tenslotte een onbezorgde toekomst tegemoet met een vroolijken knappen jongeman. (Zutphensche Crt.)

UITGAVEN GEBR. KLUITMAN – ALKMAAR

EMS I. H. VAN SOEST, onze veelgelezen schrijfster, heeft met haar verhalen met Indische sfeer een reputatie verworven. Langzamerhand is een serie werken ontstaan, waarvan wij hier de nieuwste en de beste laten volgen:

ALLEEN IN 'T VOLLE LEVEN

Ingenaaid f 2.50; gebonden f 3.50

Er is voor den huiselijken kring volop reden zich bezorgd te maken over deze onstuimige Hans, met dien zucht tot genot in zich, zooals de meesten van dezen tijd daar recht op meenen te hebben; toch heeft dit meisje zwaarder problemen onder de oogen te zien, dan de ouderen kunnen beseffen. Pas, als zij midden in het volle leven op eigen beenen staat, vindt zij den weg in zichzelf en dan blijkt het haar, dat zij sterker is dan zij zelf kon vermoeden en berekend om de werkelijk niet geringe moeilijkheden zoo al niet uit den weg te ruimen, die dan toch met moed tegen te treden.

JONGE ZWERVERS Ingenaaid f 2.—; gebonden f 2.90

Dit boek heeft een nieuwe toon en wint nog aan belangrijkheid doordat een deel van de handeling, in tegenstelling met haar voorgaande boeken, in Spanje plaats vindt. Een Spanje, van voor den verschrikkelijken burgeroorlog, nog stralend in ongerepte pracht. Haast weemoedig stemt het te lezen van een schoonheid, die helaas sindsdien is vergaan.

JOKE WORDT MENSCH Ingenaaid f 2.—; gebonden f 2.90

Joke wordt mensch door lief en leed, niet door uiterlijke gebeurtenissen, maar, zouden we haast zeggen, door een diep doordringend geestelijk proces. De beslissende factor van haar menschwording is de liefde, zoodat het boek niet besluit met een „happy ending”, maar met een „happy beginning”. Voor meisjes, die in Indië geweest zijn en Indië kennen, zal deze roman bovendien een bijzondere bekoring hebben daar de „couleur locale” ons Indië is.

(Het Vaderland.)

'T STUUR IN HANDEN Ingenaaid f 2.—; gebonden f 2.90

Luud is een echte sportgirl, doch sport heeft haar van haar vader en moeder beroofd. Die kwamen om bij een auto-ongeluk. Luud krijgt na heel veel moeite van haar verzorgster toestemming chauffeeën te leeren. Ronny zal 't haar bijbrengen. Het blijkt, dat Luud al haar zenuwkracht noodig heeft om nu het stuur over haar eigen leven in handen te houden. Ronny is een demonische leermeester. Luud leert een harde les, maakt een auto-ongeluk, dat goed afloopt en krijgt daarna weer het Stuur in handen, letterlijk en figuurlijk.

(De Bandoengsche Huisvrouw.)

UITGAVEN GEBR. KLUITMAN – ALKMAAR

A. M. NACHENIUS-ROEGHOLT, heeft zich wel in zeer korten tijd een vooraanstaande plaats veroverd onder de populaire schrijfsters met een aantal uitstekende jeugdromans, waarvan Andy en Jessie spoedig in breeden kring een goeden naam verwierven.

MARGO'S UP-EN-DOWN'S, Geïllustr. door Hans Borrebach

In dit boek is Mevrouw Nachenius-Roegholt weer eens geheel op dreef. Het bevat een echt gecompliceerde liefdesgeschiedenis, en doordat niet steeds alles voor den wind gaat, wisselen licht en schaduw elkaar af. De schrijfster heeft het zichzelf en haar lezers niet gemakkelijk gemaakt, doch het boek boeit van het begin tot het einde en zal ongetwijfeld in ruimen kring waardeering vinden.

ANDY'S GOUDEN STIPPEN

Geïll. d. B. MIDDERIGH-BOKHORST
Ingenaaïd f 2.50; gebonden f 3.50

Een gezellig boek voor oudere meisjes. Andy, een moderne robbedoes, heeft innerlijk veel verdriet over de slechte verhoudingen thuis. Zij probeert hierin zooveel mogelijk verandering te brengen, waarin zij geholpen wordt door haar grootouders en een harer vriendinnen. Ook zij zelf heeft met moeilijkheden te kampen, maar ten slotte komt alles toch nog tot een goed einde. (Telegraaf.)

LOT SPEELT IN DE LEVENSLOTERIJ. Geïllustreerd door HANS BORREBACH
Ingenaaïd f 2.—; gebonden f 2.90

Wanneer men het leven beschouwt als een spel, een zeer gevaarlijk spel af en toe, dan bespeurt men vaak dat er met de hoofdperson gespeeld wordt, terwijl zij meende alle omstandigheden te kunnen beheerschen. De lieve, vlotte Lotje verliest geen oogenblik onze sympathie en ademloos volgen wij de verwickelingen die er na de ontmoeting met Van Straaten ontstaan, die eenige jaren ouder en meer ervaren is.

COOTJE ZET ZICH SCHRAP. Geïllustr. door HANS BORREBACH
(Meisjes-Roman Serie) Ing. f 1.65; gebonden f 2.25

Cootje is forens. Met het jolige clubje uit haar mooie dorp trekt ze geregeld naar het stadsche gymnasium. Ze is jonger in ontwikkeling dan haar grappig vriendinnetje Loekie, die een „paartje” vormt met Gerrit. Cootje kan zich zooiets niet indenken en met schrik bemerkt ze, dat Bart, één van hun club ook méér dan een vriendinnetje in haar ziet. Ze is onaardig tegen hem, maar als hij ondanks dat niet aarzelt haar hondje, Boms, te redden maakt ze het op een lieve manier goed met hem.

UITGAVEN GEBR. KLUITMAN — ALKMAAR

